STELLA FRANCES NEL

Pasărea cântătoare

Traducerea și adaptarea în limba română de

ANDREEA DRĂGHICI.

ALCRIS

Capitolul 1

Samantha MacDonald descuie ușa, o împinse cu genunchiul și intră în casă. Își aruncă plasa pe un scaun și se lăsă să cadă pe celălalt. Își scoase pantofii și se rezemă de spătar oftând din greu în timp ce își îndepărta de pe față șuvițele răzlețe de păr și închidea ochii.

După un timp îi deschise pentru a privi spre celălalt capăt al camerei, unde se afla un portret agățat pe perete și simți o mare durere în piept deoarece prezența iubitei sale bunici Mary era încă vie.

Bunica MacDonald, pe care nepoata ei o alinta spunându-i bunica Mary, nu mai era decât o amintire minunată… un portret care o privea de pe peretele micuței sufragerii. Bunica Mary avusese grijă de ea înainte și după acea îndepărtată noapte ploioasă în care mașina părinților ei alunecase pe șoseaua umedă și o lăsase orfană pe Samantha MacDonald care avea pe atunci numai șase ani. Mary MacDonald fusese

șocată de moartea singurului ei fiu și a nurorii sale, dar, în final, reușise să depășească acel moment și își revărsase toată dragostea asupra micuței nepoate care avea mare nevoie de îngrijirea ei.

Acum ea nu mai era… Samantha rămăsese cu ea într-o noapte neagră, mângâindu-i mâinile și încălzindu-le până când scumpa ei bunică îi zâmbise pentru a-și lua rămas bun, împăcată cu gândul că nepoata sa era asigurată financiar și avea o casă a ei. Lui Sam îi era dor de ea și știa că o parte din inima ei va rămâne întotdeauna a preaiubitei sale bunici.

Samantha se îndreptă cu greu spre vechiul balansoar și oftă uitându-se la ceas. Avusese o zi plină la spitalul unde lucra la biroul de primire și ca asistentă. Astăzi fusese foarte ocupată și picioarele o dureau din cauză că străbătuse de nenumărate ori coridoarele lungi.

Trezindu-se din visare se ridică repede în picioare. John putea să sosească în orice clipă și ea cumpărase niște fripturi frumoase pe care trebuia să le pună pe grătar, știind că nici un bărbat nu ar dori să aștepte prea mult cina, mai ales după o zi atât de plină și un drum atât de lung.

Se îndreptă repede spre bucătărie în timp ce gândurile îi fugeau la australianul John Lane, proprietarul unei ferme cu turme de oi în sudul Australiei, căruia îi plăcea să citească și să scrie romane. O călătorie de afaceri pentru ultima lui lucrare îl adusese la Edinburgh, unde Sam îl întâlnise în timpul unei petreceri la care se afla împreună cu prietenii ei, Flora și „Dobby“ Dobson. John intrase în vorbă cu ei, participând la

glumele lor și lui Sam îi plăcuse pentru umorul lui, iar el îi acordase din ce în ce mai multă atenție în zilele care urmaseră. Făcuseră multe plimbări cu mașina sau pe jos, vizitând castele vechi și locuri de interes istoric. Merseseră la picnicuri și Samantha descoperise că împreună cu el se simțea bine, distrându-se copios.

— Cred că noul nostru prieten s-a îndrăgostit, dragă, începu Flora Dobson când se întorceau de la o petrecere și se îndreptau spre casele lor. A fost foarte romantic în această seară și, practic, i-a gonit pe toți bărbații care au îndrăznit să danseze cu tine!

Samantha, care își aranja părul bogat și negru, se opri și o privi uimită.

— Și eu îl plac, Flora, e amuzant, fermecător și plin de viață… ei bine, îmi place John.

Zgomotul cauciucurilor unei mașini care se oprea o trezi pe Sam la realitate. Își scoase repede șorțul micuț, se privi în oglinda din bucătărie și reuși să se liniștească până când ajunse la ușa de la intrare de unde se auzea soneria.

John Lane nu părea prea emoționat, dar bucuria din ochii lui gri o asigura că-i face plăcere s-o revadă. Samanta îi zâmbi urându-i bun venit și deschise larg ușa. Bărbatul ezită o clipă și se întoarse pentru a privi grădina.

— Te superi dacă nu intrăm în casă acum, Sam? Vreau să admir frumusețea grădinii tale înainte de lăsarea nopții… arată atât de proaspătă și de colorată în comparație cu restul peisajului.

Ea îl conduse în jos pe scările late și se plimbară printre tufele înflorite care împodobeau covorul de iarbă grasă de un verde-crud. John nu prea avea chef de vorbă și Samantha nu rupse tăcerea. El se oprea din când în când pentru a admira florile și, într-un târziu, ajunseră din nou în fața scărilor, unde John îi vorbi:

— Cu siguranță iubești foarte mult acest loc și această grădină minunată. Totul e liniștit și îți copleșește întreaga ființă, așa cum faci și tu cu cei din jur.

— Îți mulțumesc, John. Liniștea pe care o simți aici a fost creată numai de bunica Mary. Simt că ea mai este încă aici și că nu va pleca niciodată.

— Nu fi tristă, Samantha, fii fericită pentru amintirile pe care le ai. Ei i-ar face plăcere acest lucru. John îi atinse ușor umărul și apoi se îndreptară spre casă.

— Sunt sigură că ți-e foame… ce gazdă nepoliticoasă sunt! Îți voi oferi, ca pe o mare dovadă de ospitalitate, un pahar din vișinata bunicii mele, păstrată pentru ocazii speciale. Vrei? Privirea lui pătrunzătoare o uimi. Poate nu… nu vrei vișinată. Eu… eu nu am alte băuturi în casă și…

Zâmbetul lui era plăcut.

— Mi-ar face plăcere să gust din această vișinată specială și sunt onorat de faptul că tu consideri întâlnirea noastră o ocazie. Am adus o sticlă de șampanie pentru cazul în care întâlnirea se va transforma în ceva… cu totul special. Așadar, draga mea domnișoară MacDonald, vrei… crezi… John îi privi ochii mari și verzi …nu crezi că aceste băuturi ne vor transforma într-un cuplu de alcoolici?

Sam râse cu poftă. Pentru o clipă, în care fusese speriată de gândul că el o va întreba… ei bine, la ce ocazie specială se referise el?

— Sigur că nu, prostuțule, reuși ea să spună. Șampania ta n-ar trebui să fie pusă la rece?

— O vom pune în frigider. Mi-e o foame de lup, hai să facem ceva în legătură cu asta. El o luă de mână și intrară împreună în casă

* * *

— Poți crede așa ceva? După ce că e fermecătoare, știe și să gătească! exclamă neîncrezător John Lane în momentul în care se așezau în mica și eleganta sufragerie pentru a bea cafeaua din cești minuscule.

— Îți mulțumesc, domnule, zise Sam zâmbindu-i galeș.

El o studia cu o privire pătrunzătoare. Ochii ei verzi aveau străluciri asemănătoare cu razele soarelui și erau încadrați de gene care parcă erau poleite cu bronz. Obrajii erau înalți și avea o… da, o guriță superbă, iar nasul era micuț.

— Mai întâi de toate, începu John reușind să treacă peste magnetismul acelui moment și ochii lui Sam se îndreptară spre fața lui, voiam să-ți vorbesc despre familia mea, Sam, dacă acest lucru nu te va plictisi.

— Îmi va face plăcere, spuse Samantha zâmbind. Vreau să știu totul despre familia ta. Întotdeauna mi-am dorit să am o familie mare.

— Bunica Mame conduce familia. Toți o numim așa, în afară de cel mai mic nepot. Sora mea Amanda, soțul ei Allan și cu mine, locuim în casa părintească. Mame e o femeie minunată, directă și calmă. Chiar și Mark o ascultă.

Samantha îl întrerupse:

— Mark este vărul tău care are grijă de fermă când tu ești plecat? De ce ai spus „chiar și Mark"? De ce e el mai presus de voi?

— Ei bine, Mark este un autoritar și un fel de șef al clanului, obișnuit să facă totul așa cum vrea el… e o mână de fier într-o mănușă de catifea, dacă pot să mă exprim așa. Mame îl apreciază destul de mult, spuse John strâmbându-se.

— Pare un bărbat pe care nu l-aș include niciodată printre rudele mele preferate, spuse Samantha indignată.

— Nu înțelege greșit descrierea pe care i-am făcut-o bătrânului Mark, scumpo. Poate că e un tiran uneori, dar are responsabilități mari pe care le îndeplinește cu tact și excepțional. Toată familia îl adoră și ne subordonăm lui pentru că are dreptate întotdeauna. Mandy, sora mea mai tânără cu patru ani, e o scumpă și e extrem de devotată soțului ei, Allan și celor doi copii… o fetiță botezată după Mame, dar căreia i se spune Twinkles, nebună după balet…

— Și eu eram înnebunită după balet și luam lecții când eram mică. Dar, de când am început să lucrez la spital, această pasiune a dispărut din cauza numeroaselor preocupări noi pe care le am.

— Celălalt copil, Hamilton, căruia îi spunem Ham, e neastâmpărat, merge pe șaptesprezece ani și adoră caii… știi să călărești, Sam?

— Am avut doi cai foarte frumoși. Obișnuiam să merg la țară și să călăresc. Sam văzu o strălucire în ochii lui. Spune-mi mai multe, John.

— Stephen, fratele vitreg al lui Mark, locuiește împreună cu el, este foarte încăpățânat și are înclinații spre destrăbălare, se duce des prin baruri și nu își îndeplinește îndatoririle. Mark se ceartă tot timpul cu el.

— Probabil că viața împreună cu „mâna de fier" l-a făcut să fie așa!

— Oh, haide, Sam dragă, chiar ești convinsă că Mark este un tiran, dar să știi că nu e atât de bătrân! Multe fete au încercat să-l cucerească, dar vărul meu pare imun. Mi-aș dori ca el și Sheila… El se opri brusc.

— Și cine este Sheila? Curiozitatea ei fusese trezită, însă John Lane părea plictisit. Altă rudă de-a ta?

— Una foarte… ă… o rudă… îndepărtată. El se ridică de pe scaun și se îndreptă spre cămin, stând cu spatele la ea. Se întoarse bruc. Toți erau convinși că această Sheila va deveni soția mea. Locuiește împreună cu părinții ei, la câțiva kilometri de ferma mea. Am crescut împreună și familia a făcut greșeala să-și imagineze că într-o zi ne vom căsători. Sheila m-a ajutat foarte mult la romanele mele.

Samantha consideră aceste cuvinte ca pe o noutate șocantă.

— Ei bine, pare persoana potrivită pentru tine, John. O cunoști dintotdeauna și te-a ajutat foarte mult, aceste lucruri sunt o bază solidă pentru o căsnicie. De ce vrei ca ea să ajungă în brațele lui Mark… ?

— Pentru că așa trebuie să se întâmple, draga mea… Te-am întâlnit pe tine și nu mai contează nimeni altcineva. Țin foarte mult la Sheila, dar eu m-am schimbat mult. Cred că ai ghicit care sunt intențiile mele când ți-am scris pentru a te înștiința că voi veni să petrec câteva zile la hotelul de aici, nu-i așa? Ochii lui gri o priveau stăruitor.

— Hai să stăm jos, te rog. Samantha simțea cum i se înmoaie picioarele. Am realizat întrucâtva care sunt intențiile tale, John, dar eu… eu nu știu ce să spun.

— Spune-mi doar că mă iubești suficient de mult pentru a te căsători cu mine, draga mea. John se așeză în fața scaunului ei și îi cuprinse mâinile într-ale lui. Sau ai pe altcineva?

— John, ne cunoaștem de foarte puțin timp. Sunt oarecum derutată. Nu există nici o altă persoană la care să țin mai mult decât la tine, dar oare aceasta este dragoste? Îmi poți spune că sunt o romantică dacă vrei, dar mi-am imaginat întotdeauna că dragostea este un fel de aură misterioasă!

John se încruntă.

— Nu mai spune nimic, iubito. Cel puțin nu m-ai refuzat cu un „nu“ hotărât. Cred că te-am grăbit, dar ținând cont de faptul că nu există o altă persoană implicată, înseamnă că am început bine. Oferă-mi șansa să-ți arăt ce înseamnă dragostea și în ce se poate transforma aceasta. Te rog să te gândești, vrei?

Samantha îl privi tăcută.

— Te voi suna mâine și ține minte că voi fi aici până la sfârșitul săptămânii. Până atunci va trebui să-mi dai un

răspuns. Deocamdată îți spun noapte bună, draga mea. Somn ușor și vise plăcute… lasă-mă să fiu și eu printre ele!

Samantha rămase împietrită în mijlocul sufrageriei, ascultând cum zgomotul motorului mașinii lui se pierde în depărtare, și nereușind să gândească limpede.

— Și-a uitat șampania… Mâine e duminică, așa că nu trebuie să mă duc la serviciu… Va rămâne aici toată săptămâna viitoare… Am auzit că e foarte cald în Australia… oh, Dumnezeule!

* * *

Era vineri și John aștepta un răspuns în această seară.

Va pleca mâine din Edinburgh și se va întoarce după ea dacă răspunsul pe care i-l va da va fi afirmativ. Dacă va fi unul negativ, va pleca direct în Australia.

— M-am hotărât să accept. Atunci de ce mă simt atât de rău? se întrebă Samantha în timp ce se odihnea în grădină. Va părăsi această oază de liniște, care totuși va rămâne a ei și pe care domnul Willoughby o va locui și o va întreține pentru ea.

Va face parte dintr-o familie mare și va fi implicată în acțiunile acesteia.

Asta era tot ce însemna căsătoria cu John? o întrebă vocea ei interioară.

— Ce prostie, sigur că-l iubesc, răspunse ea în șoaptă, puțin speriată.

Capitolul 2

— Ești fericită, Sam?

— Da, John, cred că în curând vor dispărea și ultimele mele regrete!

— Regreți faptul că te-ai hotărât să te măriți cu mine, sau că ți-ai părăsit căsuța liniștită pentru a te îndrepta spre o destinație necunoscută? John îi luă mâna pentru a o ține pe volanul mașinii, sub a lui, și o privi galeș.

— Vă rog, domnule Lane, fiți atent la drum!

Mergeau pe autostrada aglomerată pentru a ajunge la hotelul unde urmau să-și petrească noaptea înainte de-a lua avionul spre Australia. Urmau să treacă peste mări și oceane pentru a ajunge la Adelaide și de acolo aveau să meargă cu mașina până la ferma Lane care se afla în inima sudului. Viitoarea ei casă… Cum o va accepta acea familie pe Samantha MacDonald care nu era pentru ei

decât o străină? Și acea fată, Sheila, urma să fie rănită, sau va lupta cu toată puterea pentru cel pe care-l credea al ei?

Își ridică plină de mândrie capul. Acea fată trebuia să accepte situația!

Samantha se întoarse spre tovarășul ei de drum.

— Telegrama bunicii tale m-a bucurat foarte mult, John, pentru că spunea că mă acceptă, chiar dacă nu m-a văzut niciodată. Telegrama de la doamna Jonathan Lane se afla în poșeta ei: „Aștept cu o bucurie anticipată să-mi cunosc viitoarea nepoată. Dumnezeu să fie cu tine. Cu dragoste. Mame."

— Da, Mame e o bătrânică extraordinară. Sunt atât de fericit că ai acceptat să ne căsătorim acolo cu toate că mi-aș dori din tot sufletul să-ți pun inelul în deget chiar acum. Familia mea nu ar fi deloc mulțumită dacă am lipsi-o de bucuria de a participa la nunta noastră, mai ales Mame, și îți pot spune cu siguranță că n-ar fi avut cum să ajungă cu toții aici. Ferma nu se află chiar în mijlocul sălbăticiei și îți vei putea alege orice fel de rochie de mireasă și cea mai frumoasă bijuterie. Magazinele din Adelaide sunt foarte bine aprovizionate cu ultimele noutăți în materie de modă.

— Nu m-am temut niciodată că voi ajunge în mijlocul sălbăticiei, comentă Sam.

John râse.

— Sigur că nu, iubito. Mark a trimis o scrisoare ceva mai târziu și îți citez: „Sper că această călătorie de afaceri nu a fost un eșec. Gândește-te bine ce alegi!"

— Oh, ce om rău! Sper că atunci când se va îndrăgosti… vreau să spun dacă va găsi o fată care să poată rămâne cu el, va vedea că… că dragostea adevărată nu cunoaște limite… oricum, tu ești un bărbat matur, nu un adolescent orb și sunt sigură că vei face așa cum îți dorești! Samantha se îndreptă în scaun, roșie în obraji din cauza indignării și cu ochii verzi strălucind de mânie.

— Gata! Liniștește-te, fricoaso ce ești. Așa e Mark și în scurt timp te vei obișnui cu el. Are grijă de familia lui așa cum își păzește uliul cuibul. I-am cam dat planurile peste cap… Sheila și alte lucruri. Dar, așteaptă să vezi ce o să zică în momentul în care va vedea ce bijuterie am adus! Se va înverzi de invidie și va fi mai rău decât a fost vreodată, punem pariu? John râse vesel și claxonă lung, speriind o bătrână care trecea strada și care se opri pentru a-i face semne agitate cu umbrela.

Bătrâna îi aminti lui Sam de bunica ei și închise ochii pentru a gândi în liniște. „Iubita mea bunică Mary, în curând voi duce o altă viață, dar nimeni nu va reuși să mă facă să te uit vreodată."

— La ce te gândești, draga mea? întrebă el privind-o repede. Deja ți-e dor de casă?

— Nu… mă gândeam doar, oftă ea.

— Vino mai aproape de mine. Drumul acesta este așa de lung și eu vreau să te țin în brațe pentru a mă asigura că ești numai a mea!

Ea se înroși pentru că ochii lui se opriseră să admire buzele ei senzuale și părul strălucitor ca mătasea. Privirea lui John Lane se îndreptă apoi spre șosea… o fracțiune de secundă prea târziu pentru a evita un camion care traversa o intersecție.

Impactul dădu mașina peste cap de două ori.

* * *

Samantha îl privi insistent pe doctorul William Strang și el se întoarse grav spre ea.

— Draga mea Samantha, în acest stadiu nu putem ști dacă John va mai putea merge vreodată. Rănile grave pe care le-a suferit i-au afectat unii centri nervoși și au cauzat paralizia, după cum știi. E norocos că mai este în viață.

— Da, știu, Bill, și că are parte de o îngrijire medicală de excepție. Mi-am dat seama cât de mult ai luptat pentru a-l menține în viață și îți voi fi etern recunoscătoare… chiar dacă nu va mai putea merge niciodată. Totuși am convingerea că John va merge din nou.

Doctorul Strang o privi gânditor și i se făcu milă de ea.

— Draga mea, tratamentul nu va fi atât dureros, cât îndelungat și lent, și, ca să-ți spun adevărul, va fi mai dureros pentru tine decât pentru el. Numai tu vei fi cea care va trebui să îndure toate astea. Tratamentul îl va face pe John să se simtă neajutorat și va avea mare nevoie de tine pentru a-i ridi-

ca moralul. Sentimentul lui de inutilitate… înțelegi ce vreau să spun? Încă mai ești hotărâtă să pleci acasă împreună cu el, să te măriți cu el?

Ea roși, dar răspunse privirii lui întrebătoare ridicând bărbia și privindu-l fix.

— Sunt și așa voi face. Oh, John a încercat din răsputeri să mă respingă, dar eu sunt hotărâtă… se va face bine!

— Sunt bucuros că îți dai seama de implicații. Vei avea nevoie de mult curaj și sânge rece, iar John e un bărbat norocos, deoarece cred că tu poți să-i oferi exact ceea ce-i trebuie. Bill îi zâmbi încurajator.

— Mulțumesc. Voi face tot ce pot pentru a-l face fericit.

— Te mai doare glezna? Ai avut o fractură gravă… când ți se scoate ghipsul?

— Cât mai curând. Doctorul Montrose e mulțumit de rezultate. Nu-ți face griji în privința mea, mă simt bine, mulțumesc.

Doctorul Strang o privi cu multă admirație și apoi abordă un ton profesional.

— John e restabilit acum pentru a merge acasă. Îl cunosc foarte bine pe Luke Mannering și am încredere în el că va respecta cu strictețe tratamentul. Este un doctor bun și familia Lane îl cunoaște foarte bine.

* * *

Adelaide. Văzu marea albastră care atingea pământurile verzi în timp ce avionul ateriza pe pistă. Trecură prin aeroport, pe unde căruțul lui John fusese dus de un bărbat în uniformă albastră, care zâmbea tot timpul, și ajunseră la intrare unde îi aștepta familia Lane și mașina acestora.

Toți îi întâmpinară bucuroși, cu brațele întinse, și Allan Jones le ură bun venit cu vocea lui blandă.

Drumul se întindea nesfârșit printre stânci ascuțite și dealuri mici. În depărtare se vedeau munții înalți acoperiți de păduri și de o ceață albăstruie. Sam încetă să mai studieze peisajul și se întoarse spre bărbatul de lângă ea. John refuzase o călătorie cu micul avion de poștă și spusese că poate călători foarte bine cu mașina și că dorea să fie împreună cu Samantha în prima ei călătorie prin această țară.

— Ești obosit, dragul meu? îl întrebă ea, zâmbind încurajator. Mai e mult până la fermă?

Surâsul lui John era reținut.

— Nu este departe, după principiile australiene. Ferma se află lângă Blue Hills. Cred că vom reuși să ajungem acasă la apus.

Intrară pe aleea fermei în momentul în care aceasta era colorată în portocaliu și auriu de razele soarelui care se stingea, dând casei o înfățișare primitoare și vegetației din jur o culoare verde-transparentă.

— Ce se întâmplă aici? Cât timp trebuie să mai aștept? John… Mandee! Haideți odată!

— Cerule! Am uitat că Mame a noastră poate striga atât de tare! spuse Amanda luând-o de mână pe Sam. Haideți, băieți, repede… nu fi speriată, draga mea, bunica vrea numai să se facă auzită. John? Repede!

Tad și Mike ridicară scaunul pe deasupra scărilor mari de la intrare și le parcurseră repede.

Doamna Jonathan Lane se sprijinea în bastonul pe care-l ținea în mâna dreaptă. Aceasta nu era o bunicuță obișnuită. Era înaltă, slabă și cu o ținută dreaptă îmbrăcată într-o rochie gri, cu gâtul împodobit cu o broșă enormă și cu părul alb mătăsos strâns într-un coc rotund la ceafă. Nasul ei era mic și buzele pline, completate de niște ochi mari, adânci și foarte albaștri. Ochii aceștia îl studiau cu atenție pe bărbatul din scaunul cu rotile.

Amanda facu un pas înainte pentru a o îmbrățișa pe bătrâna doamnă și fu răsplătită cu o strângere fermă și cu o privire albastră. Mandy fu sărutată zgomotos, apoi îndepărtată.

— I-am trimis pe cei doi năzdrăvani ai tăi să facă baie pentru că astăzi au hotărât să alerge prin praful de afară. Cred că ar trebui să verificăm dacă au zgârieturi.

Amanda Jones zâmbi visătoare și-l luă de mână pe soțul ei pentru a-l trage în casă.

— Bună, draga mea Mame. John surâse privind ochii ei albaștri care se întoarseră imediat spre el. Aceasta este fata mea, Samantha.

— Văd încă foarte bine. Ei bine, John? Vocea ei era ciudat de aspră.

Sam știa că bunica lui îl iubește foarte mult și că astfel încerca să depășească acest moment plin de emoții. Ea, Samantha MacDonald, avusese parte de o privire cercetătoare și inima începuse să-i tremure. Mame nu o va plăcea niciodată.

John înțelese foarte bine acea privire și concluzia trasă de ea, și, de aceea, o privi pe Sam cerându-i scuze cu ochii lui calzi.

— Uită-te la mine, băiete! Ai destul timp mai târziu să privești oriunde în altă parte. Acum, lasă-mă să văd… arăți destul de bine și presupun că nu va mai trece mult timp până când vei putea să-ți plimbi tezaurul peste tot. Mame se opri și-l sărută pe buze. Bine ai venit acasă, J… Johnny.

Vocea îi tremurase puțin când îi rostise numele și ea tuși căutând să ascundă acest lucru.

— Am răcit din nou! Își ridică ochii pentru a o privi cu multă intensitate pe fata care stătea cu mâinile pe mânerul scaunului cu roți. Privirea ei trecu de la părul negru mătăsos, la trupul slab și apoi, din nou, la fața lui Sam și la părul acesteia.

— Dezleagă-ți părul, veni ordinul ei aspru.

Samantha o privi uimită.

— Dezleagă-l, am spus!

Fata ridică repede mâinile și începu să-și desfacă agrafele pentru ca părul să-i cadă într-o cascadă pe umerii care tremurau. Ultimele raze de soare îl făceau să strălucească precum o aură.

— Ai cam mult păr. Mmm, ești cam slabă, cred că dacă te-ai mai îngrășa puțin ai arăta destul de bine. Ochii… dubioasă combinație, verde și galben. De unde vine asta? Întrebarea aceasta o șocă pe Samantha.

Ar fi dorit să protesteze, dar încercă plină de disperare să ascundă mânia care creștea în ființa ei. Se simțea ca o… o mânză aliniată pentru inspecție! Oare ar fi trebuit să meargă puțin în galop pe verandă pentru a-și arăta picioarele și înălțimea? Nimeni nu era mai agasat decât ea în momentul în care vorbi.

— Văd foarte bine cu ei, dragă doamnă Lane. De asemenea, dinții mei sunt foarte buni, nu credeți? Ce mai faceți?

Ce făcuse? Cea care vorbise în acest fel nu era cu siguranță Samantha MacDonald. Ceea ce spusese n-o va mai face niciodată să intre în grațiile acestei bătrâne rigide, dar va impune oare un oarecare respect pentru cei mai tineri? Oare ne vom mai putea înțelege vreodată? Mi-am ratat șansa de a face o impresie bună!

Ieșirea ei fusese urmată de liniște.

John fu primul care își reveni.

— Sam, draga mea… începu el negăsindu-și cuvintele.

— Of! Mame își regăsise și ea vocea. Nu e nevoie să-ți ceri scuze în locul meu, John Lane. Bunul simț mă face să realizez că am fost o bătrână foarte rea. Îmi accepți scuzele, Samantha MacDonald?

Strălucirile din ochii ei albaștri denotau furie sau răutate, își spuse Sam îngrijorată că va cădea din picioare deoarece genunchii i se înmuiaseră, însă reuși să rămână dreaptă și să folosească cele mai rele cuvinte ale ei pentru a o face pe doamna Lane să-și accepte singură scuzele ei sincere.

— Sigur nu sunt eu cea care ar trebui să-și ceară iertare, doamnă Lane? Eu… habar nu am ce mi-a venit. Mi-am pierdut manierele. Bunica Mary m-a învățat că… că… Se opri repede, pentru că Mame venise lângă ea și strângea ferm în brațe umerii ei care tremurau.

— Gata, fetițo, să nu mai continuăm. Îmi plac oamenii care au o personalitate puternică, așa că nu mă dezamăgi acum. Să ne acceptăm scuzele reciproce. Sunt o bătrână proastă (nu spune familiei că am admis acest lucru!). Bine ai venit la Blue Hills, Samantha MacDonald… poți să mă săruți dacă vrei.

— Îmi doresc foarte mult, spuse repede Sam și se întinse pentru a-i săruta obrazul, dar Mame întoarse capul și buzele ei ajunseră să le întâlnească pe cele ale Samanthei.

— Întotdeauna trebuie să săruți ceea ce e făcut pentru a fi sărutat, și numai dacă îți dorești asta. Era un ordin.

Mandy și Allan reapărură împreună cu fiul și cu fiica lor, iar bătrâna îi privi cu asprime.

— Chiar toată lumea și-a pierdut manierele? Amanda, condu-o pe Samantha în camera ei. Allan, mergi cu John, și voi doi, neisprăviților, terminați cu răzgâiala asta. Aveți destul

timp să vă jucați mai târziu. Să nu întârziați la cină. Ea intră în casă și Sam auzi în spatele ei un murmur: „Mânză cu personalitate, într-adevăr!

Mai târziu, Sam stătea pe verandă și privea munții înalți din depărtare, ale căror siluete se conturau în întuneric.

Dormitorul ei avea două uși, dintre care una dădea în casă și cealaltă în veranda care o înconjura, acolo unde se afla ea acum. Auzi zgomotul roților și John apăru lângă ea destul de îngrijorat.

— Bună, scumpo. Bine că ești gata. Cred că te simți mai bine după duș. El îi luă mâna într-a lui. Priveliștea de aici este minunată. Trebuie să-l cunoști pe Mora, valetul și cameristul meu aborigen și pe soția lui, Mina, bucătăreasa noastră, care cântărește peste o sută de kilograme. Cindy, fiica lor, face o grămadă de treburi. Pe cei mici i-ai cunoscut sau nu?

— Nu… și asta numai din cauză că am vorbit prea mult și nu m-am comportat ca o doamnă, începu Samantha. Aproape că mi-e frică să dau ochii cu familia ta la cină… de ce râzi, John Lane?

— Pentru că astăzi am văzut-o pentru prima dată pe surprinzătoarea Mame rămasă fără cuvinte. El chicoti din nou amuzat. Oh, ce față făcuse! Și niciodată înainte n-am auzit-o cerându-și scuze deliberat… sunt sigur că i-ai oferit acestei doamne o lecție. Însă iart-o pentru tot, știu că a fost foarte îngrijorată din cauza noastră și manierele ei răutăcioase nu fac decât să ascundă o inimă de aur.

— Am fost o proastă și promit că de acum încolo mă voi stăpâni pentru a nu fi nepoliticoasă.

— Tremuri, draga mea? Cred că nu-ți poate fi frig pentru că noaptea e destul de caldă. Ia-ți un șal pe umeri și hai să cunoaștem întreaga familie.

* * *

Mame ridică o mână, cu un gest imperios.

— Va fi o cină mai deosebită în această seară, Mike. Vei găsi șampania în barul de lângă masă. Ai grijă cum scoți dopul pentru că stă la rece de azi-dimineață.

Mike Simpson, foarte dischisit și îngrijit, plecă spre dulap și Tad Martin îl urmă și îl privi îngrijorat în timp ce destupa sticla.

Când se ridicară paharele, Sam îl privi pe John și-i văzu ochii plini de resentimente și știa, instinctiv, că se gândea la trecut, la o altă sticlă de șampanie… cea pe care o dechiseseră la ea acasă. Cât de bine s-au distrat atunci… clipele acelea i se păreau foarte îndepărtate. Zâmbindu-i plină de blândețe, îl făcu să-i întoarcă zâmbetul. „Va fi din nou la fel, într-o zi…“ își promise ea în gând.

Zgomotul unei mașini care frână îl făcu pe Ham să alerge spre ușă.

— E Mark! Mark s-a întors, îi deschid eu ușa…

Stomacul lui Sam se strânse când îl văzu pe tânărul bărbat care acum se afla în spatele băiatului. El se îndreptă direct spre Mame și o sărută pe vârful nasului.

— Stephen! Când te-ai întors?

Stephen. Ea își reveni la normal.

— Am auzit că John a adus cu el o frumusețe, așadar era normal să-mi fac apariția… Stephen Lane îi zâmbi lui John pentru a-i ura bun venit și vocea lui se pierdu când dădu cu ochii de Samantha. Înaintă încet, se opri în fața ei și întrebă amuzat: John, mai sunt și alte frumuseți ca aceasta acolo de unde vine? Cum se numește acel rai în care a trăit? Dacă, din întâmplare, aceasta nu este prietena ta, atunci căutările mele s-au terminat.

El se aplecă, îi luă mâna și-i sărută degetele subțiri, unul câte unul. Ea îl privea stupefiată și-l lăsa să continue, privind uimită în jur și văzând că nimeni nu avea de gând să intervină.

Respirând adânc, ea îi zâmbi frumos și își trase cu grație mâna dintr-a lui.

— Bună, Stephen. Eu sunt Samantha și sunt flatată… de galanteria ta. Acolo de unde vin eu sunt multe fete ca mine. Probabil că de vină este clima și faptul că am avut bunici scoțiene.

Mike și Tad începuseră să chicotească văzând roșeața care îl cuprindea pe Stephen și expresia lui uimită. El își luă ochii de la Sam și îi privi peste umăr. Apoi se întoarse spre John și-i vorbi încet.

— John, te felicit din tot sufletul și vreau să-ți spun că dacă mă voi căsători vreodată, sper ca mireasa mea să fie la fel de fermecătoare ca doamna ta. Să dea Domnul să nu ne părăsească vreodată pentru că dacă va face asta, soarele nu va mai străluci peste Blue Hills, continuă el grav.

Se lăsase liniștea deoarece toți cei aflați în cameră urmăreau discursul uimitor al lui Stephen. Acesta zâmbi și îl îmbrățișă pe John.

— Nu trebuie să ne facem griji din cauza asta, nu-i așa, John? Parcă sunteți cu toții adormiți. Un pahar… un toast pentru frumusețe! Întorcându-se spre Twinckles, Stephen o ridică în sus. Dansăm, balerino, regina inimii mele?

Surprinzător, își spuse Sam amuzată în timp ce discuta cu Mame și Mandy, privind-i nemulțumită pe bărbați. Vivacitatea lui Stephen era contagioasă.

Mame ar fi dorit să se retragă și John părea obosit și palid. Sam se îndreptă spre scaunul lui, dar Stephen o opri, apuncând el scaunul și ignorând protestele lui John, care și-ar fi dorit-o pe Samantha lângă el. Mora își aștepta stăpânul pentru a-l ajuta să se culce. Stephen îi salută politicos și plecă.

— Noapte bună, Sam. Noapte bună tuturor.

— Somn ușor, dragul meu. Samantha îl sărută pe John și se retrase în camera ei.

Capitolul 3

Se trezi la răsăritul soarelui, făcu un duș care o învioră și se hotărî să îmbrace rochia subțire de culoarea narciselor. Își perie cu îndemânare părul și îl legă cu o bentiță verde. Sandalele cu toc jos îi completau ținuta.

Dorind să iasă la aer se îndreptă spre verandă. Auzi zgomote din bucătărie, și în aer plutea mirosul cafelei. Atenția ei se îndreptă spre sunetele care veneau din copaci … oare era o coțofană? Grădina era plină de o mare varietate de plante pe care ea nu le putea deosebi. Știa doar cum arată un arbore de cauciuc… erau cei mai înalți, așa cum remarcase John, care îi mai spusese că aici existau copaci din specii rare, foarte valoroși pentru uleiurile care se extrăgeau din frunzele lor.

Avea foarte multe de învățat. Plimbându-se în continuare ajunse aproape de bungalourile lucrătorilor, din hornurile cărora ieșea fum. Stând acolo și întrebându-se ce fel de oameni erau aceștia, auzi niște pași și se întoarse, văzându-l pe

Ham. Acesta purta blugi albaștri, o cămașă și bocanci, iar părul îi era frumos aranjat. Părea foarte bine pus la punct și își lovi călcâiele când se opri în poziție de drepți în fața ei.

— Bună dumineața, Ham. Spune-mi, cine stă în aceste… case?

— Ah, aici stau muncitorii. Știi, Mina, Mora și Cindy. Și Jim, Stormy, împreună cu ajutoarele lor, adică bărbații care conduc turmele. Tata își petrece mult timp la birou. Știi că e veterinar, concluzionă cu mândrie Ham. Îi vei cunoaște pe toți și îi vei îndrăgi, domnișoară MacDonald, ei sunt oamenii noștri. De mai multe ori au simțit nevoia să plece și au dispărut uneori o săptămână întreagă, după care s-au întors la noi. Se pare că acum sunt destul de fericiți aici și au de gând să facă treabă.

— Îți mulțumesc pentru toată descrierea pe care mi-ai făcut-o, Ham, și te rog să-mi spui Sam… Mă vei ajuta să învăț cum să mă port cu ei, și alte lucruri care îmi vor fi folositoare? Știu foarte puține despre obiceriurile de aici și aș aprecia foarte mult ajutorul tău. Samantha părea descurajată și băiatul începu să-și dea importanță.

— Sigur că te voi ajuta, te poți baza pe mine. Mai există un bungalou în spate, lângă birou. Acolo stau Tad și Mike și alți muncitori atunci când vine vremea tunsului. Avem cea mai rapidă echipă de tuns din toată Australia și e interesant să-i privești cum își fac treaba.

— Cred că e extraordinar. Aș vrea să-i văd și pe călăreții care mână turmele, vreau să le văd pe toate. Casa de vară despre care

am vorbit aseară… nu e nici o problemă dacă o folosesc împreună cu Twinckles? Arată minunat cu iedera aceea care a învăluit-o.

— Mark dormea acolo… obișnuia să doarmă acolo înainte de a-și termina căsuța.

— Nu se va supăra dacă o folosim?

— Nu cred, zise Ham scuturând din cap. O folosea numai ocazional, atunci când nu ne mai putea suporta, sau când dorea să se gândească în liniște.

— Înseamnă că e un tip foarte ursuz?

Ham zâmbi.

— Dacă asta înseamnă ceea ce cred eu că înseamnă, atunci nu este. E un om dintr-o bucată și ne pune pe toți la respect… când se află aici. Zâmbi din nou arătând spre posteriorul lui. Am simțit mâna lui grea când tata n-a fost prin preajmă pentru a mă pedepsi… dar Mark nu e un om rău și face lucrurile așa cum trebuie.

Sam oftă și se pregătea să continue conversația când băiatul o luă repede de mână.

— Am uitat! Fusesem trimis să te chem la cafea. Mama îmi va trage o mamă de bătaie, e deja ora micului dejun.

Se îndreptară spre casă ținându-se de mână, ajungând acolo respirând greu chiar atunci când Mina, care îl privi încruntată pe Ham, bătea cu putere în țeava agățată de marginea acoperișului verandei.

Samantha se grăbi să ajungă în camera lui John, dar Mora împingea deja scaunul spre sufragerie. Se aplecă pentru a-l săruta repede și John îi zâmbi.

— Ești proaspătă și elegantă. Ai dormit bine?

— Ah, da, John, am dormit bușteau. Cred că aerul minunat de aici este de vină. Tu cum ai dormit?

— Chiar am reușit să dorm. E bine să fii din nou acasă și abia aștept să vină doctorul Luke care va sosi aici cu avionul de poștă în această dimineață. Dumnezeule, sunt mai înfometat decât zece cai la un loc!

Mame, așezată în capul mesei, chicoti văzând expresia lui Sam în fața platourilor mari pline cu șuncă prăjită, cârnăciori și omletă care erau aduse pe masă de Mina. Pâinea de casă era proaspătă, feliile erau frumoas tăiate și arătau delicios. Cei doi oieri li se alăturară, după ce fuseseră plecați toată dimineața.

— Mănâncă, fetițo, vei fi surprinsă să vezi cum toată această mâncare dispare extrem de repede în momentul în care bărbații încep să mănânce. Acum vom încerca să mai adăugăm puțină carne pe scheletul tău prăpădit.

Sam deschise gura pentru a protesta, dar Mame continuă, zâmbind strengărește.

— Fără scuze de această dată. Servește-te… nu vorbi în timp ce mănânci, e o pierdere de timp!

John și Samantha ieșiră apoi pe verandă. John începu să povestească despre Jonathan Lane care pusese bazele acestui imperiu vast al oilor, despre cei doi fii ai lui, tatăl lui și tatăl lui Mark, care muriseră amândoi pe pământul pe care-l iubeau atât de mult. Mama lui Mark se întorsese în țara ei natală, Canada, iar fiul ei a rămas aici pentru a-și

ajuta bunicul la ferma de oi pe care o moștenea împreună cu John. Mama lui John a murit la scurt timp după tatăl lui și, după trei ani sosise vestea că și mama lui Mark murise. Acesta o vizitase chiar înainte de a muri pentru a o implora să se întoarcă, dar ea își deschisese un atelier de croitorie și prefera această viață celei însingurate pe care o ducea la fermă, și pe care dorea s-o păstreze numai în amintire.

— Eu am fost întotdeauna mult mai interesat de a scrie romane, așa că împreună cu Mandy am căzut de acord să-i vindem jumătate din pământurile noastre lui Mark care iubește viața pastorală mai mult decât noi doi la un loc. Se pricepe de minune la cai și oi.

— E incredibil.

John râse și era pe cale de a dezvolta subiectul când auziră motoarele avionului care se apropia.

— Tommy Crawford, pilotul avionului de poștă, ne va face o vizită pentru obișnuita lui cană de ceai. E un tip simpatic și probabil că moare de curiozitate să te vadă. Sper că Luke este cu el. Figura lui John avea o expresie stranie. Mă rog ca el să fie optimist după ce mă va examina. Vreau să te iau în brațe, vreau să trăiesc din nou. O să mă susții, Samantha?

Sam îl privi cu tandrețe, dorind ca inima ei să bată cu putere pentru a putea răspunde dragostei lui cu aceeași pasiune. Îl iubea din tot sufletul. Oare pasiunea va veni mai târziu, după ce se vor căsători?

Amanda se îndrepta spre ei urmată de doi bărbați. Tom Crawford era un bărbat scund, cu o mustață mare. El se prezentă și o privi cu mare interes, gratulându-l pe John cu remarca:

— Unii tipi au tot norocul din lume. Însă amintindu-și de accident bătu în retragere rușinat. Îmi pare rău pentru cele întâmplate, bătrâne, dar sunt încredințat că Luke te va face bine. Mandy, unde e ceaiul pe care mi l-ai promis? întrebă el în timp ce o urma în casă.

Ochii lui John erau plini de afecțiune în momentul în care-i ura bun venit celuilalt bărbat.

— Samantha, iată-l pe doctorul nostru, Luke Mannering.

Era înalt și avea ochi căprui foarte blânzi.

— Bun venit, Samantha. Acum îmi dau seama de ce John al nostru e atât de nerăbdător…

Dumnezeule, toți cei de aici erau extrem de sinceri și îți aruncau adevărul în față. Ea primi salutul lui cu un zâmbet deoarece începuse să-i placă acest doctor. John va fi pe mâini bune.

Mandy și Tommy ieșiră din casă cu tava de ceai, iar Mame îi însoțea. Tommy sorbi repede două cești de ceai și plecă în grabă, făcându-le cu mâna.

— Corespondența e în birou. Voi lua scrisorile expediate în drum. La revedere, prieteni. Luke va rămâne aici două zile, după care trebuie neapărat să se întoarcă la cabinetul său.

Samantha intrase în casă când Allan își făcu apariția cu sacul de poștă și îi chemă în timp ce dădea drumul radio-

emițătorului. Acesta era modul în care puteau comunica fermierii, doctorii și oricine avea ceva de raportat. Transmisiile de dimineață erau o delectare pentru femei, deoarece puteau bârfi între ele, puteau schimba rețete și puteau afla noutățile importante.

Primul mesaj era pentru Luke și venea de la asistenta medicală care lucra cu el:

— Lucy Bennet s-a hotărât să nu vă mai aștepte. Are acum un băiat mare, de patru kilograme. Felicitări, doctore, i-a pus numele dumneavoastră! Totul e bine aici.

Luke îi dădu câteva instrucțiuni, după care se auzi o altă voce:

— Doctore Luke, cred că în țară sunt deja mulți copii care vă poartă numele! Urmă un râs amuzat.

— Aceasta este Donna, mormăi furios doctorul și rămase surprins când auzi râsetele celor din jur.

Alte știri se făcură auzite, după care Allan închise aparatul.

Mame mormăi nemulțumită.

— Nici o veste de la Mark. A întrecut limita! Apoi va apărea ca și când… nimic nu s-ar fi întâmplat!

Îi era cu adevărat dor de el… își spuse surprinsă Samantha.

Luke apucă mânerele scaunului lui John.

— Haide, vechi prieten, să începem prima ședință.

Sam făcu o mișcare pentru a se apropia de ei, însă John spuse repede:

— Nu vom avea nevoie de tine. În timp ce plecau el devenea din ce în ce mai palid.

— Haide, dragă, e timpul să vizitezi casa și ferma. Trebuie să vezi ce îți oferă viitorul, spuse Mandy trăgând-o ușor de mână pe Sam. Vei fi o regină.

Samantha se gândi înspăimântată că era posibil ca tot ceea ce vedea să-i aparțină într-o zi. Nu ar reuși niciodată să conducă eficient o astfel de fermă, așa cum reușeau s-o facă Mame și cu Mandy.

— Mandy dragă, stai puțin. Vreau să-ți spun ceva și nu pot striga după tine dacă mergi atât de repede… Te rog!

— Bine, voi merge încet.

— Ei bine, e… nu pot… of, Mandy, nu știu nimic despre cum se poate conduce o fermă atât de mare, totul e atât de bine organizat. Poartă-te ca de obicei. Voi merge împreună cu tine pentru a învăța totul. Nu sunt o leneșă și promit că te voi ajuta la orice, vom împărți îndatoririle. Te rog, Mandy.

Amanda Jones privea tavanul, pereții, orice altceva în afară de persoana care se afla lângă ea. Se lăsă liniștea până când simți cum mâna Samanthei îi strânge puțin brațul.

— Să-mi fie rușine pentru că te tachinez. Sigur că vom face totul ca de obicei, îți ia ani de zile ca să înveți totul, dar dacă ai ceva important de adăugat, să știi că vom lua în considerare, spuse ea zâmbind înțelegătoare. În acest moment mă poți ajuta să fac inventarul lenjeriei. Pun pariu că există un munte de lenjerie nearanjată.

Erau foarte ocupate în camera unde se ținea lenjeria când auziră niște strigăte afară. Fără să vrea, Sam se opri din lucru speriată.

Mandy se opri din număratul cearșafurilor și remarcă:

— Sheila, îi recunosc vocea… va veni imediat aici, așa că fii pregătită. Vorbește-i cu atenție, Sam pentru că ea se așteaptă să poată fi alături de John, mai ales acum când el… of, Doamne, iar încep să vorbesc aiurea!

Părea șocată și Samantha era pe cale să vorbească în momentul în care Luke strigă de la ușă:

— Vrei să vii puțin, Sam?

Merse împreună cu el până în camera lui John care era palid și îngrijorat, așezat în scaunul lui. Luke se așează pe pat indicându-i să se așeze lângă el. Arătă apoi spre John.

— John și cu mine am avut o discuție în contradictoriu, de aceea pare atât de răvășit.

— Ascultă-mă, Luke, nu o voi lăsa pe Sam…

— Taci, băiete și lasă-mă să vorbesc. John are nevoie de un tratament special în fiecare zi, Samantha, și eu nu pot rămâne aici în tot acest timp. Cred că tu ai să te descurci foarte bine. Îți pot arăta procedurile, nu sunt prea dificile și știu că ai experiență ca asistentă. Exercițiile au rolul de a-i pune în mișcare mușchii, numai până în momentul în care Getsenberg va decide că e timpul să-l consulte din nou. John a insistat să trimit o asistentă aici… te întreb pe tine pentru ce, din moment ce totul este atât de simplu. Ce crezi despre toate astea, Sam? Luke se ridică și se îndreptă spre fereastră.

Așteptă câteva momente, după care se întoarse spre ea.

— Dacă simți că nu ești capabilă să faci asta, nu-ți fie teamă să recunoști. Vom încerca să găsim o asistentă, cu toate că acestea sunt atât de înțepate încât creează multe probleme.

— Oh, te rog, Luke, nu e necesar. Sigur că voi face terapia împreună cu el, dacă tu crezi că sunt capabilă, îl asigură Samantha. Pentru o clipă am fost uimită și de aceea n-am răspuns imediat.

Brusc, o fată intră alergând în cameră. Avea părul negru tuns scurt și ochi căprui strălucitori. Se aplecă spre John și îl sărută pe buze.

— Te-a supărat cineva, Johnny? Spune-i Sheilei și ea va avea grijă de asta! exclamă ea trecându-și degetele subțiri prin păr.

— Bună, Sheila, vrei să-mi eliberezi gâtul? Încă mă mai pot apăra singur. Dar se pare că tu o vei încurca rău din cauza unei femei foarte geloase… ai cunoscut-o?

Sheila se îndreptă încet și o privi pe Samantha.

— Samantha MacDonald, ai fost primită foarte bine aici… sincer, eu personal aș fi dorit să fie cu totul altfel. Doar mi-ai furat bărbatul, cred că știi foarte bine asta, nu? Oricum, tu ești cea care îl are acum și se pare că nu există nici o speranță ca eu să-l pot recâștiga. Se pare că, în nefericirea mea, va trebui să mă atașez de celălalt văr! conchise ea triumfătoare, după care adăugă supărată: Asta dacă Mark va fi de acord! Poți vorbi acum.

În timp ce Sam încerca să-și revină după această tiradă dramatică, Mame intră în cameră. Sheila se întoarse spre ea cu o mișcare grațioasă.

— Mame, dragă, tocmai le spuneam acestor…

— Am auzit tot, și dacă Samantha are de gând să-și facă bagajele pentru a pleca și a nu ne mai vedea niciodată, nu voi fi deloc surprinsă, ești… ești o… o actriță foarte proastă! Ieși afară acum, nu vezi că Luke vea să fie singur cu John și cu Samantha? Voi pleca și eu… în cazul în care nu aveți nevoie de mine.

Ochii ei albaștri o priveau rugător pe Sam și aceasta se îndreptă repede spre ea.

— Te rog să rămâi, Mame, pentru a asculta recomandările lui Luke.

Sheila se oprise în pragul ușii, dar Luke o privi până când aceasta ridică din umeri și dispăru.

Luke Mannering își alese cu grijă cuvintele.

— I-am dat foarte multe instrucțiuni lui John. Nu sunt un mare specialist în acest domeniu și am transmis numai sfaturile doctorului Bill Strang și ale lui Getsenberg. John trebuie să urmeze cu strictețe terapia în următoarele săptămâni, după care chirurgul se va hotărî să-l vadă din nou. Îți voi arăta ce trebuie să faci, Samantha, astăzi și mâine, după care te vei descurca singură.

John avea de gând să protesteze, dar doctorul îl opri ridicând mâna.

— Urmează procedurile cu ajutorul logodnicei tale. Dacă se va dovedi că nu este capabilă, abia atunci vom începe să căutăm o asistentă, spuse el, una urâtă!

— M-ai mai liniștit, Luke, dar de ce discutați despre o asistentă și despre capacitățile Samanthei? Ce trebuie să facă? îi chestionă îngrijorată Mame.

Pe un ton plin de nervozitate, Sam îi explică întreaga situație. John privea morocănos pe fereastră și bunica ei se interesă de ce este atât de supărat.

— Ei bine, Mame, nu cred că este… începu el să vorbească pe un ton răstit.

— Samantha, vino cu mine… dacă mai ascult multe proteste s-ar putea să nu mai fiu responsabil de faptele mele. Hai să mergem în grădină. Doctorul Mannering luă mâna Samanthei și ieșiră amândoi din cameră.

Când ajunseră în grădină, Luke spuse:

— Să nu crezi că am fost rău cu John, draga mea. Acesta e singurul mod în care îl putem menține pe linia de plutire. Nu trebuie, sub nici o formă, să cadă într-o stare de depresie care nu va face decât să-i înrăutățească situația. Sănătatea și spiritul lui trebuie menținute în bună stare pentru ceea ce are Getsenberg de gând. Noi ținem mereu legătura și îi voi transmite toate progresele pe care le face John.

Capitolul 4

Zilele treceau foarte repede. Luke plecă mulțumit că Samantha se descurca bine cu pacientul lui și promițând că se va întoarce cât poate de repede. John era foarte timid, însă eficiența logodnicei îl făcu să treacă în scurt timp peste frustrarea lui și acum părea bucuros să primească ajutorul mâinilor ei, în fiecare dimineață în care ea apărea pentru a-i aplica terapia prescrisă de doctor.

În majoritatea dimineților, Samantha călărea împreună cu tânărul Ham. Încăleca pe Champagne, ale cărui culori se potriveau cu numele, un cal blând care se supunea comenzilor ei și cu care se împrietenise foarte repede. Pe zi ce trecea călăreau mai repede și mai departe. Aerul proaspăt al dimineților o făcea să se întoarcă la fermă cu obrajii îmbujorați și cu ochi strălucitori. Se bronzase repede datorită razelor soarelui puternic și Stephen remarcă:

— Soarele australian a sărutat-o pe doamna noastră și și-a lăsat amprenta asupra ei. Îmi place foarte mult cum arăți.

Sam se rușină și rămase tăcută în timp ce toată familia o studia cu atenție. Da, i se potrivea, fusese constatarea lor.

— Îi dă și mai multă personalitate, o face să pară o femeie încântătoare și pasionată, însă rece ca stelele care parcă te sfidează din înălțimea cerului. Ce frustrant! exclamă Stephen.

În această dimineață nu avusese timp să călărească. Bărbații se pregăteau pentru număratul și marcatul oilor și toată lumea era ocupată. Samantha ajutase la bucătărie. I se părea că făcuseră atât de multă mâncare încât puteau hrăni o întreagă armată! Chiar înainte de prânz, Mina îi dădu pe toți afară din bucătărie pentru o pauză și Sam găsi un scaun vechi plasat strategic sub un arbore de cauciuc foarte bătrân. Era destul de cald afară. La umbra copacului adia un vânticel răcoros și ea închise ochii, oftând din greu.

Nori mari se strângeau desupra munților și ea spera că acesta e semn că va ploua, chiar dacă anotimpul ploios era departe și vara stăpânea întreg ținutul. Dacă va ploua vreodată, ea avea de gând să iasă afară și să stea acolo până când va fi udată până la piele. Va fi o binecuvântare.

Dealurile din depărtare o atrăgeau și își spuse că va călări până acolo după-amiază. Ham era plecat cu bărbații, dar va fi minunat să fie singură… da, își va lua un termos cu apă rece și se va plimba mult timp după prânz.

Calul necheză când o văzu; era gata de plecare și bucuros de venirea ei, probabil că dimineața îi simțise lipsa. Un tânăr aborigen o ajută pe Samantha să pună șaua pe cal. Norii se îngrămădeau desupra dealurilor și totul părea încremenit.

Nu plouase deloc de când venise ea aici, dar auzise povestiri despre ploi torențiale și furtuni înspăimântătoare. Neavând nici un pic de experiență și nebănuind nimic, Samantha își urmă drumul. Acei câțiva nori erau departe și ea va avea timp să se întoarcă acasă înainte de începerea ploii… dacă aceasta va veni.

Nu se grăbi absolut deloc și Champagne era destul de mulțumit de pasul în care mergea și de opririle pe care le făceau când ea dorea să examineze vreo plantă sau vreun copac. Samantha studie o plantă cu flori de un roșu închis, gardurile vii, și recunoscu urmele cangurilor. Culese câteva flori pe care dorea să le identifice mai târziu. Ajunsă la poalele dealurilor, își privi ceasul și realiză că timpul trecuse foarte repede. Ar fi trebuit să se întoarcă… nu, era aproape de destinația ei și nu dorea decât să arunce o privire în jur.

Începu să meargă pe pantă și studie formele ciudate ale copacilor care o înconjurau. Frunzele lor verzi și dese făceau multă umbră și nu lăsau rădăcinile să se usuce. Sam auzi un tunet și ridică ochii pentru a vedea că cerul se întunecase deja și că furtuna avea să înceapă din clipă în clipă. Se îndreptă repede spre cal.

— Bătrâne, trebuie să dai tot ce poți ca să ajungem repede acasă! strigă Sam în timp ce-i mângâia gâtul pentru a-l liniști.

Animalele intrau în panică pe timp de furtună și calul dorea să ajungă la adăpostul grajdului cât mai curând. Când Sam se urca în șa, tunetul se auzi puternic și cerul fu spintecat de un fulger care lumină întreg peisajul.

Champagne se sperie și-și aruncă departe călăreața care se lovi cu putere de pământ. Sam văzu mii de stele și după aceea își pierdu cunoștința.

* * *

Samantha realiză că niște mâini blânde îi mângâiau fruntea și se plimbau pe trupul ei pentru a vedea dacă este rănită. I se părea că înoată printr-o mare de bule… Mâinile ajunseră din nou pe fruntea ei și gemu când simți o durere apăsătoare în ceafă. Auzi o voce care murmura încet, dar foarte insistent la urechea ei:

— Mă poți auzi, fetițo, mă poți auzi? Totul e bine, dragă. Îți poți mișca mâinile și picioarele? Nu încerca să vorbești… mișcă-ți doar mâinile și picioarele dacă poți.

Efortul de a deschide ochii o făcu să geamă din nou și vocea aceea incredibilă se auzi iar:

— Ești în siguranță, iubito, în siguranță… mă auzi? Ea își mișcă cu greu mâinile care i se păreau foarte grele, și apoi picioarele.

Ce i se întâmplase? Amintirile îi reveneau încetul cu încetul… fulgerul… calul speriat… probabil că fusese aruncată din șa și se lovise la cap.

— Da, te aud, reuși ea să spună și vocea o încurajă imediat.

— Biata de tine, știu că te doare capul îngrozitor. Te voi așeza în altă poziție. Te rog să-mi spui imediat dacă te doare ceva.

Când ea încuviință în șoaptă, simți două brațe ferme care îi ridicau umerii foarte încet.

— Te doare ceva, fetițo?

Samantha murmură un nu și vocea aceea deveni mai blândă.

— Bine! Te voi duce într-un loc mai confortabil. Ești udă până la piele și nu am vrea să faci pneumonie. Brațele puternice o duceau pe sus. Aici e o crăpătură în stâncă unde cred că e uscat… Fusese lăsată jos și întinsă confortabil în poala cuiva, capul rămânându-i pe brațul acela puternic.

— Încearcă să te relaxezi. Va trebui să-ți păstrezi toate puterile.

Dacă nu ar fi avut durerea aceea cumplită de cap ar fi fost fericită să rămână acolo, în acele brațe, pentru tot restul vieții! Ploaia se oprise, cerul se luminase și Samantha deschise ochii pentru a-i privi pe cei ai persoanei care-i vorbise și care erau atât de albaștri încât o făcură să clipească și să închidă din nou pleoapele.

— Relaxează-te, fetițo, te-ai lovit destul de rău la cap. Vorbește numai dacă nu faci un efort prea mare. Cum ai ajuns aici?

— Unde e… calul meu? șopti ea neliniștită.

— Așa ai ajuns aici? Călăream pe lângă poalele dealurilor și te-am găsit întinsă pe jos, ca și când ai fi căzut din cer. Probabil că animalul s-a speriat și a fugit.

— Da. Furtuna a început când urcam în șa, calul s-a speriat și… m-a aruncat.

Urmă o tăcere lungă.

— Te-a mai lăsat durerea de cap?

— Mă simt mult mai bine, mulțumesc.

Samantha făcu un efort pentru a se ridica, dar el o reținu în brațele acelea puternice.

— Nu, încă nu te mișca… voi încerca să te duc până la mine acasă… nu e departe.

Ea încercă să-l privească din nou printre gene. Avea un nas acvilin, buze ferme și senzuale care păreau tandre, dar existau și semne de inflexibilitate. Bărbia ascuțită era despicată adânc și îl făcea să pară destul de vulnerabil, părul negru îi era dat pe spate de degetele lui nerăbdătoare și ochii aceia albaștrii erau încadrați de gene foarte negre. Un gât puternic…

— Ești mulțumită? o chestionă el blând și Samantha roși înainte de-a închide repede ochii. Casa lui era aproape? Singura așezare din apropiere îi aparținea lui… nu, nu era posibil… acest străin blând… acel om era bătrân și rău. Inima începu să-i bată cu putere și-i auzea ecoul în cap. El simți această schimbare și începu să-i vorbească:

— Iubito, am de gând să risc și să te duc la mine acasă. Ai nevoie de îngrijire și cu cât acest lucru se va întâmpla mai repede, cu atât va fi mai bine. Strângând-o cu putere în brațe,

bărbatul se ridică încet și începu să meargă. Te voi urca pe calul meu și va trebui să te ții singură în șa până când mă voi urca în spatele tău. Crezi că poți face asta?

— Da, cred că da.

— Bine! Acum… ține-te bine, vin și eu. Gata, sprijină-te de mine. Haide, bătrâne Frost… mergi încet! Începură să se deplaseze și Sam își mușcă buzele din cauza durerii insuportabile pe care o simțea la ceafă.

Din fericire își pierdu repede cunoștința și se trezi abia după ce fusese cărată în casă și schimbată de hainele ude… într-un flanel moale și larg, apoi acoperită cu pături călduroase și cu picioarele lipite de sticle cu apă caldă.

Stephen nu era acasă, așadar Mark Lane trimise după Jix, servitorul aborigen căruia îi ordonă să plece imediat la fermă și să-i ducă o scrisoare stăpânei Mandy care era rugată să vină imediat aici cu mașina. El, Mark, găsise o fată zăcând inconștientă la poalele dealurilor — n-o întrebase care îi e numele — și care probabil că avea o contuzie. Nu avea alte răni, după cum observase el, dar Mandy trebuia să vină pregătită să petreacă noaptea acolo. Jix îl putea lua pe Frost care avea și acum șaua pusă.

Mark se întoarse și o apucă de încheietura mâinii. Pulsul ei era destul de normal și acum respira adânc. El presupuse că nu mai era inconștientă, însă dormea adânc. Oare această fată era un semn? Îi studie cu atenție trăsăturile. Genele negre

acoperau ochii cu sclipiri aurii și părul ei era bogat și frumos, chiar dacă era murdar de noroi și ud. Buzele ei erau senzuale și palide. Uimit de ceea ce vedea, o studie și mai amănunțit. Îi părea destul de cunoscută… și, cu toate acestea, știa că dacă ar fi întâlnit-o vreodată n-ar mai fi putut s-o uite.

Mark trecu în sufragerie unde își turnă un pahar de coniac și privi pe fereastră. Își reaminti… John îi făcuse o descriere strălucitoare care se potrivea perfect cu fata care dormea în dormitor. Cu siguranță că veniseră deja din Scoția. Ea era singura străină care nu știa că vara izbucnesc furtuni pe neașteptate prin aceste părți. De ce era singură și oare ce căuta atât de departe de fermă? Samantha MacDonald.

Mark Lane își bău coniacul și ieși afară destul de încordat. Strângea din buze în timp ce stătea pe verandă privind prin întunericul umed. Mașina se opri în fața casei și el rămase nemișcat în timp ce Mandy și Allan se apropiau. Fără să-i salute, le făcu semn să-l urmeze.

Intrară încet în dormitor și se apropiară de pat. Mark trecu pe partea cealaltă.

— Cine este această fată, Amanda, o cunoști? Întrebarea fusese pusă aproape în șoaptă.

Chiar și în aceste momente de agitație, Mandy observă că el întrebase „Cine este?“ în loc de „Cum se simte?“ Se părea că pentru el conta mai mult s-o identifice pe această fată. Oare era prea târziu pentru a mai avea rost vreo altă întrebare? Amanda se aplecă și prinse încheietura lui Sam cu degetele ei subțiri.

— Mark, ea e Sam… Samantha MacDonald. Ah, respiră, e în viață! Nu… nu e… Mandy se întoarse plină de speranță spre soțul ei care îi înconjură umerii firavi cu brațul lui.

— Sigur că respiră, draga mea. Credeai… haide, iubito, avem nevoie de tine. Mark ne-a scris că probabil are o contuzie și nici o altă rană. Dă-te la o parte și lasă-mă să văd. Mă pricep cât de cât deoarece sunt veterinar. Respiră destul de regulat. În afară de durerea de cap care o va mai necăji câteva zile, își va reveni complet. Allan se îndreptă după ce o examinase pe fata adormită care gemu ușor și se mișcă în momentul în care el o atingea.

— Așadar, e așa cum am crezut, e Samantha MacDonald. Mark Lane vorbea mai mult pentru sine. Strânse din buze supărat și ochii i se întunecară.

Allan își privi ceasul.

— Începe discuțiile de seară prin stația radio. Vom încerca să-l contactăm pe Luke pentru a primi niște sfaturi. Haide, Mark, deschide radioemițătorul. El ieși repede din cameră și Mark îl urmă încet.

Mandy îl urmări uimită. Ce nu-i convenea? Se purta foarte urât și privirea lui întunecată o speriase. Ea era singura vinovată pentru că o lăsase pe Sam să plece călare de una singură, dar nu observase ce se întâmplă afară și nu avusese timp s-o avertizeze pe biata fată în legătură cu aceste furtuni neașteptate și nici nu-și imaginase vreodată că Sam ar călări atât de departe de fermă. Când calul Samanthei apăruse fără călăreț intraseră imediat în alertă, Allan împreună cu doi aborigeni

plecaseră s-o caute și John era disperat pentru că nu putea pleca în căutarea ei. Se întâlniseră cu Jix care venea să le aducă mesajul și Allan se întorsese după Mandy și mașină, intrând în casă numai pentru a-i înștiința pe John și pe Mame că Samantha fusese găsită. Acum se aflau aici și totul părea în regulă, însă oare de ce Mark se purta atât de ciudat, de ce era atât de supărat? Cineva greșise și Amanda Jones bănuia că vina va fi aruncată asupra ei.

Se aplecă spre pat când Sam deschise ochii.

— Sam, draga mea, eu sunt, Mandy. Spune-mi, te rog, cum te simți?

— Mă doare foarte rău capul, în rest mă simt bine, Mandy. Te-am speriat? Îmi pare rău. Ochii ei încețoșați priviră prin cameră. Am avut un vis în care am auzit o voce blândă și am fost purtată în brațe de mâini puternice, și acum… Unde sunt… spune-mi, Mandy… unde sunt?

Vocea ei începuse să tremure și Mandy se grăbi să-i răspundă:

— Ești acasă la Mark, draga mea. El te-a găsit și te-a adus aici. Ai fost aruncată din șa și te-ai lovit la cap, dar acum te afli în siguranță, la căldură, și eu voi rămâne cu tine.

Așa îi murmurase și vocea… „în siguranță, la căldură". Acele mâini ferme, tandre… se afla în siguranță, acasă la Mark. Își aminti cuvintele lui tandre: „Biata de tine, mă poți auzi?" Mark spusese asta? Știuse cu cine vorbește? Știuse că ea e Samantha MacDonald, femeia pe care el o dezaproba total? Și ea se odihnise în brațele lui, mulțumită să rămână acolo

pentru totdeauna! Samantha se enervă și își acoperi ochii cu o mână pentru ca Mandy care o privea neliniștită să nu-i poată vedea emoția.

— Ce s-a întâmplat, Sam? Te rog, spune-mi dacă te mai doare ceva. Allan și Mark încearcă să ia legătura cu John și cu Luke. Vrei să le mai spui ceva?

Samantha căzu pe gânduri și își spune că numai inima ei e rănită. Cu voce tare spuse:

— Spune-i lui John că mă simt bine și că vreau să ajung cât mai repede acasă, te rog.

— Asta nu se va întâmpla decât mâine și numai dacă doctorul Luke ne dă acordul lui. Îmi pare rău că te-ai lovit la cap, dar sunt bucuroasă că în rest nu ai nimic. Mark părea disperat când am ajuns și m-a speriat foarte tare. Mi-am imaginat tot ce e mai rău în clipa în care i-am văzut fața.

— Cred că nu i-a fost deloc ușor să mă care în brațe atâta drum, și numai disperarea l-a făcut să acționeze astfel, spuse Sam zâmbind cu greu. Du-te și transmite-i lui John mesajul meu.

— …cheam-o odată pe Mandy, Allan, se auzi vocea lui John în momentul în care Mandy își făcu apariția în cameră. Se așeză și replică:

— Sunt aici, John. Sam s-a trezit, o doare capul foarte rău, dar în rest a spus că e bine și că vrea să se întoarcă repede acasă. I-am spus că asta se va întâmpla numai dacă Luke este de acord. Ați luat legătura cu Luke?

Allan încuviință că doctorul e pe recepție.

— I-am spus lui Allan ce trebuie să facă, Mandy. Mark are, din fericire, pastilele pe care trebuie să le ia Samantha și pe care trebuie să începeți să i le administrați și, în rest, trebuie să fie liniștită. Tommy mă va aduce mâine acolo și atunci vom vedea dacă e înțelept s-o ducem până la fermă. Sunt foarte bucuros că ai fost prin preajmă pentru a o ajuta, Mark, altfel ar fi făcut o pneumonie urâtă. John?

— Și eu îți mulțumesc pentru că ai fost acolo, Mark, zise John cu o voce stinsă. Voi veni acolo mâine. Mame nu m-a lăsat să plec împreună cu ei, dar cred că un somn bun îi va face mult mai bine fetei mele decât prezența mea acolo. Abia aștept să te văd, Luke. Ai grijă de ea, Mandy… Vocea lui se pierdu pentru a se face auzită cea a lui Mame:

— Mark, nici nu știam că te-ai întors acasă. Ai grijă de fată și vino să mă vezi cât mai curând. La revedere!

Operatoarea începu să vorbească:

— Îmi pare bine că domnișoara MacDonald nu a avut un accident grav și că se va face bine, toată lumea a auzit această discuție. Mai aveți alte mesaje? Allan închise radioul.

Mandy se întoarse spre Mark.

— Acum ne poți saluta, Mark? Îmi pare foarte rău, a fost numai vina mea. Mi-a spus că pleacă la plimbare, dar eu nu observasem cum este vremea. N-aș fi lăsat-o să plece cu Champagne care nu suportă absolut deloc furtuna. Nu mi-am imaginat că va merge atât de departe, se dezvinovăți ea. Nu fi supărat, te rog!

Mark ridică o mână și-i mângâie buclele.

— Nu dau vina pe tine. Fata nu avea de unde să știe că încalcă o regulă strictă impusă în districtul nostru și anume cea că femeile nu trebuie să călărească singure. Oricum, nu crezi că ar fi mai bine să-i spui toate acestea lui John? Domnișoara MacDonald e logodnica lui, nu a mea. A fost foarte norocoasă pentru că în momentul în care am văzut că se apropie furtuna am încălecat și am plecat să văd dacă a mai rămas vreo oaie rătăcită pe câmp. Știi cât de repede se dezlănțuie aceste furtuni. M-am întors abia azi dimineață.

— Cum au mers treburile la Kingston? îl întrebă Allan.

— Foarte bine, lâna noastră e de o calitate excepțională. De asemenea, am achiziționat și doi câini ciobănești pe care îi voi ține aici în momentul în care vor fi aduși, peste câteva zile.

— Cred că Sam se întreabă ce ne reține aici. Sugerez ca voi doi să intrați și să-i spuneți noapte bună. Dă-mi mie pastilele, Mark. Câte trebuie să ia… presupun că sunt pentru durerea de cap, nu? Apoi tu poți pleca, Allan pentru că cineva trebuie să aibă grijă de copiii noștri care nu fac decât să-l îngrijoreze și mai mult pe John, îi spuse Mandy soțului ei.

— Cum se simte John? o întrebă Mark.

Allan îi răspunse:

— E bine, uneori cam deznădăjduit, dar cine îl poate învinui de asta, mai ales când are lângă el o logodnică minunată pe care nu o poate duce în fața altarului? Luke și-a

pus toată nădejdea în mâinile prietenului tău Hans Getsenberg și Samantha e foarte convinsă de faptul că John va merge din nou.

Mark Lane făcu o mișcare bruscă și își stinse țigara.

— Voi căuta pastilele, Mandy. Te poți duce la ea, voi veni eu să le aduc. Trebuie să ia două acum și altele peste câteva ore, asta dacă poate să doarmă, spuse el ieșind din cameră.

Samantha deschise ochii când Mandy și Allan intrară în cameră.

— John a primit mesajul meu, Mandy?

— Da, toată lumea îți trimite complimente. Luke va ajunge mâine aici și Allan va veni împreună cu John… a insistat să vină chiar în seara asta. Din fericire, Mark are pastilele pe care ți le-a prescris Luke. Sunt calmante pentru durerea de cap. Allan, spune noapte bună și du-te la fermă, dragă.

Allan își sărută soția, o salută pe Samantha și ieși din cameră. Îl auziră strigându-l pe Mark și la scurt timp după aceea, motorul mașinii care se îndepărta.

— Mă duc să încălzesc niște lapte în timp ce Mark caută pastilele. Trebuie să bei ceva fierbinte… nu va dura mult! zise Mandy îndreptându-se repede spre bucătărie.

Samantha închise ochii și își mișcă încet capul… ce durere… ce amețeală! Dacă ținea capul întors într-o parte, durerea nu mai era atât de pronunțată. Se gândi la toată agitația pe care o provocase distrugând liniștea familiei Lane… și a lui Mark. Nu era de mirare că Mandy constatase că el era supărat. Arăta ca un copil neajutorat

întinsă în acest pat cu ochii închiși, cu părul murdar și ciufulit și cu figura palidă a unui om bolnav. Tânără și vulnerabilă.

Asta își spunea și Mark în timp ce intra încet în cameră și o privea. Tabloul care i se înfățișa îi provoca o oarecare suferință.

Simțind că cineva se află acolo, ea deschise ochii mari și îl privi. Ochii lui cu străluciri albastre păreau c-o hipnotizează și Samantha se chinui să privească în altă parte. Însă ei erau aproape… din ce în ce mai aproape… și apoi își îndreptară deliberat privirea spre părul ei.

— Îmi pare rău că nu am putut face nimic pentru a-l curăța, spuse Mark în timp ce-i îndepărta o șuviță îmbâcsită care-i cădea pe față. S-ar fi putut să-ți cauzeze o durere și mai mare de cap. Mandy va avea grijă de asta mai târziu… uite pastilele. Te simți mai bine? Se îndreptă spre fereastră și se rezemă de tocul ei. Își încrucișă picioarele și mâinile în timp ce privea în liniște noaptea de afară. Ochii ei hipnotizați îl urmăreau. Acest bărbat era înalt, cu șolduri înguste îmbrăcate în pantaloni strâmți și avea mișcări de felină, grațioase și repezi. Nu era de mirare că reușise s-o ducă în brațe atât de ușor! Umerii lui erau lați. Ar fi trebuit să-și dea seama de asta încă de când capul se rezemase atât de confortabil de unul dintre ei.

Aștepta ceva, privind-o ironic. Samantha roși întrebându-se dacă el putea să-i citească toate gândurile.

— Da, mulțumesc, reuși ea să spună într-un târziu. Ți-am făcut o grămadă de probleme, a trebuit să mă duci în brațe atâta drum și apoi…

— …A trebuit să te întind în pat. Blugii uzi se lipiseră de tine. Oricum, calul meu te-a cărat, nu eu. Privirea lui trecu de la fața ei la muntele de pături cu care era învelită. Nu am găsit decât acest pulovăr cu care să te pot îmbrăca repede. Mark surâse când văzu confuzia de pe fața ei.

Samantha se rușină… era o răutate din partea lui faptul că-i menționase asta tocmai acum.

Acesta nu era același bărbat care se purtase atât de blând cu ea în urmă cu câteva ore. Oare totul se datora faptului că acum aflase adevărata ei identitate? De aceea voia s-o rănească? Ei bine, ea îi va arăta că nu avea de ce să facă acest lucru, ignorându-l. Sam ridică bărbia cu mândrie și se crispă din cauza durerii pe care o simți în adâncul capului.

Mark ajunse într-o clipă lângă ea.

— Dacă aș fi în locul tău n-aș mai face acest gest încă o dată. Nu în starea în care ești. Ai timp destul mai târziu când îți vei putea ridica bărbia arătându-ți mândria și încăpățânarea fără a simți nici o durere. Fără a mai adăuga ceva, el îi cuprinse umerii slabi cu unul din brațele lui și o ridică ușor în timp ce potrivea pernele cu mâna liberă.

Sam rămăsese fără cuvinte. Îl privea numai plină de uimire în timp ce el o ridica ușor pentru a o așeza într-o poziție mai confortabilă. Apoi el se opri și-i sărută vârful nasului!

— Bună, Samantha MacDonald. Ne-am întâlnit într-un mod cu totul neformal. Mark Lane, la dispoziția dumneavoastră… sunt sigur că ai nevoie de mult confort.

Încă îl mai privea mirată când Mandy își făcu apariția cu laptele fierbinte.

— Ți-am adus laptele. Ea își mută privirea de la unul la altul. Mark părea amuzat și Samantha era roșie în obraji și respira repede. Sper că nu ai făcut febră, draga mea Sam, nu? Ai supărat-o cu ceva, Mark? Îi era bine înainte de plecarea mea din cameră.

— De ce aș supăra-o, draga mea verișoară? După ce am înfruntat furia naturii, mi-am riscat viața pentru a o aduce aici în siguranță, i-am dat primul ajutor și, practic, am trezit la viață trupul ei înghețat, de ce aș strica acum toate astea? Am făcut cunoștință doar, răspunse el grav în timp ce ochii lui aveau sclipiri viclene.

Doamna Jones îl studie neîncrezătoare.

— Atunci înseamnă că această întâlnire a supărat-o, te cunosc și știu cât de răutăcios ești, Mark Lane! Bea laptele împreună cu cele două pastile, dragă. Cine te-a așezat atât de confortabil… tu singură? Răspunsul lui Sam veni printr-o privire indignată spre bărbatul de lângă pat. Mda, nu ne vom ocupa acum de păr, s-ar putea să ai dureri și mai mari de cap. Lasă-mă să-ți șterg fața cu acest prosop, pari foarte încinsă.

— Mulțumesc, Mandy, mă simt bine. Te rog numai să iei sticlele cu apă caldă, ele mă încing atât de rău. Sam închise ochii pe jumătate pentru a evita privirea amuzată a ochilor lui albaștri.

Mandy întinse mâinile sub pături și sCoase toate sticlele.

— Vrei să rămân cu tine, sau preferi să dormi?

— Pastilele pe care le-a luat o vor adormi în câteva minute. Eu plec acum. Mai rămâi puțin cu ea, Mandy. Noapte bună,

domnișoară Mac, dacă te odihnești bine, vei fi capabilă să te ridici din pat mâine dimineață, spuse Mark atingându-i ușor obrazul cu dosul mâinii lui.

— Noapte bună, domnule Lane și îți mulțumesc din nou. Sunt într-adevăr recunoscătoare pentru eforturile supraomenești pe care le-ai făcut pentru a-mi salva viața… cu riscul să ți-o pierzi pe a dumitale. Ea își mușcă buzele, însă prea târziu pentru a ascunde ironia din voce. Am învățat multe din această greșeală și nu voi mai face niciodată prostia s-o repet. Noapte bună.

Zâmbetul ei îl șocă pe Mark. Făcu un pas stângaci înainte, se opri și o privi pe Mandy, își trecu repede o mână prin păr și apoi le întoarse spatele pentru a părăsi camera.

Pleoapele Samanthei căzură brusc și Mandy se aplecă pentru a-i lua paharul aproape gol din mână.

— Acum te voi lăsa singură, voi dormi în sufragerie. Dacă ai nevoie de mine strigă-mă, am o lampă de veghe și voi ajunge imediat lângă tine… promiți?

— Draga mea Mandy, ești atât de bună cu mine… Medicamentele o amețiseră și în câteva minute adormi.

Mult mai târziu, bărbatul de pe verandă care își fuma în liniște pipa auzi un geamăt. Ajunsese în cameră înainte ca Mandy să coboare din pat. Ea i se alătură și o priviră împreună pe fata adormită. Mandy se întoarse spre el.

— Du-te la culcare, Mark, n-are nimic. E foarte târziu.

Mark Lane o lăsă singură și se îndreptă spre camera lui.

Capitolul 5

Veni dimineața, strălucitoare și senină. Ploaia udase pământul, vegetația prinsese viață și împrăștia un miros proaspăt. Prin geamurile deschise pătrundea o adiere ușoară și Samantha se trezi înviorată de aerul răcoros. Soarele își împrăștia razele prin camera unde se afla și parcă o invita să iasă din casă. Se ridică puțin și descoperi că n-o mai durea deloc capul și că avea numai o senzație de greutate în ceafă.

Dacă ar putea face o baie sau un duș… părul ei era foarte murdar. Încă se mai întreba dacă exista vreun risc să se ridice din pat și să plece în căutarea băii, când auzi o bătaie înceată în ușă. În momentul în care răspunse, ușa se deschise repede și apăru o femeie care semăna mult cu Mina, care avea același zâmbet larg și aducea tava cu ceaiul.

— Bună dimineața, doamnă. Negresa puse tava pe noptiera de lângă pat. Eu sunt Danielle și sunt foarte bucuroasă că vă

simțiți atât de bine. Îmi pare foarte rău că nu am fost aici noaptea trecută pentru a vă îngriji. Sunt mulțumită că măcar acum vă pot ajuta cu ceva.

— Mulțumesc, Danielle. Sunt încântată să te cunosc. Aș vrea să fac o baie acum, dar cred că ar fi mai bine să aștept trezirea doamnei Mandy care îmi va spune dacă pot face asta sau nu. Aveam nevoie de un ceai, mulțumesc.

— Mulțumesc, doamnă, acum îi voi duce ceaiul doamnei Mandy. Când Danielle ieși pe ușă își făcu apariția Mark.

— Bună dimineața, zise el morocănos în timp ce o studia cu atenție.

— Bună dimineața, Mark… domnule Lane. Samantha încă mai era confuză.

— Nu cred că e bine să te ridici. Te mai doare capul?

— Nu, mă simt bine și nu-mi doresc decât să fac o baie.

— Mandy te poate spăla în pat, cu un burete. Nu vreau să-mi asum nici un risc înainte de venirea lui Luke.

— Dar mă simt bine, doar ți-am spus… începu ea, însă fu imediat oprită de mâna lui ridicată.

— Nu fi încăpățânată, te rog… Bună dimineața, Mandy, zise el când aceasta i se alătură.

— Bună dimineața, Mark, Sam. Parcă nici n-aș fi dormit. M-am culcat foarte târziu. Arăți mult mai bine, Sam. Ai dormit bine?

— Vrea să facă baie, dar cred că ar fi mai bine s-o speli tu cu un burete, Mandy. Asta e tot ce va primi domnișoara Mac deocamdată. Mark se întoarse pe călcâie și le părăsi.

Capitolul 6

Zilele fierbinți treceau repede și lăsau locul nopților răcoroase cu cer înstelat. La ferma Lane viața decurgea normal, într-un ritm lent și metodic. Bărbații erau mult timp plecați de acasă pentru că aveau treburi pe pășunile îndepărtate și se pregăteau pentru tunsul oilor.

Samantha și Mame se ocupau de treburile casei la care îi ajutau Mina și Mora. John și Sheila erau foarte ocupați cu noul lui roman și, de multe ori, ceruseră ca prânzul să le fie adus în birou. Sam îl vedea pe John numai la micul dejun, la cină și când îi făcea tratamentul, dar observase că lumina din camera lui nu se stingea decât foarte târziu, în noapte. Sheila își adusese câteva lucruri și declarase că are intenția să rămână aici până când John nu va mai avea nevoie de ajutorul ei.

De câte ori avea timp, Mame o lua pe Samantha și mergeau împreună spre copacii cei mai umbroși unde bătrâna încerca s-o înveselească povestindu-i întâmplări din trecutul ei și

bârfindu-și prietenele. Se purta foarte frumos cu Sam și o privea cu atenție, observând că ochii aceia verzi cu sclipiri aurii se îndreptau din ce în ce mai des spre munți cu o expresie plină de dorință, ca și când ar fi vrut să cunoască tot ceea ce era acolo… și bătrâna devenea atunci îngrijorată.

Când Samantha va dori să știe totul, lucru ce se va întâmpla cu siguranță, o va trimite până acolo însoțită de cineva, pentru a alunga privirea aceea plină de dorință.

Mandy și Allan se întoarseră cu povești amuzante din călătoria lor și multe mormăieli din partea lui Allan în momentul când soția lui o invită pe Sam să vadă ce-și cumpărase.

Doctorul Luke păstrase legătura cu ei și, într-o seară, îi spuse lui John că Getsenberg venea la fermă și că trebuia să apară destul de curând. John deveni palid și Samantha avea un nod în gât. Mandy preluă radio-emițătorul și începu o conversație animată cu toți vecinii pe care-i invită la petrecerea de sâmbăta viitoare, dată în cinstea Samanthei MacDonald. Răspunsurile fuseseră entuziaste.

— Foarte bine, vor veni cu toții la timp, cu avionul, cu mașinile, cu căruțe, pe jos!

Într-o dimineață, Allan o convinse pe Samantha să meargă împreună cu el pentru a vedea marcarea animalelor la stâna lui Mark. Va fi o schimbare de peisaj pentru ea, își spuse Mame îngândurată.

Allan mergea repede cu jeepul decapotabil și aerul de dimineață era proaspăt. Samantha își ținea pălăria cu mâna și

ochii i se umeziseră din cauza vântului. Kilometrii erau parcurși repede și, în curând, trecură pe lângă ferma lui Mark lăsând în urmă un nor de praf în timp ce se îndreptau spre grajduri. Muncitorii aveau foarte multă treabă și-i salutară repede pe noii veniți prin înălțarea mâinilor. Samantha și Allan se îndreptară spre țarcuri. Inima ei tresări când dădu cu ochii de el.

Mânecile cămășii lui kaki erau suflecate și îi dezveleau brațele bronzate și murdare. Își scoase de pe cap pălăria veche și-i salută. O privea insistent cu ochii lui albaștri și ridică mâna pentru a-i saluta prezența, după care continuă să inspecteze oile care treceau printre gardurile special montate.

Timpul trecu repede și soarele, aflat acum sus pe cer, încinsese atmosfera. Mark le strigă tuturor să se oprească, apoi sări gardul cu multă ușurință și i se alătură Samanthei care privise cu multă atenție operațiunile.

— Bună! Allan s-a trezit foarte devreme. Ce mai fac cei de acasă? întrebă el rezemându-se de bârna gardului de lângă ea.

— Bună, Mark. Acasă totul e bine. Samantha realiză că rămăsese fără cuvinte, dar nu reuși să formuleze o altă frază. Îi era mai cald ca niciodată pentru că stătuse la soare toată dimineața. Își scoase pălăria și își îndepărtă șuvițele răzlețe care scăpaseră din cocul de la spate și îi cădeau acum pe față.

— Mergem la umbră? Sunt sigur că te-ai încălzit foarte tare la soare. Trebuie să bei multe lichide. Porniră amândoi și

brațul lui îl atinse pe al ei, iar Samantha se feri repede. Ezită puțin oprindu-se în loc, după care îl urmă la o distanță apreciabilă.

— Nu te-a plictisit să urmărești numărătoarea? Ea se înroși și Mark surâse. Nu-mi răspunde… cred că te-a interesat, din moment ce ai venit până aici și ai stat atâta timp în soare, lângă gardurile de fier.

Ea nu aprecie deloc tonul lui și era gata să riposteze, când Mark continuă nepăsător:

— Nu ar trebui să stai atâta timp în soare, iubito. Poți face insolație sau arsuri pe piele…

Samantha era impresionată și dezarmată în fața tonului lui blând și, de aceea, nu-i mai vorbi cu răutate.

— Da, Mark. Până și ea era uimită de răspunsul docil pe care i-l dăduse. Ochii lui albaștri îi studiau cu atenție fața roșie, după care se îndreptară spre ceilalți bărbați.

Stephen își întinse brațele.

— Mamă! Se pare că te-ai transformat într-o bilă de foc. Nu pleca de lângă mine, stai cu noi. Prefer să mă uit la tine decât la oile astea proaste care miros urât. Dacă ar arăta și ele ca tine… numărătoarea ar fi mult mai plăcută.

Mark râse.

— Problema va fi că atunci nu ai vrea numai să le numeri. El se îndepărtă și o lăsă acolo pe Sam, confuză și uimită de vorbele pe care le aruncaseră muncitorii prăfuiți. Pauza s-a terminat… spuse Mark făcând un gest cu mâna, după care se

întoarse spre Samantha. Stai aici dacă mai vrei să rămâi, e mai răcoare, apoi te poți duce în casă unde Danielle îți va servi prânzul… noi avem mâncarea aici. Te poți odihni puțin, după care poți veni din nou aici… El făcu o pauză și o privi grav. Nu-ți dau ordine; ochii tăi sunt roșii din cauza soarelui. Era doar o sugestie… ne vedem mai târziu… El îi întoarse spatele și plecă.

Nu prea avea de gând să intre în casă, fiind mai curioasă de ceea ce se întâmpla decât înfometată, dar pașii o duceau spre răcoarea pereților de piatră. Ușa verandei era deschisă și Danielle stătea pe un scaun.

— Am auzit că sunteți aici și sunt onorată să vă servesc prânzul. Pe verandă e răcoare și voi pune masa aici. Vă rog să luați loc și vă voi servi imediat.Vocea ei blândă o încântă pe Samantha care începuse să se relaxeze.

— Danielle, îmi pare bine că te revăd. Vreau să mă spăl pe mâini… nu-ți face griji, știu unde se află baia. Strigă-mă când ești gata.

— Da, doamnă, cu plăcere.

Casa era constuită în formă de L, era răcoroasă și liniștită. Sam trecu prin dormitorul unde dormise atunci când căzuse de pe cal. Baia strălucea de curățenie. Se spălă pe față și își șterse părul prăfuit cu unul din prosoapele agățate lângă cadă. Trecând din nou prin hol fusese tentată să intre pe ușa deschisă a celuilalt dormitor. Aceasta trebuia să fie camera lui Mark; știa din instinct că nu i se potrivea lui Stephen.

Acolo se afla un pat acoperit cu o cuvertură albastră, un dulap, un corp de rafturi și o măsuță așezată lângă pat, plină de cărți și, lângă care se afla un fotoliu mare din piele neagră.

Samantha înaintă pentru a studia titlurile. Mark alesese mai multe genuri de romane. Erau acolo cărți de aventuri și de acțiune. Un volum avea semnul în el și ea îl ridică pentru a citi titlul… „Mila 18“ de Leon Uris… Și ea citise acea saga a unor zile teribil de tragice.

Puse cartea la loc și ieși, pentru a se întinde pe patul din dormitorul „ei“. Camera părea tot nelocuită. Își reaminti acele clipe… Parcă trecuseră ani întregi de când el stătuse rezemat de fereastră și îi vorbise ironic, apoi îi mângâiase obrazul într-un gest tandru, dându-i la o parte părul de pe față. Sam avu senzația că se sufocă și ieși repede pe verandă.

Danielle adusese un bol cu salată verde.

— Prânzul e aproape gata, doamnă. Samantha ascultă povestirile Daniellei despre relațiile dintre aborigeni, despre problemele lor de sănătate și amănunte picante din familiile acestora. Casa lui Mark era mare și locuită numai de el și de fratele lui. Oare luase în considerare faptul că într-o zi va avea o familie numeroasă? Danielle îi spuse că primea multe vizite de afaceri.

— Stăpânul este un om bun și răbdător, cu toate că ordinele lui sunt aspre, zise aborigena surâzând, și trebuie respectate cu strictețe.

Chiar și așa, el rămânea tot un... un dictator! își spuse Samantha.

Auzi voci și zgomot de farfurii în spatele casei. Bărbații luaseră prânzul și acum servitorii strângeau masa. Rămase în casă aproape o oră, după care se îndreptă spre banca de la umbră, așteptând terminarea numărătorii care probabil se va sfârși azi, spre satisfacția lui Mark. Avea o turmă destul de mare, își spuse Sam gândindu-se că și câștigurile erau mari pentru că lâna se vindea la un preț foarte bun. Probabil că acest bărbat strânsese o avere imensă. Bărbații luară o nouă pauză de ceai, după-amiaza târziu, și veniră spre banca pe care stătea Samantha.

Mark era cu ei. Părea obosit, dar personalitatea lui puternică încă o mai impresiona pe Sam care era din nou tulburată. Allan apăru din direcția grajdurilor, aducând cu el un registru mare. Se apropie de Mark și începură o discuție. Apoi se uitară amândoi spre locul unde stătea Sam. Mark făcu un gest hotărât și Allan ridică din umeri și-i făcu semn cu mâna când o văzu. El se îndreptă spre mașină, aruncă volumul pe banchetă, se așeză în spatele volanului și plecă lăsând în urmă un nor de praf.

Samantha intră în panică și sări de pe bancă. Era clar că nu uitase de ea pentru că-i făcuse cu mâna; era sigură că se întorcea la fermă dintr-un motiv anume, dar de ce n-o luase și pe ea? Nimic nu putea fi atât de urgent încât să nu-i fi lăsat timpul s-o strige pentru a pleca împreună. N-ar fi întârziat deloc.

Amintindu-și gestul lui Mark, Samantha se prăbuși pe bancă. La naiba cu el… ar fi trebuit s-o întrebe ce dorea să facă… monstru autoritar! Nu va mai rămâne nici o clipă aici! Se ridică și porni spre casă.

Mark, o privi până când dispăru.

— Până și invincibilul Mark Lane a fost fermecat, nu? zise Stephen în barbă.

Mark îl privi cu ochii albaștri plini de furie.

— Vezi-ți de treaba ta, ordonă el scurt.

Stephen era surprins. Domnul Mark Lane era pe cale de a se îndrăgosti!

— Nu te supăra pe mine, șefule! exclamă el sarcastic.

Mark îl ignoră și-l privi răutăcios. Stephen ar fi dorit să-l întrebe care fusese motivul plecării bruște a lui Allan, dar își înghiți vorbele pentru că Mark îi întorsese spatele.

Samantha se îndreptă spre baie și își spălă din nou mâinile și fața, cu mișcări nervoase. Își dorea să fie suficient de prăfuită pentru a murdări întreaga baie.

— Nu te mai purta copilărește, proasto, își spuse ea cu voce tare în timp ce se privea în oglindă, apoi văzu o foaie care ieșea dintre oglindă și perete. Sam o trase de acolo și văzu fotografia unei femei extrem de frumoase. În colțul de jos al acesteia scria: „Lui Mark, cu dragoste, Carol“.

O puse la loc cu degetele care acum îi tremurau. Probabil că această fată era foarte deosebită dacă poza ei fusese adusă în baie unde el îi putea studia și admira frumusețea în timp ce

se bărbierea. Ei bine, Mark era un bărbat atrăgător, așadar, presupuse ea, existau multe femei care se îndrăgostiseră de el. Probabil că era și destul de bogat… Sam ieși repede pe verandă și se așeză pe un șezlong, închizând ochii. Acum nu se mai simțea atât de agresivă și de iritată.

Simțea că e supravegheată de cineva și deschise repede ochii pentru a-l vedea pe Mark, care își ridicase piciorul pe un scaun și o studia cu ochii albaștri îngustați, care erau în contrast cu tenul lui bronzat și prăfuit.

Samantha se ridică. Era sigură că nu ațipise… Cum reușise acest bărbat să ajungă lângă ea fără a face nici un zgomot?

— E partea mea indiană, cred, zise el citindu-i gândurile și Sam era disperată, neștiind cum să-și ascundă mai bine sentimentele.

— Ai… ai terminat atât de repede… Allan s-a întors? Probabil că dormise, pentru că soarele era roșu în spatele munților.

Mark întoarse scaunul și se așeză pe el.

— Allan? Allan nu se mai întoarce, trebuia să studieze urgent niște date din registru. Îi voi preda notele asupra numărătorii și verificării animalelor mai târziu.

— Dar… dar cu mine cum rămâne? se miră ea.

— Ce-i cu tine… mm? El se prefăcea că nu înțelege și Samantha se simți frustrată. Se chinui să meargă până la capătul verandei și înapoi, controlându-se cu dificultate și apoi vorbind cu greu:

— Eu… cum… voi… ajunge… acasă?

— Cum vei ajunge acasă? Mark îi repeta cuvintele de parcă nici acum n-ar fi înțeles, după care dădu impresia că înțelesese. Ah, asta era! Voi avea onoarea să te conduc acasă, zeițo. Ești foarte sălbatică… parcă ești o păgână…, spuse el în timp ce observa cum fata furioasă încearcă să-și mențină calmul, stând dreaptă și mândră. El se mișcă ușor și în ochii lui, care o priveau, apărură sclipiri întunecate.

Danielle își făcu atunci apariția cu o tavă plină de pahare și Stephen apăru simultan pe scările verandei. El îi zâmbi Samanthei.

— Bună, dragă, eu nu voi fi aici la cină, Mark. Fiona a ordonat și eu mă supun… după ce voi bea câteva pahare.

— Poți lua jeepul. Eu o voi duce pe domnișoara Mac acasă cu mașina mea.

— Ce onoare pe capul meu… Fiona va fi încântată! Ei bine, asta e. El prepară băuturile și-i oferi un pahar lui Sam, care încă mai era dezorientată de oferta lui Mark de-a o conduce el acasă. Allan nu va scăpa ușor pentru că o părăsise… Ea acceptă paharul și ochii ei erau foarte strălucitori din cauza furiei.

— Nu ai drum pe acolo, Stephen? Nu vreau să-l deranjez pe Mark, dar Allan a plecat atât de repede, nici măcar nu m-a întrebat dacă vreau să merg cu el, spuse ea cu o blândețe prefăcută.

Stephen își mută privirea de la ea la Mark, ale cărui mâini erau încleștate pe speteaza scaunului.

— Ei bine, nu mergeam chiar în acea direcție, dar o pot lua pe acolo, chiar dacă ocolesc.

— Eu o voi duce acasă pe Samantha, zise Mark pe un ton blând, dar autoritar.

Urmă o liniște adâncă și Stephen își bău repede paharul.

— Bine, atunci eu plec, la revedere tuturor. În liniștea care urmă auziră motorul mașinii care se pierdea în depărtare.

Samantha stătea nemișcată, cu paharul neatins în mâinile tremurânde. Mark o privea atent cu ochii pe jumătate închiși. Mâinile lui se dezlipiră de spătarul scaunului de care se agățaseră și își luă băutura pe masă.

— Relaxează-te și bea, fetițo… și încearcă să nu mă mai urăști atât de mult. Strălucirile aurii din ochii tăi sunt gata să se transforme în flăcări, remarcă el laconic.

— Cum îndrăznești?! exclamă Sam printre dinți.

Mark veni mai aproape de ea și râse.

— Draga mea Samantha, îndrăznesc să fac ce vreau și când vreau, chiar și să recunosc faptul că sunt atras de o micuță sălbatică și răutăcioasă. Nu am de gând să te mănânc, frumoaso, și nu am avut nici un alt motiv să te rețin decât bucuria de a fi în compania ta.

Samantha făcu un pas înapoi pentru că el se afla mult prea aproape de ea.

— Vei face un drum în plus…

— Din contră, trebuia să merg la fermă. Allan așteaptă niște documente importante de la mine. Mark o luă de mână și-i oferi un scaun.

Atingerea lui părea s-o ardă și ea se cufundă repede în scaunul care prezenta siguranță. El avea o mare putere de atracție și ea tremură de ciudă pentru că lăsase acest lucru s-o copleșească. Sam ridică paharul și bău, după care ochii i se umplură de lacrimi din cauza tăriei băuturii care-i ardea gâtul…

Ochii bărbatului care o privea erau acum plini de amuzament.

— Bea încet, Mac, băutura trebuie sorbită și savurată, nu turnată pe gât ca și când viața ta ar depinde numai de ea.

Samantha îl privi cu incocență. Depindea de el pentru a ajunge acasă, așa că trebuia să se poarte demn și să accepte inevitabilul cu multă mândrie. Enervarea ei nu făcea decât să stârnească amuzamentul și ironia lui.

— Danielle ne va servi cina devreme și apoi te voi conduce acasă, în siguranță și nevătămată. Voi face un duș rapid acum. Fii cuminte și mai bea un pahar, dar încet… nu-ți face griji, nu vom întârzia prea mult…

Ea rămase împietrită, simțind că trupul și mintea ei erau atât de încordate încât ajunseseră la extenuare. Mark își făcu apariția după douăzeci de minute și ridică o sprânceană când văzu paharul gol. Prepară băuturi în două pahare și ea îl acceptă pe cel care i se oferea fără comentarii, iar el se așeză pe scaunul aflat în fața ei.

— Accepți să iei cina cu mine?

— Am de ales? i-o întoarse Samantha.

— Acum, nu. Sunt mai mult decât onorat că accepți cu atâta recunoștință, spuse Mark înclinând politicos capul.

Ea era uimită de schimbările rapide care interveneau în atitudinea lui. Mark Lane putea fi morocănos, răutăcios, ironic, dar și curtenitor, tandru, iar în unele ocazii avea o atitudine care te lăsa perplex.

Danielle anunță că cina era gata. Felul principal era, desigur, friptura de oaie, care se servea în diferite feluri, iar Samantha ar fi dorit să știe rețeta după care fusese preparată acum dar, văzând că el ridică o sprânceană, se răzgândi și își stăpâni impulsul de a întreba.

Mark conversa cu ușurință, acoperind subiecte variate și ea se trezi răspunzându-i, încântată de faptul că aveau subiecte comune de discutat.

— Bei un lichior înainte de plecare… un coniac? întrebă Mark oferindu-i un pahar când ea încuviință. Ea bău puțin, apoi oftă adânc și se ridică în picioare.

— Sunt gata de plecare, Mark.

El se întoarse spre ea și figura îi era lipsită de expresie, enigmatică, iar brațele îi atârnau pe lângă trup, ca și când era lipsit de speranță. Sam era mirată de această schimbare a atitudinii lui și-l urmă, cu inima strânsă, spre verandă.

— Așteptă-mă aici, te rog… voi aduce mașina. Vocea lui era aspră și porni cu pași mari prin întuneric.

Parcurgeau drumul într-o liniște absolută și Samantha deschise după un timp geamul pentru a lăsa aerul rece să intre. Bucuria companiei în care se afla dispăruse.

Bărbatul de lângă ea mirosea a parfum și a tutun. Samantha se mișcă neliniștită și realiză că el avea darul de a-i trezi toate simțurile. Niciodată până acum nu simțise o astfel de atracție fizică și o slăbiciune atât de mare… capul începuse s-o doară și se apropie mai mult de fereastra deschisă. Va lupta împotriva acestei atracții pe care n-o putea controla, era sigură că nu este dragoste pentru că ea îl iubea pe John, așadar nu era decât o simplă atracție care va trebui să dispară, pentru binele tuturor, și mai ales al ei. Oare el își dăduse seama de sentimentele ei și bătuse în retragere? Samantha intră în panică… Oare Mark credea că ea era — care era cuvântul potrivit? — o stricată… pentru că îi căzuse în brațe atunci când o găsise la poalele dealurilor și de aceea se purta cu ea în acest fel? Dar el trebuia să-și dea seama că în acel moment era slăbită și avea nevoie de niște brațe protectoare.

Viteza mașinii scăzu și Sam își îndreptă repede ochii spre bărbatul de la volan. Mark îi arătă ceva pe geam.

— Uite! Tatăl, mama și un pui.

Samantha uită de problemele ei și privi fascinată o familie de canguri făcând salturi mari.

— Au fost orbiți de faruri și acum sunt în pericol să intre sub roțile mașinii, așa că trebuie să fim foarte atenți.

— Chiar pot să rămână în aer mult timp și să omoare un om cu cozile lor mari? Uite ce coadă are acela! Trebuie să fie un mascul, desigur.

Mark luă piciorul de pe frână și mașina începu să înainteze ușor.

— Un cangur matur poate sări mai mulți metri. Își folosesc picioarele din spate și coada pentru a ateriza. Pe aici sunt mai mult de o sută de specii de canguri, de la cangurul gigant până la cangurul pitic care se hrănește cu fructe.

Mark nu mai scoase nici un cuvânt apoi, și în curând se văzură luminile casei mari.

Se opriră în fața acesteia și Samantha puse mâna pe mânerul portierei. Mark se mișcă de pe locul lui și se apropie de ea pentru a-i înconjura trupul subțire cu unul din brațele lui puternice, în timp ce cu celălalt îi ținea mâna.

O întrebă blând:

— Crezi că ai putea sau ai vrea să-mi spui un lucru, Samantha? Ești fericită, chiar dacă lucrurile stau așa cum stau cu John? Ar putea trece foarte mult timp până… până la căsătorie. Nu te îngrijorează viitorul?

Grija lui neașteptată și plină de afecțiune o luă pe nepregătite și o sperie.

— Sigur că nu! Nu mă îngrijorează nimic, reuși ea să răspundă.

— De ce „sigur că nu“? Ești o fată normală, sănătoasă, cu sentimente normale. Vocea lui era blândă și se afla atât de aproape de ea încât îi putea simți respirația pe obraz.

— Sunt… sunt mulțumită așa cum sunt, spuse ea rezemându-se de spătarul scaunului.

— Chiar ești? Îți mulțumesc pentru că ai cinat cu mine. Ochii lui Mark căzură pe buzele ei. Te pot săruta pentru asta… și pentru lunga, lunga ta așteptare?

Ea se înfurie când îi auzi cuvintele și strălucirile aurii din ochii ei semănau acum cu cele din ochii unui tigru, devenind din ce în ce mai întunecate.

— Mark Lane, îl repezi ea, insinuezi cumva… că sunt… că sunt însetată după… după dragoste… asta faci? Ei bine, lasă-mă să-ți spun că John mă poate săruta oricând dorește, așa că nu văd cum m-ar putea ajuta… sărutările tale.

— Oh, nu, Samantha, nu te supăra pe mine, spuse Mark privind-o mirat din cauza furiei pe care-o simțise în vocea ei. El își trase brațul, zâmbi și o sărută pe frunte. Acum te-am supărat cu adevărat… Îmi pare rău, Mac, sunt o brută. E normal să fii atât de nervoasă, dar buzele tale m-au atras atât de mult încât nu mi-am mai dat seama ce spun.

El deschise portiera și înainte ca Samantha să-și recapete calmul, coborî și deschise portiera ei.

Rămase nemișcată o clipă, incapabilă să se miște, după care coborî încet din mașină. Picioarele îi tremurau, dar făcu un efort suprem pentru a merge normal până la ușa din față.

* * *

John avea un dicționar în poală și Sheila stătea întinsă pe spătarul scaunului lui, aplecată spre el. Mame citea în scaunul ei care semăna cu un tron. Își întrerupseră activitățile când Mark și Samantha intrară în casă și îi salutară îngrijorați. John era destul de concentrat asupra dicționarului, Sheila ridică o mână salutându-i așa cum făceau indienii, iar ochii de vultur ai lui Mame se plimbară de la unul la altul.

Samantha se îndreptă direct spre John.

— Bună, John, dragul meu, îmi pare bine că te găsesc aici și nu în biroul tău. E o schimbare, până de curând îți petreceai ziua numai acolo. Se aplecă pentru a-l săruta și el îi luă mâinile într-ale lui.

— Mark a avut grijă de tine, iubito?

Sheila o salvă pe Sam de la un răspuns care-i crea probleme. Ea stătea în cealaltă parte a lui John și privise gânditoare această scenă plină de afecțiune.

— Lasă-mă să-ți arăt o dată cum trebuie să-ți saluți bărbatul după ce ai fost plecată atâta timp de lângă el, spuse ea cu un aer de femeie atotștiutoare.

— Chiar așa, Sheila! Ai avut foarte multe experiențe în acest sens? Spune-mi! Sam pretinse că e entuziasmată de spusele fetei cu toate că inima i se oprise în loc.

— E foarte clar! spuse bruneta încleștându-și dinții. Ce crezi că fac eu și cu John toată ziua, în spatele ușilor închise?

— Scrieți romane? întrebă Samantha cu o neîncredere prefăcută.

— Câtă dreptate ai! zise Sheila plină de resentimente. Unele personaje se pot îndrăgosti și de șoferii de camioane, altele cred că sinuciderea e rezolvarea tuturor problemelor pe care le au.

Samantha își ridică bărbia cu mândrie.

— Ei bine, eu nu-l văd zile întregi pe cel pe care-l iubesc, și astăzi, când am fost reținută fără voia mea de către un alt bărbat, sunt întâmpinată cu răutate. Ea se întoarse spre Mark plină de ironie. Dragul meu, alungă-mi durerea, hai să plecăm departe de această casă unde se practică vrăjitoria și suicidul… Făcu o pauză pentru a privi cartea din poala lui Mame… Vrăjitoarele citesc acum despre arta contemporană!

Mark o privea fascinat și uimit, dar privirile lui ironice semănau mult cu cele din ochii ei. Ar fi putut foarte bine să intre în jocul ei. El o ridică pe Samantha în brațe, foarte sus și o privi sălbatic.

— Hai să scăpăm de diavol! Vei merge cu mine, frumoasa mea, spre castelul meu imens din munții neatinși!

— Ar fi bine să vă grăbiți, comentă Sheila cu răutate.

Samantha deveni gânditoare și începu să se zbată pentru a scăpa de brațele lui puternice. Mark o ținea strâns și-i vorbi încet.

— Nu-ți fie teamă, micuțo, prințesă scumpă.

John începu să comenteze:

— Oh, sire, dați-mi micuța înapoi. Voi fi blând cu ea pentru că este singura mea fericire. Promit să-i mănânc numai jumătate de deget la două zile.

Sheila strigă la el:

— Scorpionule! Mâna ta fină mi-a fost promisă mie…

John își trecu mâna prin păr și spuse:

— Liniște, satană, cred că și tu ai degete suculente, o flată el.

Ea respiră adânc, extaziată.

— Oh, domnul meu!

Mame privea acest dialog amuzată. Era obișnuită cu astfel de manifestări din partea nepoților ei. Însă acum înțelesese apelul disperat pe care-l făcuse Samantha, și-i vobi lui Mark pe un ton acuzator:

— Las-o jos, oierule, îi vei rupe oasele.

Mark o ascultă și o așeză pe Samantha cu picioarele pe podea, însă fără a-și lua mâinile de pe ea. Sheila o privi atent pe Sam ai cărei ochi verzi aruncau sclipiri veninoase spre cel care n-o lăsa în pace. Mark își luă mâinile de pe ea în timp ce un mușchi îi tresărea pe obraz, dar fața îi era lipsită de expresie. Sheila deveni gânditoare și se întrebă ce se întâmpla între cei doi. Privirea din ochii acelei fete nu era una obișnuită și totuși care era cauza furiei ei? Se întoarse spre John și trupul ei ascunse complet silueta Samanthei, apoi se apropie de el ducând și scaunul acolo.

John spuse plin de resentimente:

— Am încercat din răsputeri să fac lucrurile așa cum trebuie, puiule.

— Ai fi putut să faci orice și tot nu m-aș fi supărat pe tine, spuse ea aproape în șoaptă. Îmi face plăcere să te ajut, sincer. Acest lucru dă… dă un sens existenței mele.

— Numai faptul că exiști și ești așa cum ești e de ajuns. În afară de asta, am nevoie de tine să mă ajuți.

— Ah, ai stricat totul! exclamă Sheila sărind în sus și privindu-l pe Mark care-și găsise un scaun confortabil, și la Samantha care se așezase uimită lângă Mame. Asta fac toți bărbații. Mă duc să văd dacă a fost pregătită cafeaua în bucătăria vrăjitoarelor, zise ea dispărând repede.

— Te-ai distrat bine astăzi, Sam? întrebă John.

— Ah, grozav, mulțumesc. Ea reuși să zâmbească, fără a-l privi pe Mark.

— Îmi pare bine. Allan s-a întors înapoi cu un mesaj de la Mark…

— Chiar, unde este Allan? întrebă furioasă Sam. Pun pariu că s-a ascuns deja în pat.

Mark se trezi din visare.

— Am uitat! Trebuie să-i dau niște acte, zise el îndreptându-se repede spre ușă.

John îl strigă:

— Încă se mai află în birou, Mark. Mandy s-a culcat.

— Lașa! mormăi Samantha și John o privi surprins.

— Mandy e o lașă?

— Nu, nu ea… Vreau să spun Allan… of, nu contează.

Mame interveni brusc:

— Ne-am decis să facem o petrecere în aer liber sâmbătă.

— O petrecere… sâmbătă?

— Da, sâmbătă. Mame se aplecă spre Samantha și își trecu o mână prin fața ochilor ei. Revino-ți, fetițo, e petrecerea dată în cinstea ta.

— Ah, da, o petrecere în aer liber. Sam se entuziasmă repede.

— E genul de petrecere unde se servesc fripturi mari, fripte bine pe un grătar care va scoate destul fum pentru ca nimeni să nu-și dea seama ce temperament sălbatic ai.

John râse când auzi cum o descrie bunica lui pe Sam.

— Toată lumea se distrează, mănâncă fripturile apetisante și stinge sosurile picante cu multă bere. Apoi toți încep să cânte în timp ce se întreabă cum vor scăpa de fumul care le-a înnegrit cămășile și blugii.

Samantha rămase pe gânduri și își spuse că ar fi nemaipomenit să poată cunoaște mai multă lume pentru ca apoi să aibă alte preocupări și astfel să scape de Mark… de sentimentele ei exagerate pentru el… să-l evite cât mai mult posibil.

Mark și Allan intrară în cameră, iar Sheila le oferi cafea în timp ce discuția continua pe tema petrecerii.

— A venit și verișoara Fionei de la Adelaide. Se pare că luminile orașului nu mai sunt atât de strălucitoare de când te-a cunoscut pe tine, Mark… în ultimul timp face vizite foarte dese verilor ei de la țară, șopti Sheila destul de tare pentru a fi auzită de Sam. Carol Dutton. Am impresia că Mark a vrăjit-o de la prima întâlnire, și el a fost destul de amețit de strălucirea ei.

— Ah, foarte interesant, interveni John.

Ochii albaștri ai lui Mark o străfulgerară pe Sheila, însă aceasta îi susținu privirea cu multă îndrăzneală.

— Era un secret, Mark? Oh, gura mea mare! exclamă ea cu prefăcătorie.

Samantha îi arunca priviri de oțel lui Allan, promițându-i parcă o mustrare severă. Atenția ei era îndreptată acum către Mark, așteptând replica lui la remarca Sheilei. Oare Carol era femeia din fotografia aflată în baia lui?

— Nu era nici un secret, pentru că oricum nu poți ține un secret când tu te afli în preajmă, gură spartă, i-o aruncă Mark în timp ce își studia degetele bronzate.

Trebuia să existe un oarecare adevăr în povestea asta, pentru că el nu negase nimic. Era atrăgător și impresionant, deci existaseră destule femei în viața lui… sau, cel puțin, una pe care-o adorase, cea care scrisese „Lui Mark, cu dragoste, Carol". Mark îi întâlni privirea și ochii lui albaștri aveau sclipiri diavolești în timp ce se ridica alene de pe scaun pentru a se îndepărta cu mișcări de felină.

Când ajunse la ușă, se întoarse spre ei.

— Acum voi pleca pentru ca voi să puteți bârfi viața mea amoroasă atât de plină… ce gând minunat… în timp ce eu mă voi duce acasă și voi visa la toate femeile din viața mea. Le întoarse spatele și râse cu poftă până când ajunse în curte.

Capitolul 7

Samantha se aplecă spre oglindă pentru a-și aplica pe buze un ruj aproape incolor și apoi se îndepărtă pentru a se studia cu atenție. Fusta scurtă și vaporoasă se potrivea perfect cu bluza simplă și singura ei podoabă era o broșă din cuarț fumuriu, o bijuterie de familie păstrată de bunica Mary. Sandalele aurii cu toc și părul coafat într-un coc chiar în vârful capului o făceau să pară și mai înaltă, îi dădeau o alură maiestuoasă. Trebuise să mai taie din păr pentru că-i fusese foarte greu să-l coafeze așa cum dorea. Își terminase toaleta și se îndreptă spre fereastră. Ochii ei machiați discret accentuau strălucirile aurii.

Ieși din cameră și se îndreptă repede spre biroul lui John.

Cei doi încă se mai aflau acolo. Sam îi studie și remarcă amuzată:

— Cred că am uitat… te-am invitat sau nu la petrecere?

John era uimit.

— E chiar atât de târziu? Sam, arăți foarte bine… Sheila, de ce nu mi-ai reamintit că trebuie să mă îmbrac?

— Cred… cred că nu mi-am dat seama. O privi atent pe Sam și deveni răutăcioasă. Dacă va trebui să concurez cu această femeie minunată mă dau bătută de pe acum. Ea acoperi mașina de scris cu o husă și ieși repede din birou.

John își ceru scuze:

— Îmi pare rău, iubito, Mora a venit de câteva ori și a mormăit ceva în legătură cu faptul că trebuie să mă schimb. Trimite-l aici și îți jur că voi fi gata în cel mai scurt timp.

— Nu-i nevoie să te grăbești, John, numai Mame a fost cea care m-a avertizat asupra faptului că unii musafiri vin mai devreme, așa că am hotărât să fim pregătite pentru aceștia. Te pot ajuta eu?

— Nu, mulțumesc, Mora e foarte pricepută și încă mai pot să-mi aranjez singur cravata.

— Atunci îl voi trimite la tine în cameră, spuse ea în timp ce se îndepărta.

Mame i se alătură pe verandă.

— Mmm… arăți extraordinar și miroși minunat, spuse Samantha.

— Și tu la fel, MacDonald. Ești gata să înfrunți invitații?

— Nu vă faceți griji, doamnă Mame. Aveți în față un exemplu tipic de femeie sofisticată care e gata să-și primească oaspeții. Samantha privi prima mașină care se oprea în fața casei. Presupun că vin fermierii din zonă.

— Nu e așa, sunt simpli țărani, în afară de cea din față care vorbește încontinuu și parcă încearcă să conducă singură tot sudul Australiei.

Din mașină coborî Donna Bennet, bunica Fionei. După ce toată familia lor se reuni, începură s-o studieze pe străina scoțiană. O făceau în aceeași manieră în care o studiase și Mame Lane pentru prima dată.

Domnișoara MacDonald era stăpână pe sine și înfrunta cu nepăsare privirile lor curioase.

— Uimitor! Se auzi verdictul Donnei.

Mașinile veneau una după alta și prezentările se făceau rapid. John se grăbise să ajungă lângă ele și era întâmpinat de toți cu o plăcere evidentă. Toți erau îngrijorați pentru el din cauza accidentului pe care-l suferise și a consecințelor acestuia, însă încercau să-l binedispună, fără a-l face să se simtă stingherit. Sam îi aprecia pe australieni pentru sinceritatea și prietenia de care dădeau dovadă.

Veranda fusese aleasă ca loc pentru desfășurarea conversațiilor. Acolo era răcoare, exista destul spațiu și scaunele erau aranjate confortabil. Pe masa mare erau aranjate platourile și băuturile preparate la bar erau servite tuturor celor care sporovăiau veseli. Danielle avea grijă de copiii care alergau veseli prin curte și Samantha îi zâmbi recunoscătoare. Aborigena o salută agitându-și mâinile.

— O aborigenă nu putea lipsi de la o asemenea petrecere.

Era sigură că Stephen o adusese cu el… Sam nu și-o putea imagina călărind.

Se auzi motorul avionului de poștă și la scurt timp după aceea Luke Mannering își făcu apariția împreună cu Tommy Crawford. Pilotul o salută pe Sam după ce urcă scările:

— Salut! E o frumusețe uimitoare… nu-i așa? își mișcă mustața în stânga și-n dreapta făcându-i pe toți să chicotească. Ea întâmpină cu răceală admirația lui și se feri de privirea care o urmărea.

Doctorul Luke o luă de mână.

— Scumpa noastră e mai frumoasă decât mi-o aminteam eu. Ochii lui erau sinceri și ciudați, iar stinghereala lui o uimi. Inima lui Sam începu să bată cu putere, simțind că trebuie să se pregătească pentru ce era mai rău.

Auziră o exclamație sonoră.

— Salut, doctore! Ce mai fac numeroșii copii care-ți poartă numele?

— Bine, Donna, foarte bine. Aștept încă doi săptămâna viitoare, în aceeași zi. Sunt un norocos, nu-i așa? O privi viclean pe răutăcioasa femeie și îi întoarse spatele pentru a-l saluta pe John.

Samantha se învârti printre grupurile pestrițe care o primiră cu prietenie, acceptând-o în mica lor comunitate.

În curte se aprinseseră focurile pentru a pregăti grătarele. Mora supraveghea focurile și avea grijă de jar. Ceilalți aborigeni care munceau la fermă urmăreau cu timiditatate petrecerea, printre copacii deși.

Stephen se întrebă cu voce tare:

— Unde naiba e Mark și ce a făcut cu fetele?

Se stârni un râs general și se auzi o remarcă:

— Flirtează cu amândouă înainte ca tu să ai șansa de a o cuceri pe vreuna dintre ele!

Samantha surprinse privirea lui Luke care se afla destul de departe pe verandă, și o cuprinse îngrijorarea. Avea un aer ciudat și părea extrem de preocupat… oare se întâmplase ceva cu Mark? Alungă imediat acest gând. Dacă s-ar fi întâmplat ceva, Luke n-ar fi ezitat să informeze întreaga familie. Probabil că se confrunta cu o problemă medicală dificilă, însă acest lucru nu-i era caracteristic.

Mame coborî treptele și se îndreptă spre focuri. Îi dădea indicații Morei, când se auzi motorul mașinii lui Mark. Samantha rămase nemișcată și îl privi cum urcă treptele împreună cu fetele de lângă el.

Fură întâmpinați cu mult entuziasm și Mark își ceru scuze pentru întârziere. Mâna lui se afla pe umărul blondei de lângă el, care era cu siguranță Fiona și care dispăru împreună cu Stephen. Cealaltă femeie era înaltă, blondă și purta o rochie strălucitoare, argintie, care îi punea în evidență trupul seducător. Samantha o privi cu maliție și invidie în timp ce se întreba dacă această frumusețe știa cum să se îmbrace pentru o petrecere în aer liber. Cu siguranță, Fiona, care purta o rochie scurtă, fără mâneci, ar fi putut s-o îndrume pe verișoara ei. Însă domnișoara Dutton părea genul de femeie care nu accepta nici măcar sfatul prietenesc al unei verișoare.

Felul în care se purta Carol arăta cât de stânjenită e pentru discrepanța ținutei sale. Fuma țigară de la țigară și atenția ei se concentra numai asupra bărbatului de lângă ea, care nu părea prea încântat.

Samantha se rezemă de trunchiul mare al arborelui de cauciuc și flăcările jucau pe fața ei. Rămase liniștită acolo, privind frunzele albăstrui ale copacului și felul în care Mora aranja fripturile pe grătar.

Mark se îndreptă împreună cu Carol spre locul în care se afla Mame și îi zâmbi bucuros.

— Scumpa mea, Carol dorea neapărat să te cunoască. I-am spus că tu ești iubirea vieții mele și, pur și simplu, a murit de gelozie. Carol, iat-o pe adorata mea Mame.

Carol Dutton părea surprinsă.

— Oh, am crezut că Mame este o… ce mai faceți, doamnă… ă…?

— Eu sunt Mame Lane. Nu mă potrivesc cu descrierea care ți-a fost făcută?

— Oh, nu, ați spus… vreau să spun, desigur… Carol încercă să-și ascundă nervozitatea ridicând din umeri. Mark făcuse deliberat o astfel de descriere pentru a-i trezi gelozia și vicleana ei verișoară Fiona îl ascultase cum minte fără a-l contrazice.

— Ce mai faceți, domnișoară Dutton? o întrebă cu răceală Mame, ai cărei ochi albaștri o fixau pe blonda din fața ei caracterizând-o pe loc. Îi întoarse spatele în momentul în care i se adresă cineva.

Mark se aplecă spre Mame.

— Unde e oaspetele nostru de onoare?

Bunica lui făcu un gest și el privi în jur. Mișcându-se cu o siguranță de sine insolentă, el coborî scările și traversă curtea. Samantha era tot rezemată de copac și arăta ca o țigancă în lumina flăcărilor care dădeau o nuanță roșcată părului ei negru. Ridică ochii și îl văzu aproape de ea, cum o privește cu ochii lui albaștri.

Samantha făcu un pas spre el.

— Bună seara, Mark. Vocea ei trăda o oarecare timiditate și tuși repede prefăcându-se că inhalase fum.

Mark Lane ridică din umeri cu uimire.

— Ce vezi în aceste flăcări, vrăjitoareo? Ghicești probabil viitorul altora. Mâna lui puternică o cuprinse pe a ei. În curând, toate aceste mâncăruri alese, pregătite cu atâta trudă, vor fi devorate de mulțime. Haide, pot prepara niște băuturi răcoritoare pentru a te asigura că sunt mai priceput la asta decât Stephen.

Bucuria pe care Samantha o simțise dimineața reveni. Mâna lui era rece și fermă. El se gândise la ea și venise s-o caute. Zâmbi la aceste constatări.

Luke o invită pe Samantha la dans și ea căzu din nou pe gânduri, amintindu-și de comportamentul lui din această seară.

— Sam, după acest dans, vrei să te retragi… spre camera ta? Am nevoie de intimitate pentru a discuta ceva cu tine, zise Luke așteptând răspunsul ei.

— Bine, Luke, spuse ea repede.

Mark Lane îi urmărea, însă nu putea auzi ce își șoptesc. Privi fața ei în timp ce Luke dispărea de pe verandă și se întrebă ce ar fi putut să-i spună acesta pentru a o îngrijora.

Sam intrase în camera ei foarte neliniștită și îl găsi pe Luke stând pe marginea patului. El o pofti să se așeze și ea realiză că îi tremură picioarele.

Doctorul o studie cu atenție, în liniște. Oftă fără să-și dea seama.

— Hans Getsenberg va sosi la Adelaide miercuri.

— Luke! Sam își încleștă mâinile.

— Va veni să-l vadă pe John vineri.

— Luke…?

Doctorul Mannering se mișcă brusc.

— Pune-ți capul pe genunchi… așa. Stai așa… acum ridică-te încet. El o susținu punându-și un braț pe umerii ei. Îmi pare rău că ți-am provocat un șoc, Sam. N-am învățat niciodată cum să dau veștile. M-am gândit la asta toată seara.

— De ce… de ce nu mi-ai spus mai devreme?

— Am crezut că te-ar putea îngrijora această veste… era prea multă lume în jur.

După câteva minute, Samantha reuși să-și revină.

— Ați găsit un loc în care să vorbiți între patru ochi? întrebă Mark din pragul ușii deschise.

Samantha îl privi înmărmurită. Luke ridică repede privirea spre el și apoi se întoarse spre ea.

— Te simți mai bine acum, Sam? întrebă el menținându-și brațul pe umerii ei.

Mark intră în cameră.

— Samantha e bolnavă?

Luke nu-i răspunse și Sam își mușcă buzele.

— Ei bine, Luke?

— Ei bine ce, Mark? Doctorul Luke avusese de gând să continue, după care îl privi tăcut pe bărbatul din fața lui. Mark Lane era furios și rece, iar ochii lui îngustați păreau două slouiri de gheață. Samantha nu văzu toate acestea pentru că își privea uimită faldurile fustei. Într-un târziu, ridică ochii și pronunță în acea liniște cuvintele care stăteau pe buzele lui Luke:

— Mark… Mark, Luke mi-a spus că domnul Getsenberg va veni la Adelaide săptămâna viitoare. **Săptămâna viitoare,** Mark!

— John știe? întrebă Mark întorcându-le spatele și vârându-și mâinile în buzunarele pantalonilor. Respiră adânc și se întoarse cu fața la ei, repetând întrebarea: John știe?

Luke răspunse:

— Pe Sam am șocat-o deja, era să leșine. Nu, am vrut ca Sam să fie prima care află, s-ar putea ca această veste să-l îngrijoreze prea mult pe John. Ar trebui să-i spun sau nu?

— Nu, Luke, ai procedat corect. Probabil că această veste l-ar fi surescitat și nu s-ar mai fi gândit la altceva toată

seara, iar asta nu i-ar fi făcut bine. Îl cunosc… cu toții l-au făcut să spere, zise Sam rugătoare. Nu te supăra pe Luke pentru că mi-a spus mie mai întâi, știu că tu ai fi fost următorul care aflai această veste. Și, te rog, Mark, deocamdată nu-i spune nimic lui John, așteaptă până când familia va fi singură.

Era foarte palidă și ochii pe care-i ridicase spre el erau mari și luminoși. Mark se așeză lângă ea pentru a-i cuprinde mâinile care tremurau în mâinile lui calde și puternice, făcând-o să se liniștească.

— Pot face asta, Samantha. Când ai primit vești de la Hans, Luke?

— Am primit o telegramă telefonică de la el în această dimineață. John trebuie dus la spital marți, pentru pregătirile preliminare. Dacă totul va merge bine, vineri va avea loc marele eveniment.

Cei doi bărbați vorbeau privind figura mică a lui Sam. Mark ridică o sprânceană și întrebă îngrijorat:

— Va fi dus cu avionul sau cu mașina?

— Cu avionul. Va fi un drum mult mai scurt și Tom va fi bucuros să-l ducă. O călătorie atât de lungă cu mașina, în starea în care se află, nu-i poate face decât rău.

— Tu ești doctorul. Eu o voi aduce pe Samantha cu mașina, pentru că în avion nu este destul loc și pentru noi, oricum vom avea nevoie de o mașină. Mark îl anunță astfel că el și cu Samantha vor fi negreșit alături de John.

— Bine, Mark, dar nu veniți mai devreme de joi, spuse Luke.

— Vrei să spui că nu-l vom putea vedea pe John… nu-l putem vizita… până vineri? întrebă Samantha cu o voce îngrijorată.

— Ar fi bine să n-o faceți, pentru că el se va afla sub influența tranchilizantelor aproape tot timpul și nu dorim să fie stresat, draga mea. Probabil că joi veți putea intra la el în salon pentru câteva minute.

Allan se afla în pragul ușii.

— Ce se întâmplă aici?

Mark îl puse la curent și bărbatul cel înalt îl ascultă în liniște. La sfârșit, făcu un singur comentariu.

— Dumnezeule! exclamă el surprinzător de emoționat.

* * *

Duminică dimineața, după micul dejun, toată familia se afla pe verandă, citindu-și fiecare scrisorile. Samantha îi citea ziarul lui John, care asculta știrile cu ochii închiși. Însă gândurile ei erau departe și se întreba dacă el o asculta sau se gândea la altceva.

John primise veștile legate de el cu tărie și calm. Ultimul lui comentariu, făcut după ce toată familia aflase noutățile, adusese lacrimi în ochii tuturor.

— Ei bine, cred că era și cazul. Sper că mă vor lăsa să-mi scriu romanul cât timp voi fi internat. Mă voi plictisi de moarte

dacă nu mă vor lăsa să fac asta, remarcă John și păstră pentru sine orice dubiu asupra refacerii lui, arătând numai o îngrijorare tandră pentru bunica sa care fusese răvășită de vestea lui Luke. Păstrați-vă cu toții speranța, nu aveți de ce să vă faceți griji, totul va decurge normal.

Samantha se oprise din citit pentru că era prea adâncită în aceste gânduri.

— Te ascult, scumpo, spuse John fără să deschidă ochii și ea continuă cu o voce care tremura ușor.

Mark ridică privirea din scrisoarea pe care-o citea deoarece tonul ei și tremurul vocii îl miraseră. O studie cu ochii pe jumătate închiși. Genele ei lungi erau lăsate în jos peste obrajii frumoși, în timp ce se chinuia să citească ziarul. Oare la ce se gândea? Oare Samantha MacDonald realizase că lucrurile ar putea ieși altfel decât dorea ea? Avusese mare încredere în recuperarea totală a lui John și probabil spera și acum că va veni ziua în care se vor putea căsători pentru a duce o viață normală.

Mark se ridică încet de pe șezlongul lui și coborî treptele.

Samantha îl urmări și se opri din nou din citit. John deschise ochii și o privi uimit.

— Ai obosit? Nu mai continua să citești, oricum nu e nimic interesant. E destul de cald astăzi. Fă puțină mișcare și vezi ce face aborigena aceea leneșă, pentru că a trecut de mult ora ceaiului. Mai bine stai aici și încearcă să-l înveselești pe amicul nostru.

Sam se ridică și se întinse pentru a-și dezmorți picioarele. Mina apăru cu tava de ceai și John oftă mulțumit.

— Servește-ne tu, Sam, ceaiul și aspirina ne vor face bine.

Samantha porni în direcția lui Mark. Nu prea avea de gând să-i vorbească; părea morocănos și ea nu dorea să asculte vreo remarcă răutăcioasă la adresa ei, era un lucru căruia nu-i putea face față astăzi. John era cel care-i ocupa toate gândurile și avea impresia că și Mark se confruntă cu acest lucru, ca și întreaga familie. Cu toții se arătaseră plini de speranță și reușiseră să facă față situației cu toate că nervii le erau încordați… Samantha era răvășită, se rugase ca Dumnezeu să fie cu ea pentru a o ajuta la momentul potrivit.

Îl găsi pe Mark stând pe vine aproape de trunchiul unui copac și trăgând linii pe pământ cu un băț.

— Ceaiul a fost servit, Mark, și nu ar fi trebuit să ieși în soare fără o pălărie pe cap.

— Mulțumesc, Mac, spuse el surâzând. Își continuă apoi desenul și Sam îl privi câteva minute, după care, un curaj pe care nu și-l cunoscuse până acum, o făcu să vorbească din nou.

— Mark, ești îngrijorat pentru John… cred că toți suntem. Știu că el va fi bine când se va întoarce înapoi, așa că te rog, Mark, nu-ți face prea multe griji...

El se ridică încet, fără s-o privească.

— Chiar crezi asta din toată inima?

— Da, cred.

— Cum așa? întrebă el printre dinți.

— Ei bine, așa simt eu… ezită Sam.

— Și sentimentele tale au fost întotdeauna reale? întrebă din nou Mark în timp ce rupea bățul din mâinile lui cu o mișcare rapidă.

— Nu, Mark, nu întotdeauna. Acum sunt sigură… poți să spui că am o presimțire, sau ceva de genul ăsta, zise Sam râzând nervos. Nu găsesc cuvântul potrivit.

Ochii lui adânci, albaștri priveau fix fața ei tânără.

— „Păstrează o ramură verde în inima ta și Dumnezeu îți va trimite o pasăre cântătoare", cită Mark încet.

Samantha deschise ochii mari și aceștia deveniră luminoși de încântare. Repetă în șoaptă cuvintele.

— E minunat, Mark. Pot să te întreb de unde provin aceste cuvinte?

— E un proverb spaniol pe care l-am auzit cu mult timp în urmă. Cred că remarcabila ta încredere în soartă și cuvintele tale m-au făcut să mi-l amintesc.

— Mulțumesc, Mark, spuse ea impresionată.

— Eu îți mulțumesc, micuțo, pentru că m-ai făcut să uit cruda realitate. Însă vom învăța cu toții s-o acceptăm, în timp.

O oarecare asprime din tonul lui o debusolă pe Samantha. Atunci pentru ce îi mulțumea? El nu fusese deloc ironic, era sigură de asta, și totuși, umilința sau părerea de rău nu i se potriveau. Mark se spropie de ea când văzu că Sam nu avea de gând să plece. Ochii lui erau enigmatici, însă arătau o oarecare

blândețe ori de câte ori o priveau și, paradoxal, acest lucru o durea. Acest bărbat avea darul de a se juca tot timpul cu sentimentele ei.

* * *

John își alesese cărțile pe care voia să le ia cu el și i le dădu lui Sam. Ea și Sheila îl ajutaseră să-și împacheteze lucrurile de care avea nevoie și cărțile pe care insistase să le ia cu el. Se întrista la gândul că va fi plecat mult timp și Sam îl înveselea mereu, iar Sheila îl tachina.

Privind-o și ascultând-o pe fata cu păr negru și creț, Sam își dădu seama că sub masca ei de veselie exista multă neliniște, lucru pe care se pare că John nu-l observase. El o înconjura cu o oarecare afecțiune, însă vorbeau cu destulă reținere. Oare ea, Sam, fusese cea care îi cauzase multă suferință acestei fete care acum era nevoită să-și ascundă dragostea sub o veselie exagerată?

Samantha se simți vinovată, dar nu avea cum să îndrepte lucrurile pentru că John o alesese pe ea și, ajungând acum s-o cunoască bine pe Sheila, știa de ce procedase așa. Dacă Sam ar fi cunoscut-o pe această fată înainte ca John să-i ceară mâna, oare ar fi acceptat asta știind cât de mult va suferi Sheila? Ei bine, faptul era împlinit. Când John o rugase să vină cu el aici îi povestise despre fata aceasta pe un ton indiferent, considerând-o pe Sheila numai o fată pe care Mark și familia lui doreau ca el să o ia de soție. Atunci, ce vină avea ea?

Samantha murmură o scuză și-i lăsă singuri. Pașii o conduseră afară din casă, prin grădină, spre căsuța de vară. Într-un fel, aceasta devenise un refugiu, un loc liniștit unde putea medita atunci când dorea să fie singură.

Mame o urmărea de la o fereastră și văzu cât de îngrijorată este. Se hotărî s-o urmeze și își luă bastonul pentru a ieși din casă pe urmele ei. Sam stătea la fereastra căsuței cu mâinile în buzunare și privea prin perdelele frumoase. Se întoarse și zâmbi forțat când o văzu pe Mame.

— Vino aici, copilă, stai lângă mine. După ce se așezară, Mame trecu la subiect. Poate că acum te deranjez, dar știi că întotdeauna sunt gata să te ascult, chiar dacă ai necazuri sau dacă vrei să-mi faci numai confidențe. Dacă vrei, îți poți imagina că eu sunt bunica ta, Mary.

Dulceața zâmbetului îi aduse lui Sam lacrimi în ochi, și își mușcă buzele pentru a nu izbucni în plâns.

Bătrâna îi luă mâna și o strânse cu hotărâre.

— Îi simți foarte mult lipsa, fetițo. Spune-mi ce te frământă și eu voi încerca să-ți alung temerile, așa cum ar fi făcut ea.

Sam o privi prin perdeaua lacrimilor.

— Semeni atât de mult cu ea, dragă Mame, îmi pare foarte bine că există o persoană în care pot avea încredere… însă nu știu ce aș putea să-ți destăinuiesc.

— Nu cumva e vorba de John? Îți faci griji pentru el?

— Da, într-un fel așa este, dar nu din cauza operației... nu e vorba de asta... ezită Sam.

Mame simți că inima i se strânge. Samantha MacDonald voia să plece, nu mai era îndrăgostită de John; oare va aștepta măcar până la însănătoșirea lui? Gândurile acestea erau niște nori grei și negri care prevesteau furtună.

— Spune-mi ce ai pe suflet, copilă.

Sam își ridică bărbia cu mândrie.

— Mame, Sheila își dorea cu adevărat să se mărite cu John, era totul stabilit? Spune-mi adevărul.

Bătrâna oftă ușurată.

— Asta e tot ce te îngrijorează, draga mea?

— Da. Știu că acum e prea târziu, dar mă simt vinovată pentru că Sheila pare să țină mult la John, cu toate că el nu mi-a spus niciodată asta. Se pare că John nu credea că ea îl iubește cu adevărat. Mi-a spus numai că este fata pe care toți credeau că el o va cere în căsătorie.

Samantha devenise gravă.

— La asta ne așteptam cu toții, ea a fost mereu apropiată de John și el o trata posesiv. Dar ține minte un lucru, el a plecat de aici, te-a întâlnit pe tine și alegerea a fost a lui, nu a ta. Așa că nu ai de ce să-ți faci griji în legătură cu sentimentele Sheilei.

— Nu-mi place deloc cum sună, Mame. Este o fată bună, care încearcă să-și ascundă dragostea... nu e ușor să supraviețuiești când iubitul tău alege pe altcineva.

— Încerci să te eschivezi, sau să crezi că John te-a păcălit... pentru ca mai târziu să realizeze că Sheila a fost și este

adevărata lui dragoste? Oh, nu, nu pot crede asta. Sentimentele pe care le are John pentru tine sunt evidente!

Sam era șocată de cuvintele lui Mame. Acum era și mai confuză.

— Mi-e teamă că ai înțeles greșit. Eu nu mă gândeam la sentimentele lui John, ci la cele ale Sheilei.

— Draga mea Samantha, să nu crezi că sunt insensibilă. Lucrurile vor rămâne așa: tu ești iubita lui John și Sheila trebuie să accepte acest lucru, oricât de greu i-ar fi. Nu te mai învinovăți pentru ce s-a întâmplat și concentrează-te asupra lui John. Are mare nevoie de tine, mai ales în săptămânile care vor urma. Ochii strălucitori ai lui Mame erau sinceri și o rugau s-o asculte.

— Da, cred că va avea nevoie de mine, zise Sam aproape în șoaptă.

Urmă o pauză, după care bătrâna întrebă cu mult interes:

— Sam, cât de mult ții la John?

Ea își ridică pleoapele.

— Mame, ce întrebare!

— Vreau să te întreb dacă îl iubești sincer, cu adevărat... așa cum îl iubesc eu pe Jonathan al meu. Inima ta saltă de fericire când te gândești la el?

Samantha privi în jos pentru a ascunde umbrele întunecate din ochii ei verzi.

— John este un bărbat minunat, îl iubesc mai mult decât l-ar putea iubi oricine altcineva. Bănuiesc că sentimentele tale nu

au aceeași conotație cu ale mele, Mame. Țin suficient de mult la el pentru a-i dori numai fericirea, chiar dacă acest lucru ar putea să mă facă nefericită pe mine.

— Te contrazici, draga mea. Nu înțeleg cum vine asta. Fericirea ta e împlinită pentru că îl iubești, iar el este mulțumit, spuse Mame uimită.

— Da, ai dreptate, vorbeam aiurea, continuă Sam pentru ca apoi să schimbe subiectul. Mark mă va duce joi la Adelaide. Mame, vino cu noi. Sunt sigură că John va dori să te aibă lângă el. Poți... vrei să vii?

Ruga ei blândă o impresionă pe Mame.

— Draga mea, cât de mult mi-am dorit să te aud spunând asta, zise ea clipind des. Voiam să merg cu tine, însă Mark nu mi-a spus nimic. Speram, doream să mă inviți și pe mine...

— Oh, Mame, ce prostie, sigur că vei merge cu noi. Nu trebuia să aștepți o invitație. Este nepotul tău și sunt sigură că va avea nevoie de tine. Mark nu te-a întrebat dacă vrei să mergi pentru că va fi un drum obositor... însă șoseaua e bună, mașina e confortabilă și tu ești o femeie sănătoasă. Poți să te întinzi pe bancheta sin spate și îl voi ruga pe Mark să nu meargă prea repede. Dragă Mame, te iubesc! exclamă Sam îmbrățișând-o.

— Ar trebui să-l încurajăm, nu? Altfel nu vom avea nici o șansă. Mame își lipise capul de gâtul ei și Sam simți ceva umed. Lacrimi?

— Îmi vei arăta dragostea ta și pe parcursul drumului. Hai să facem ultimele pregătiri, spuse Sam privind-o pe Mame care se ridica de pe canapea.

Capitolul 8

Mașina mare și puternică înghițea cu ușurință kilometrii. Se făcuse după-amiază și mai aveau puțin drum de străbătut. Mame alesese să stea în față în prima parte a călătoriei și acum, după ce s-au oprit pentru un prânz frugal, trecuse pe bancheta din spate.

Samantha era acum în față și-și odihnea capul pe spătarul scaunului. Mark era mai imposibil ca niciodată și fusese morocănos încă de când le luase de acasă, iar ea era recunoascătoare faptului că reușise să se închidă bine în carapacea ei. Printre genele ei negre cu vârfuri aurii privea mâinile lui care erau pe volan și avea încredere în puterea lor. Mâini blânde, mâini de fier...

— Se întinde pe patruzeci de acri.

— Ce-ai spus, Mark? întrebă Sam, trezită din visare. Pierdută în gândurile ei nu auzise comentariul lui.

Mark o privi și ochii lui păreau amuzați.

— Te-ai plictisit?

— Oh, nu, deloc, spune, te rog.

— Îți vorbeam despre Grădina Botanică. Se întinde pe patruzeci de acri și are cea mai frumoasă colecție de nuferi din lume. Trebuie să-ți faci timp ca s-o vizitezi, ca și Galeria Națională. Acolo se găsesc cele mai frumoase monezi pe care le-am văzut vreodată. Lacul Torrens e un loc minunat. Mi-ar plăcea să te duc acolo ca să vezi lebedele negre ce plutesc pe el.

Mark intră în traficul de pe North Terrace și în curând se aflau pe șoseaua care-i ducea la hotelul unde urmau să fie primiți cu atenția și ospitalitatea specifică australienilor. Bărbatul înalt și bronzat era, evident, foarte cunoscut și apreciat, judecând după atenția care i se acordase de la început... de fapt, era un magnat al pășunilor! În scurt timp, Mame și Samantha erau conduse în apartamentul care le fusese rezervat, și bagajele lui Mark erau aduse în camera de lângă acesta.

— Cât lux! exclamă Sam întorcându-se de la fereastra care-i oferise priveliștea întregului oraș. Printre arborii mari din curtea hotelului se zăreau valurile unei piscine care strălucea în lumina amurgului. Se uită în baia roz cu ornamente strălucitoare. Am impresia că mă aflu într-un apartament regal! Se așeză încântată într-unul din scaunele mari și luă o poziție foarte stilată în timp ce-și scotea pantofii. O cameristă tânără le desfăcea bagajele în dormitor. Sufrageria în care se afla acum Sam era plină de mobilă aleasă pentru a se potrivi cu furnirul verde și cu frumoasele carpete de pe pereți.

— Intră tu prima în baie, Mame. Sunt atât de bucuroasă că Mark ne-a găsit acest apartament! Îmi place să te am în preajmă.

— Și mie. Îmi pare nespus de bine că am venit cu voi, deoarece cred că ai nevoie de un gardian.

— De ce? întrebă agasată Samantha. Mark stătea în camera de alături, oare Mame se gândise...

— Ei bine, am văzut cu ochii mei atenți destule priviri suspecte care porneau în direcția ta în momentul când ai intrat în acest hotel.

— Chiar așa? Nu mi-am dat seama, chicoti Sam, nervoasă.

— Crede-mă că nu s-ar întâmpla nimic atâta timp cât Mark ți-ar fi în preajmă... n-ar îndrăzni!

— Mda, mormăi Samantha, ar fi suficientă una din privirile lui de gheață pentru ca toate șansele mele să dispară. Există aici vreo fată care ar putea să-i înmoaie inima de piatră, s-o rănească poate, pentru ca eu să pot fi liniștită? adăugă ea plină de speranță.

— Inima lui e deja rănită, șopti bătrâna fără să-și dea seama. Continuă cu voce tare: Carol e pe aici, pe undeva. Mai există și un cuplu tânăr pe care el îl vizitează când are timp, Jack și Angie Breem, care acum au un bebeluș. Poate că-i vom întâlni; Mark e foarte atașat de ei. Și probabil că există și alte femei atrăgătoare aici... așadar, se pare că vei avea foarte mare nevoie de mine.

— Acum am înțeles, spuse Samantha zâmbind sec. Inima lui Mark e rănită? De cine? Acum intrați în baie, doamnă, și păstrați-mi și mie din sărurile acelea parfumate. Trebuie să fim frumoase pentru John.

Amândouă erau gata când Mark bătu la ușă și intră împreună cu Luke. Doctorul cuprinse fața bătrânei sale prietene cu mâinile și o sărută pe obraji. Sam se ridică și Luke se apropie de ea, iar ochii ei se umeziră. El îi cuprinse talia cu un braț și cu mâna cealaltă îi ridică bărbia.

— Bună, frumoaso. Ochii lui căprui care zâmbeau văzură lacrimile din ochii ei verzi. Ne vom întâlni cu Hans diseară și, dacă avem noroc, el îl va vindeca pe John... numai pentru a avea onoarea și satisfacția de a primi mulțumirile tale.

— Luke! Credeam că francezii dețin monopolul flatărilor, dar voi, asutralienii, se pare că-i întreceți. Acum, condu-mă la el și lasă-mă să-l îmbrățișez, spuse repede Samantha. El e... are încredere în ce va urma, Luke?

Luke își lăsă brațele în jos.

— Hans Getsenberg n-a vorbit prea mult, Sam, dar cunoscându-l bine, cu cât spune mai puține, cu atât am mai mare încredere că totul va fi bine. E cel mai bun în acest domeniu... ai încredere în el.

— Voi avea, promise Sam, îngândurată.

Capitolul 9

Pentru a nu știu câta oară, Samantha se uită la ceasul ei ce strălucea în lumina lunii care-și împrăștia razele prin cameră. După o călătorie atât de lungă și după ce stătuse trează atât de târziu, ar fi trebuit să fie obosită... era extrem de obosită, însă nu putea adormi. Ce se întâmpla cu ea? Hans și cu Luke luaseră cina cu ei și rămăseseră mult timp în sufragerie, Hans discutând cu Mark despre trecut și atrăgându-i și pe ceilalți în conversația lor. Era miezul nopții când ea și cu Mame ajunseseră în paturile lor. Era sigură că nu avea de ce să-și facă griji pentru John. Era prea obosită, asta era. Mame dormea adânc în cealaltă parte a camerei. În lumina slabă, Sam văzu că e ora patru și jumătate dimineața.

Se ridică din pat și se îndreptă spre baie pentru a-și spăla fața și dinții. Își luă încet hainele și ajunse în sufragerie, închizând ușa dormitorului. Aprinse veioza de pe măsuță și se îmbrăcă, hotărâtă să rămână aici până se luminează și apoi să

facă o plimbare. Auzi zgomotele îndepărtate ale traficului și motorul unei mașini din apropiere, care nu voia să pornească.

Ușa apartamentului se deschise și apăru o siluetă înaltă, într-o pijama bleu. Samantha privi fața supărată a lui Mark.

— Mark, te-am trezit eu, sau nici tu nu poți dormi? șopti ea speriată.

El o privi încruntat.

— Zgomotul m-a trezit și am văzut lumina aprinsă de pe balcon. Și pe... nu, ești trează de mult timp, ești îmbrăcată. Ce s-a întâmplat, Samantha, nu te simți bine?

— Pur și simplu n-am putut să dorm. Mă simt foarte bine, doar... nu știu exact, răspunse ea, încurcată.

Mark îi luă mâinile între palmele lui calde.

— Subconștientul tău își face griji pentru John, probabil că asta e cauza insomniei tale. El îi mângâie mâinile, adâncit în gânduri. Știu! O plimbare bună te va obosi și apoi vei putea dormi câteva ore.

— Dar nu pot dormi cât timp John...

— Văd că ai destul timp, spuse Mark privindu-și ceasul. Cinci dimineața. Avem patru ore la dispoziție. Așteaptă să mă îmbrac. Pune o haină pe tine, zise el în timp ce ieșea din cameră.

După câteva minute el apăru în ușă; Sam stinse veioza și îl urmă. Mark găsise timp să se bărbierească și parfumul lui mirosea puternic. Ajunseră cu liftul în holul de la intrare și un portar somnoros le deschise ușa. Aerul dimineții era proaspăt și Sam îi era recunoscătoare lui Mark pentru sugestia de a-și lua o haină.

El îi luă mâna și împreună cu a lui o introduse în huzunarul hainei, apoi plecă mai departe cu pași mari, pe care-i încetini repede, când simți că o trage după el. Oamenii plecau deja la serviciu și traficul era destul de intens. Mark îi arătă câteva clădiri de pe North Terrace… Parlamentul, Galeria Națională și Muzeul.

Cerul era roz-auriu în momentul în care se întorceau la hotel.

Mame mai dormea încă și Samantha refuză să deschidă ușa dormitorului, temându-se că o va trezi.

— Trebuie să dormi, Samantha, insistă Mark, dar ea rămase hotărâtă să n-o deranjeze pe bătrâna doamnă. Patul meu... poți dormi acolo, sugeră el.

Samantha era îngrozită. Ce ar crede personalul hotelului?

— Pedantă mică! Nu uita că te-am văzut într-o postură mult mai intimă, șopti Mark.

Iar o încolțea! Sam se îndreptă spre canapea și se așeză, neîndrăznind să răspundă pentru că ar fi început din nou să se certe. Bărbatul o privea cu amuzament și oarecare tandrețe în zâmbetul vesel. Se așeză pe canapea lângă ea.

— Aș putea fuma sau crezi că fumul va trece de acea ușă și va ajunge la nările sensibile ale lui Mame?

— Poți face ce vrei... eu nu, mulțumesc. Samantha se rezemă de spătar. Mai erau și alte scaune... de ce trebuia să stea lângă ea? Ar fi trebuit să plece de lângă el? Era prea obosită pentru a se mai deranja. Îl studie printre gene pe bărbatul brunet de lângă ea. Jacheta lui era aruncată pe brațul

canapelei și pulsul îi umfla vena proeminentă de la baza gâtului puternic. Culoarea bleu i se potrivea de minune... Pleoapele ei căzură.

Mark își stinse țigara și se aplecă peste ea.

— Scoate-ți haina. El o trase în sus astfel încât umerii și pieptul ei erau lipite de al lui în timp ce îi ridica picioarele pe canapea cu cealaltă mână. Sam murmură prin somn un protest, dar Mark zise hotărât: Închide-ți gura ta frumoasă și dormi, micuțo. Tata o să aibă grijă de tine.

Ce rost avea să se împotrivească? Îi era bine și australianul putea fi blând. Nu simțea nici o pornire sălbatică din partea lui... Samantha se apropie și se cuibări la umărul lui în timp ce o năpădeau amintirile... „draga mea, ești în siguranță", mâini blânde, ușoare, șoapte. Somnul adânc reuși s-o cuprindă...

Mult mai târziu, Mark Lane îi zâmbi cameristei care încremeni când ajunse în cameră cu ceaiul de dimineață și acest zâmbet se extinse spre ruda lui bătrână care descoperise patul gol și acum privea uimită fața fetei adormite. Ridică o sprânceană privind fața lui Mark care o asigura că nu se întâmplase nimic și, oftând dezaprobator, Mame se ocupă de servirea ceaiului.

* * *

— Sunt de foarte mult timp înăuntru, i se adresă Mame nepotului ei care stătea cu spatele și privea pe fereastra sălii

de așteptare. Nervii îi erau întinși și era uimită de calmul lui Mark și al Samanthei. Îi era imposibil să citească sentimentele fetei pentru că Sam se afundase într-un fotoliu mare, închisese ochii și încerca să se relaxeze în liniște. Totuși, arăta îngrijorată.

Singura indicație asupra faptului că Mark era nervos putea fi că fuma țigară după țigară. Rămăsese cu spatele la ele și părea interesat de urmărirea traficului de afară. La constatarea ei nervoasă, el se întoarse și se apropie.

— Pentru cei care așteaptă timpul trece dureros de încet, draga mea. Ți se pare că au trecut ore întregi, dar, de fapt, nu e chiar așa de mult...

Ușa se deschise și Sam sări în picioare; trei perechi de ochi erau îndreptate spre bărbatul în halat alb care-și făcuse apariția. Se uită la fiecare dintre ei și apoi își flexă încheieturile obosite.

Hans Getsenberg respiră mulțumit și zâmbetul care urmă era minunat pentru că-i asigura pe cei trei oameni care așteptau că totul e bine.

Mark se mișcă repede pentru a o sprijini pe Mame care era foarte palidă, în timp ce Samantha rămânea nemișcată, cu lacrimi în ochi. Ea întinse mâinile pentru a-i mulțumi omului în halat alb și acesta îi îmbrățișă trupul care tremura.

— Draga mea, totul e bine. Dumnezeu în imensa lui bunătate e cu noi și, în scurt timp, John Lane va redeveni omul de dinainte. Va merge din nou, îi asigură el simplu.

— Îți mulțumim, Hans... Dumnezeu să te binecuvânteze, spuse Mark, după care o ajută pe Mame să se așeze pe scaun. Îmi poți prescrie ceva pentru ele? Așteptarea și neliniștea... poate un calmant?

— Sigur că da, ați trecut prin momente grele. Hans o eliberă pe Sam și apăsă pe un buton de pe perete. Murmură ceva unei asistente și ea se grăbi să-i îndeplinească dorința.

— Zilele care urmează vor fi foarte importante. Vom urma o terapie strictă care îl va învăța să meargă din nou. Presupun că dumneavoastră, domnișoară Samantha, veți rămâne aici?

— Eu și cu doamna Jonathan vom rămâne, spuse Sam privindu-l pe Mark. Cred că tu ai spus că te întorci, nu?

— Da, rămân aici numai câteva zile, pentru că trebuie să mă întorc la treabă. Mă voi întoarce când John va fi gata să meargă acasă. Luke ne va transmite toate progresele pe care le face.

— Bine, John se află în salonul post-operator și încă nu-l puteți vizita, dar va fi într-o formă bună, așa că nu vă faceți griji. Veniți diseară. Sunt de gardă toată ziua și puteți lua oricând legătura cu mine.

Asistenta se înapoie cu două pahărele pline cu un lichid lăptos și Sam îl sorbi bucuroasă pe al ei pentru că era extrem de încordată. Se calmă aproape imediat și văzu că Mame are aceeași reacție.

Hans plecă și Mark le conduse pe Samantha și pe Mame până la mașină, întorcându-se cu toții la hotel. După masă, Mark le părăsi pentru o întâlnire de afaceri și le promise că se va întoarce până la ora ceaiului.

Samantha începu să măsoare camera, neliniștită, și Mame, care croșeta ceva, îi spuse să se așeze și să se relaxeze. Sam o ascultă și începu să studieze un ghid turistic pentru Adelaide pe care-l scăpă din mână când auzi țârâitul telefonului.

— Samantha? Vă sun de la familia Jack Breem. Am vorbit la spital. John e bine, dar va fi amețit până diseară. Am vorbit și cu Stephen de la oficiul poștal al Fionei și el va anunța toată familia. Mai pot face ceva pentru tine sau pentru Mame?

— Nu, îți mulțumim că ne-ai sunat, Mark. Îmi pare bine că toată familia va afla veștile bune, sunt atât de departe și vor fi foarte recunoscători că te-ai gândit să le alungi grijile. Acum era sigură că el putea fi stăpân pe orice situație. Mame mi-a povestit despre prietenii tăi.

John clipi când ei intrară în salonul lui în dimineața următoare. Arăta proaspăt și era bărbierit. Făcuse efortul de a gusta din micul dejun care era așezat pe măsuța cu roți. El întinse mâinile spre Mame și spre Sam care se aflau lângă patul lui. Mark îi privea de la capătul patului cum se sărutau.

Arătă spre pătura care-l acoperea.

— Ce ascunzi acolo? întrebă el pe un ton mai morocănos decât dorise.

— Chiar vrei să știi? întrebă John respirând adânc. Tot ce vă pot spune pentru a vă impresiona e… este că am două proteze mari cu ajutorul cărora mă voi putea mișca satisfăcător.

Mame se așeză și își scoase batista.

– Pot plânge cât vreau de mult pentru că nimeni n-are de gând să mă oprească, zise ea ștergându-și fața.

— Pot să fac și eu același lucru? întrebă Sam suspinând și John o îmbrățișă repede.

— Haide, haide. Și femeile au proteze la sâni. Ale mele sunt destul de urâte, dar foarte performante și imaginează-ți cât de bine mă voi mișca.

John o privi pe Sam când rămaseră singuri.

— Îți mulțumesc pentru flori, draga mea, sunt minunate... și ale Sheilei de asemenea. Acum trage-ți un scaun mai aproape pentru că îți voi face o propunere.

Ea se așeză și John continuă:

— Sam, ce-ai spune dacă ai locui aici, în Adelaaide?

— Aici? De ce? întrebă Samantha, uimită.

— Lasă-mă să termin, te rog. Ar fi mult mai bine pentru mine în ceea ce privește scrisul. După cum știi, trebuie să țin legătura mereu cu universitatea și cu editorii mei, iar faptul că trebuie să corespondez cu ei în fiecare zi îmi răpește mult timp deoarece avem multe de discutat…

— Dar, John, cum îți poți părăsi casa natală? De ce, eu… Samantha era prea șocată de propunerea lui neașteptată.

John zâmbi îngrijorat.

— O pot părăsi cu destulă ușurință, dar se pare că tu ești prea uimită de asta. Întotdeauna am avut impresia că iubești ferma Blue Hills mai mult decât pe mine. Oricum, era numai o idee și nu te-aș răpi de acolo contrar voinței tale… am fost egoist, dar nu-mi dădusem seama cât de mult iubești acel loc.

Gândul că trebuie să părăsească aceste locuri, casa în care fusese primită cu atâta căldură, familia aceea care o acceptase

cu bucurie, pentru a locui într-un apartament sau într-o căsuță de la oraș o îmbolnăvea pe Sam. Îi era rău, dar încercă să vorbească liniștită.

— Nu ai fost deloc egoist, John. Oricum, acest lucru e convenabil în ceea ce privește munca ta. Dar a fost un șoc pentru mine. Dă-mi puțin timp de gândire, îl rugă ea.

— Bine, fetițo, spuse el privind-o pieziș. Acum, când am dat glas ideilor mele, mi-am dat seama că ele nu sunt chiar atât de bune. Tu aparții acelui loc și nu vieții de la oraș. Uită acum de asta, vom discuta din nou când voi fi pe picioarele mele, spuse el mângâind-o ușor.

Hans și Luke își făcură apariția pentru o consultație și Samantha făcu o plimbare prin parcul spitalului cât timp fizioterapeutul lua la cunoștință cazul și începea exercițiile de refacere a mușchilor pacientului.

Capitolul 10

Soarele dimineții strălucea și dădea sclipiri roșiatice părului ei negru împrăștiat pe umeri. Funda verde și rochia albă accentuau culoarea ochilor ei cu străluciri aurii ca ale soarelui. Ea și cu Mark merseseră la aeroport pentru a aștepta avionul care-l va duce pe el acasă. Bărbatul se rezemase de mașină și privea uimit părul ei mătăsos în care se juca briza. Se apropie de ea și-i îndepărtă șuvițele de pe față cu un deget.

— Termină, Mark! Trebuia să-l leg de dimineață. Sam era iritată de ceea ce simțea când o atingea el.

— Să nu-l tai niciodată, Sam. Dacă aș avea autoritatea unui logodnic sau a unui soț, aș împiedica acest sacrilegiu și aș insista să-l porți așa și noaptea. Oare cum ar fi ca buclele acestea de mătase să stea împrăștiate pe pieptul meu? se întrebă el privind-o cu ochi strălucitori.

— E o prostie să-l port așa… răzleț, parcă aș fi o adolescentă. Vorbea cu nepăsare pentru a ascunde stânjeneala pe

care i-o provocau remarca lui și ochii aceia în care dansau flăcări. Sam îi mai văzuse așa când Mark Lane o certase. Probabil că strălucirile acelea diavolești arătau plăcere. El juca murdar și ea trebuia să se obișnuiască cu asta pentru a-și găsi liniștea.

Tommy Crawford își făcu apariția și Mark se aplecă s-o sărute pe nas.

— Ai grijă cum conduci. Înfrânează-ți pornirile nesăbuite. Ai grijă de tine pentru că eu nu-ți pot fi tot timpul aproape, spuse el mângâindu-i părul. Totuși, mie îmi place așa.

Înainte ca Sam să-i dea replica potrivită, el și cu Tom erau în avion.

După prânzul copios pe care-l luă împreună cu Mame în sufrageria apartamentului de la hotel, leneviră amândouă în pat discutând și ascultând radioul. Când fu servit ceaiul, Samantha se întinse și se îndreptă spre fereastră.

— Toată mâncarea și leneveala m-au făcut să mă simt bolnavă. Mă duc să fac o plimbare pe malul râului. Vii?

Mame era adormită și n-avea de gând să se ridice din pat. Sam o sărută și plecă. Ajunsă în holul hotelului se opri pentru a studia revistele de la stand fără să observe privirile apreciative pe care i le aruncau doi bărbați. Se opriră din discuții pentru a se apropia de ea și apoi continuară să vorbească în spatele ei, îndreptându-se spre ieșire.

— …avionul de poștă s-a zdrobit la aterizare. Pasagerul e un bogat proprietar al unei ferme de oi… undeva în nord-est… E rănit grav… Lane, un nume foarte cunoscut…

Cuvintele lor o izbiră pe Samantha. Se întoarse repede, însă ei dispăruseră deja prin ușile de sticlă. Picioarele ei încremeniseră pe podea și urechile îi vâjâiau. Își urni picioarele cu mare dificultate și ajunse la lift. Încercă să-și reamintească ce spunea acel bărbat „zdrobire la aterizare… grav rănit… Lane“ Nu… Nu!

Capul i se învârtea și Sam abia găsi ușa apartamentului lor… O privi buimacă pe Mame care se ridicase din pat.

— Samantha? Ce s-a întâmplat, copilă?

Dinții îi erau încleștați și încercă să bea din paharul cu apă pe care Mame îl dusese la buzele ei după ce o așezase pe un scaun, privind-o cu îngrijorare.

Sam vedea ca prin ceață fața înfricoșată a lui Mame și încercă să-și recapete controlul. Nu trebuia s-o sperie, nu trebuia… Zumzetul din urechile ei se transformă într-un fâșâit.

— Avionul de poștă… zise ea pierzându-se și ducând mâna la buzele care-i tremurau. Cum… ce trebuia să spună? Dar vocea ei fu înlocuită de cea a bărbatului care anunța știrile:

— …avionul de poștă a aterizat forțat, pilotul și pasagerul sunt aduși înapoi de avionul de serviciu. Pilotul are răni ușoare, dar pasagerul a suferit leziuni multiple, însă nu atât de serioase cum ne temeam. Le repet numele: pilotul e Benny Craft și pasagerul Martin Lang. Avionul a fost grav avariat…

Samantha îngheță. Nu putea decât să privească mâinile bătrânei doamne, încleștate.

— Bietul meu copil, spune-mi, sunt tare… s-a întâmplat ceva cu John? Sau e ceva în legătură cu știrile, cunoșteai pe vreunul dintre ei?

— Nu John… știrile. Am… am auzit un bărbat în hol… el a spus Lane și apoi a plecat. Vocea ei era aproape o șoaptă și oftă ușurată. Dumnezeule, credeam că e Mark… Ce nume a spus?

— Lang, Martin Lang. Nu are răni fatale, oricine ar fi el. Ai crezut că numele e Lane? Biată copilă, ai suferit un adevărat șoc.

— Șoc? Aș fi vrut să mor, Mame. Scumpul meu iubit rănit, poate pe moarte sau… mort. Samantha își îngropă fața în mâinile tremurând, inconștientă de destăinuirea pe care o făcuse. Iartă-mă, dragă Mame, pentru că te-am speriat atât de rău.

Doamna Jonathan Lane avea ochii mari și inima îi era grea în timp ce o privea pe fata care lupta să-și revină și care spusese fără să-și dea seama un adevăr care pe Mame o trăsnise. Samantha realizase adevărul și nu mai putea ascunde faptul că-l iubește pe Mark. Îl iubea cu toată ființa ei, mai presus de o simplă afecțiune sau dragostea pe care crezuse c-o simte pentru John...

Samantha se ridică și porni spre fereastră. Era ciudat, dar nu trecuseră nici măcar douăzeci de minute de când coborâse la parter. Ce poveste! Privi în gol și apoi se întoarse cu un zâmbet fals.

— Cred că voi face plimbarea aceea și dacă îl voi vedea pe bărbatul care m-a derutat am să-i trag un pumn în nas. Ochii i se limpeziră în timp ce se concentra asupra lui Mame. Îmi pare rău, Mame, preferi să rămân cu tine?

— Sigur că nu. Îți va face bine o plimbare și eu n-am nimic. Du-te la plimbare, draga mea. Mame îi făcu semn cu mâna, știind foarte bine că Sam dorea să fie singură cu revelația ei. Se va înapoia cu o expresie controlată. Samantha va trece peste asta și mândria ei o va apăra, își spuse Mame foarte sigură pe ea. John nu va afla niciodată, de la ea sau de la Sam. Oare logodnica lui integră va avea puterea să se căsătorească simțind numai afecțiune față de el? Nu exista nici o comparație între afecțiune și dragostea pasionată. Gândurile lui Mame erau pline de o speranță disperată și de compasiune.

***

Veni și ziua în care Samantha intră în salonul spitalului și John făcu niște pași pentru a-și întâmpina logodnica, ținând câte un baston în fiecare mână, cu o asistentă zâmbitoare lângă el.

Erau numai cinci pași, dar îi făcuse singur!

Sam îl privea uimită și inima îi era plină de bucurie, de afecțiune și mulțumire. Se apropie de el fără a putea rosti vreun cuvânt, dar ochii ei luminoși spuneau totul.

Asistenta aduse un scaun lângă bărbatul mândru de el și îl atinse pe umăr.

— Stai jos, tinere. E de ajuns, deocamdată, și dacă nu te oprești aici vei cădea la picioarele dânsei... și ce cădere va fi! Priviți-l, domnișoară MacDonald, știți proverbul „Mândria vine înainte de o cădere“. Mândria strălucea și pe fața ei în timp ce aștepta ca John să se așeze.

După plecarea asistentei se lăsă liniștea și John vorbi într-un târziu.

— Ești uimită, nu-i așa, iubito? N-am avut niciodată chef să vorbesc așa cum am acum.

— Dragă John, n-am spus niciodată atât de multe într-un timp așa de scurt, zise Sam regăsindu-și vocea.

John îi mângâie mâna.

— Da, am citit totul în ochii tăi. Sărută-mă.

Samantha se aplecă spre el plină de tandrețe.

Din acea după-amiază în care suferise acel șoc și își dăduse seama de adevăratele ei sentimente, își crease o mască demnă care o părăsea numai în momentele grele de agonie sufletească. Dragostea pe care-o simțea pentru Mark nu-i dădea pace și era mereu în gardă când era în prezența lui John sau a altora. Mame îi știa taina, dar ea păstra tăcerea asupra acestui subiect.

Hotărârea pe care-o luase, și anume de a rămâne cu John în Adelaide, o costase mult. După zile și nopți de neliniște, Samantha văzuse în asta o soluție; era singura cale de a trece peste situația în care se afla. Cel puțin nu-l va mai întâlni atât de des pe Mark. Știa foarte bine cât de vulnerabilă era în prezența lui. Mark era foarte inteligent și își va da seama ime-

diat de sentimentele ei. O durea faptul că părăsea acea familie iubitoare și casa lor ospitalieră, însă lașitatea era singura cale de scăpare.

Sam deschise subiectul brusc.

— John, îți amintești că mi-ai propus să locuim aici după c... căsătorie? Cred că e o idee minunată. Eu... îmi place mult aici. Lucrul cel mai important e munca ta. Am mers mult prin Adelaide de când am venit aici și am descoperit că e un oraș încântător și că există cartiere frumoase unde ai putea lucra în liniște. Familia poate veni aici... noi îi putem vizita... Ea se opri la acest gând.

John zâmbi.

— Încerci să mă convingi pe mine... sau pe tine însăți? Ești mult prea atașată de Blue Hills.

Sam încercă din nou.

— Nu, dragul meu, iubesc ferma deoarece... acolo am fost în mijlocul unei familii, tu erai acolo. Mă înțelegi? Dacă tu ești aici, sunt și eu cu tine și atunci acest oraș va deveni casa mea. Pot aprecia la fel de bine și acest loc.

— Cât de repede te-ai hotărât, zise John privind-o gânditor și convins numai pe jumătate. Oare de ce sentimentele ei se schimbaseră brusc? Poate că rămăsese destul în oraș pentru a nu mai iubi atât de mult ferma Blue Hills. Probabil că se simțise singură când el era ocupat cu noul roman, dar va fi și mai singură aici, mai ales în lipsa familiei. Sam nu arătase niciodată că se simțea singură și John

bănuia că îl acceptase ca soț mai ales datorită faptului că-i oferea o familie. Avea sentimentul că se produsese o schimbare în femeia din fața lui, se maturizase, era cam tristă și impenetrabilă. Te joci cu mine, își spuse el continuând să gândească.

— Sunt hotărâtă, iubitule. Îl vom ruga pe Luke să ne găsească o căsuță frumoasă, dar între timp ne vom întoarce la frumoasa fermă pentru... a aștepta ziua cea mare. John o studia cu atenție cum devine palidă și vocea lui sună ciudat când o întrebă:

— Ar trebui să roșești. Sau vrei să mă părăsești?

Oare aceasta era șansa ei de a-i cere eliberarea și de a-i spune că vrea să se întoarcă în Scoția? Dacă va ajunge acolo nimeni nu-și va da seama că își oferise inima unui bărbat care nu avea nevoie de ea. Cum va reacționa John la asta? Nu avea de gând să-i spună despre Mark, ci dorea să-i declare că ceea ce simțea pentru el nu era dragoste, ci o mare afecțiune, iar ea nu era pregătită să se mărite în aceste condiții. Cât timp păstrau această relație, nici unul nu avea scăpare, chiar dacă și el ar fi iubit pe altcineva. Chiar atunci când aceste gânduri îi treceau repede prin minte, buzele ei răspundeau ferm.

— N-am de gând să plec.

— Bine, inocenta mea, eu...

— Nu-mi spune așa! exclamă ea, supărată.

John o privi surprins.

— Îmi pare rău, draga mea, n-am știut că te deranjează. Vom pune asta la punct cât de curând... nu fi timidă. El se întinse și-i cuprinse bărbia în mână pentru a-i privi ochii misterioși. Chiar ești speriată! Te rog să nu fii... nu am de gând să mă grăbesc. Din moment ce am așteptat atât, acum sunt plin de răbdare. Doctorul Hans și cu mine am vorbit mult despre acest subiect delicat și îmi este indicat să mai aștept puțin. Îți convine asta?

— Voi fi gata... când vei fi și tu, John, îi spuse Sam cu gravitate, după care se strădui să pară veselă. Apropo, nu trebuie să fii atât de delicat, pentru că am auzit și eu unele lucruri. Acum, fii băiat bun și spune-mi ce ai discutat cu Hans despre... viața ta sexuală.

Ea îl ascultă cu interes cum îi vorbea, încurcat și incoerent. Când termină de vorbit, Samantha îl studie amuzată.

— E adevăratul diagnostic? Se pare că ai o maladie incurabilă!

John își lăsă mâinile să cadă într-un gest lipsit de speranță.

— E ca atunci când te privește o femeie rece, calculată și cinică pe care o știai plină de căldură și compasiune... asta dărâmă un bărbat.

— Ei bine, această femeie trebuie să plece. Dacă nu plec acum, Mame se va îngrijora. Te sărut pentru a-mi lua rămas bun? îl întrebă Samantha aplecându-se și sărutându-l. Mame își cere scuze că nu a venit azi pentru a-și vedea copilul mergând. Oh, John, aș vrea să intru în prima biserică pentru a-i mulțumi lui Dumnezeu.

— Nu e nevoie, Samantha MacDonald. El a primit de mult mulțumirile tale când ai avut atâta încredere în El pentru recuperarea mea, șopti John. Nu se va supăra deloc dacă vei fi la fel de încrezătoare și de acum încolo.

***

Mai erau trei zile și se întorceau acasă.

Acasă... Samantha avea o cumplită durere de cap și își peria cu brutalitate părul care-i cădea mereu pe față. Oftă supărată și ridică receptorul telefonului pentru a face o programare.

Două ore mai târziu părăsea salonul de coafură cu părul tăiat deasupra umerilor într-o tunsoare modernă. Își simțea capul foarte ușor și se pregătea pentru comentariile acide care vor urma acțiunii sale impulsive.

Mame mormăi mulțumită când Sam intră în cameră. După ce studie capul fetei din toate unghiurile, declară că arăta bine, dar o făcea să pară mult mai tânără.

—Desigur, încă nu am ajuns la senilitate, mai am câțiva ani de tinerețe în care mă pot bucura de viață, i-o întoarse tânăra plină de sarcasm. Își mișcă părul într-o parte și în alta pentru a-i da volum. Nu voi mai folosi vechile agrafe și demodatele fundițe.

— Nu știu ce va spune familia când te va vedea. Băieții...

— La naiba cu băieții. Când m-au încercuit nu mi-au arătat îndurare!

— Samantha! Ce limbaj... pari o hippy! Vorbind despre băieți, trebuie să-ți spun că Mark ți-a trimis un mesaj aseară, când eu eram cu Luke... Mame se opri când Sam, care se afla în drum spre dormitor, încremeni.

— Ei bine, despre ce e vorba? întrebă ea stând cu spatele. Spune-mi care era mesajul.

— A spus că încă îi mai place acel stil. Eu n-am înțeles.

— Acum îmi spui! exclamă Samantha studiindu-și vârfurile pantofilor. Nu înseamnă nimic, e doar una din glumele lui, zise ea intrând în dormitor.

***

Samantha stătea cu spatele la geam și inima i se strânse când îl văzu pe Mark sărutând-o pe Mame. Dorea să-l îmbrățișeze pentru a-l simți lângă ea. El se întoarse spre Sam și ea strânse cu putere în mâini tocul ferestrei, fiind sigură că bătăile repezi ale inimii ei sunt vizibile.

Mark se opri și așeză cutia pe care o adusese pe unul din scaune, în timp ce ochii lui albaștri o studiau cu atenție.

— Bună, Samantha.

— Bună, Mark, rosti ea în loc să dea glas inimii pentru a spune: „Bună, hoțule de inimi!“

Mark oftă și se aplecă s-o sărute pe Sam chiar pe buze.

— Ești o vrăjitoare! E de-ajuns să spun un cuvânt pentru ca tu să faci invers. Pe viitor nu-mi voi mai permite să spun că ai un gât frumos, pentru că ai fi în stare ți-l tai. Ai fost de acord cu acest sacrilegiu, Mame?

— Sam poate să facă ce vrea, i-o întoarse Mame cu asprime. Era prea greu și îi dădea dureri de cap.

Mark se așeză fără a mai comenta și-și deschise tabachera în timp ce se rezema de spătarul canapelei. Ea se pregătise pentru o întreagă tiradă dezaprobatoare, însă natura lui contradictorie o uimea din nou. El nu făcuse decât s-o sărute și să ofteze din plin de regret, sărut care rămase întipărit pe buzele ei. Mame spusese odată: „Nu săruta niciodată dacă nu simți că trebuie să faci asta".

— Tom și cu mine am trecut pe la John. Arată extraordinar și e foarte vesel. Așa că mâine plecăm acasă. Am terminat treburile la fermă și toată lumea așteaptă să vă întoarceți. Mark arătă spre cutie. Mandy a trimis asta la dorința lui John și presupun că e... o rochie.

Dând capacul la o parte, Sam exclamă:

— E rochia mea, rochia de la Paris! Nu am nevoie de ea. De ce a vrut-o John? Oricum...

— Se pare că John s-a gândit că ieși într-o seară, înainte de întoarcerea acasă. Am primit instrucțiuni pentru a te escorta și a uimi orașul, zise Mark.

— Dar nu vreau! se văicări Sam.

Mark ridică o sprânceană.

— Logodnicul tău mi-a dat permisiunea să cinez cu tine înainte de întoarcerea în sălbăticie. Din nefericire m-a ales pe mine pentru a-ți ține companie.

— Din nefericire pentru tine. Ce povară teribilă... cum o suporți? zise Sam încercând să se prefacă. John habar nu are, n-am nevoie de distracție.

— Ei bine, nu trebuie să te duci, încercă Mame să-i găsească o scuză.

— Nu e deloc o povară, frumoaso, e o plăcere. Am rezervat o masă la restaurantul Colonel Light. Acceptă cu grație pentru că va fi pentru ultima dată când îți voi fi escortă. Plec pe Coasta de Aur. Am nevoie de o călătorie.

Inima Samanthei era frântă... el pleca. Ei bine, poate că asta rezolva totul; nu va mai simți atracția lui magnetică atâta timp cât va fi la fermă. Dacă se va întoarce, ea și cu John vor avea casa lor în Adelaide. Dacă? Sigur se va întoarce, aici e casa lui. Gândul care urmă o neliniști și mai mult; capul clanului Lane, adică Mark, va dori să fie prezent la nunta lor... ar putea fi chiar cel care o va conduce la altar, în lipsa tatălui pe care Sam nu-l avea „Te rog, Doamne, ține-l departe, nu lăsa să se întâmple asta“, se rugă ea în gând cu disperare.

Mark aștepta răspunsul ei cu interes.

Vocea ei interioară îi spunea să se ducă. Vor fi singuri și astfel va avea încă o amintire prețioasă. Când se gândi la îmbrățișările lui deveni slabă.

— Foarte bine, Mark, accept cu plăcere. Își imagina cât l-ar fi surprins dacă i-ar fi vorbit sincer: „Îți mulțumesc, dragul meu, accept încântată invitația ta în rai, chiar dacă e numai pentru o singură seară".

— Vom bea pentru asta, spuse Mark ridicând receptorul și sunând la room-service. Își scoase haina și se rezemă de spătarul canapelei, întinzându-și picioarele lungi cu indolență.

Curând intră chelnerul, venind cu tava plină.

Chelnerul turnă băuturile și plecă. Mark o studie pe Sam pe deasupra paharului și ea simți că se înfioară. Se plimbă cu paharul în mână până la fereastră și înapoi, mișcându-se încet în timp ce Mame îi urmărea cu coada ochiului pe amândoi.

— Scoate rochia din cutie, trebuie călcată, îi ordonă Mark.

Sam se opri în loc și îl privi amețită.

— Da domnule, imediat, sire! exclamă ea ascunzându-și intimidarea când puse paharul pe masă. Știi totul despre materiale, desigur, continuă ea scoțând la iveală rochia și scuturând-o. Aceste materiale noi și rezistente nu au nevoie să fie călcate.

Mark privea mirat rochia.

— Doamne! Mandy ți-a pus și bretele?

— Bretele? Oh, stă singură pe mine, spuse ea izbucnind în râs când îi văzu figura uimită.

— Nu pot să cred asta... trebuie să respiri, e de ajuns s-o faci o dată... și vei rămâne goală, nu crezi? Bărbatul mirat privea rochia și fața ei. Da, într-adevăr, e de-ajuns să trăiești o emoție

și voi ajunge să dansez cu o femeie în bustul gol... cum vom putea dansa? O vei purta pe riscul tău! zise el morocănos.

* * *

Samantha privi în jur cu interes când se așezară în sala mare a restaurantului, cu pereți de sticlă. Colonelul Williams Light, primul mare comandant al armatei australiene, care a pus bazele acestui oraș în 1836. Aici, în acest restaurant care-i purta numele, aveau loc spectacole de cabaret în fiecare seară.

Un chelner foarte amabil aduse o sticlă de șampanie și Mark degustă pentru a-și arăta satisfacția, iar paharele le fură umplute și el îl ridică pentru a toasta.

— În sănătatea ta, draga mea.

— În sănătatea ta, îi ură Samantha pe un ton blând.

Cina a fost servită excelent și fără grabă. Mark era un partener perfect și atent, părând a fi mândru de privirile admirative care i se aruncau Samanthei. Comandă vinul arătându-se a fi un excelent cunoscător. Și Sam îl făcuse sălbatic!

Între timp, visurile ei deveneau realitate. În afară de faptul că ea nu purta o diademă.. și că partenerul ei nu o iubea...

Samantha, nefiind obișnuită cu acele vinuri alese, începuse să se simtă amețită și Mark o întrebă într-un târziu:

— Doriți să dansăm, domnișoară MacDonald?

Sam își ținu respirația când el o luă în brațe, considerându-se norocoasă că orchestra cânta o melodie ritmată și se concentră asupra pașilor care urmau bătăile exotice ale tobelor.

După primul dans, inima Samanthei se mai liniști și reuși să danseze bine, ghidată de pașii experimentați ai lui Mark. Bucuria îi făcea ochii să strălucească, iar buna dispoziție îi fusese transmisă și lui Mark, devenind astfel un cuplu fericit, care se distra cu entuziasm.

Luminile se stinseră și Mark o strânse și mai tare în brațe, iar vocea lui vibră la urechea ei când îi cântă versurile melodiei.

— Ea... era ca o pasăre albă... Mm, avea ceva din noaptea întunecoasă... Ea... era ca o salcie plângătoare și nu-i spunea nici unui bărbat stăpânul ei, dar în ziua în care ea... a plecat...

Lui Sam i se strânse inima, iar el îi simți tremurul și o privi fix. Ea își ținu ochii în jos, dar bărbatul îi simțise ezitarea. Melodia se termină, el o eliberă din îmbrățișare și porniră în liniște spre masa lor.

— Cred că am nevoie de aer, Mark. Sunt cam amețită, zise ea reușind să pară indiferentă.

— De la băutură, draga mea pasăre albă? îi zâmbi Mark oferindu-i brațul. Ieșiră afară la lumina stelelor și în răcoarea aerului nopții. Sam respiră adânc și Mark o privi îngrijorat.

— Nu e bine ceea ce faci, Mac. Aerul rece combinat cu băutura nu te poate inviora, dacă nu ești obișnuită cu această combinație...

— Și cui îi pasă? întrebă Samantha simțind că plutește ca o bulă prin aerul ușor. Își întinse cu grație brațele spre Mark și el păși spre ea ca și când ar fi dansat.

— Mark? șopti ea emoționată.

El se opri și veni mai aproape.

— Sărută-mă, îi ordonă blând Samantha.

— Samantha... zise el cuprinzându-i brațele.

— Am spus să mă săruți! repetă ea cu sălbăticie, închizând ochii.

El n-o mai strângea atât de tare în brațe și trecură clipe lungi până când Sam deschise ochii și-l văzu privind-o cu liniște.

— Ce naiba încerci să faci? Încerci să dovedești ceva? întrebă Mark rupând brusc tăcerea.

— Vreau să mă săruți, repetă ea cu încăpățânare.

— Oare rochia asta te face să te porți așa? întrebă el trecându-și un deget peste pielea moale de deasupra decolteului amplu.

— Nu, zise ea tremurând în așteptare.

— Atunci, ce? Vrei să-ți confirm faptul că sunt... fascinat... de tine?

Samantha îl privi uimită, iar el completă:

— Dacă aș crede asta, aș dovedi că e reciproc... și periculos.

— Dar un simplu sărut nu e periculos? zise ea, nervoasă.

— Sigur că da. Periculos ca naiba! Mulțumește stelei tale norocoase că sunt un bărbat cu scaun la cap și nu un profitor. Însă nu mă provoca prea mult... s-ar putea să primești ceea ce-mi ceri, scumpă MacDonald! El o lăsă în pace și se îndepărtă pentru a-și aprinde o țigară din care trase adânc.

Sam se gândi uimită că el ar fi singurul bărbat cu scaun la cap care i-ar refuza dorințele. Nu știa ce voia să dovedească.

Îi spuse aproape fără glas:

— Cred că așa sunt eu. Sunt o ticăloasă care joacă dublu... alerg după noroc. Acum, că am declarat oficial acest lucru, aș putea să profit și eu de o țigară? Am fost surprinsă... tentată chiar de bărbatul care mi-a fredonat un cântec de dragoste la ureche, spuse ea așezându-se pe una din băncile de piatră.

Mark veni spre ea, aprinse o țigară și i-o oferi, iar strălucirile focurilor rămaseră în ochii lui albaștri.

— Vrei să spui că eu am devenit o tentație? Iartă-mă pentru că am făcut asta. Am impresia că sunt un parșiv, zise el așezându-se și atingând-o ușor pe umăr. Samantha, oare putem nega că între noi există o... atracție? Hai să fim sinceri.

Sam ridică ochii și întâlni căldura din ai lui.

— Știu foarte bine că tu îl iubești pe John. Iartă-mă. Cert e că tu ești foarte atrăgătoare... Dacă John nu ar exista tot timpul în gândurile mele, mi-aș pierde capul și dracu' știe ce s-ar întâmpla atunci.

Ea nu se mișca și nu vorbea. Mark oftă și se ridică în picioare, întinzându-i mâna. Samantha o acceptă și el o ajută să se ridice.

— Îți pot spune că sunt onorat de cererea ta? În alte împrejurări ți-aș fi răspuns cu cea mai mare plăcere... Intrăm? întrebă el ridicându-i bărbia cu un deget. Îți promit că nu voi

mai provoca indiscreții. Ne-am distrat de minune în această seară și ar fi păcat să-i punem capăt atât de brusc. El îi înconjură umerii cu un braț și porniră spre masa lor.

În hol se întâlniră cu Carol Dutton!

Bărbatul care o însoțea se purta foarte indiferent cu ea și Carol tresări din cauza surprizei.

— Ei bine, e încântător să vă găsesc aici! Bună, dragă. Bună, Samantha, ai trecut la viața din înalta societate? Ea privi repede rochia Samanthei și ridică una din sprâncenele pensate când văzu brațul lui Mark care-i înconjura umerii.

— A fost peste așteptările noastre. Bună, Carol, bună seara, Lance, îi salută Mark pregătindu-se să plece mai departe când Samantha îi zâmbi lui Carol.

Escorta blondei le blocă drumul în timp ce o privea pe Sam.

Mark își luă brațul de pe umerii ei și spuse:

— Samantha, el e Lance Bannister... domnișoara MacDonald.

Ochii lui Lance se măriră când luă mâna Samanthei și îi văzu inelul.

— Ei bine, nu se poate... doar n-ai făcut-o deja...

Carol îl întrerupse, exasperată:

— Sigur că nu, prostule. Samantha e logodnica lui John Lane și Mark are grijă de ea, presupun, cu mai multă plăcere decât ar trebui.

— Întradevăr, asta e plăcerea mea. Cuvintele lui erau politicoase, dar malițioase și Sam urmări buzele deschise ale acelei fete... chiar semănau cu gura căscată a unui pește rămas pe uscat.

Ochii lui Bannister stăruiau asupra lui Sam.

— Ce-ai zice dacă ne-am uni forțele, Carol? Putem... să-l eliberăm pe Mark de greaua lui... îndatorire. Asta dacă nu aveți nimic împotrivă, domnișoară MacDonald?

— Dacă Mark vrea, spuse Samantha cu dezaprobare.

— Haide, Mark dragă. Tipul ăsta mă plictisește, hai să ne distrăm, îl invită sugestiv Carol. Sunt sigură că Sam nu are nimic împotrivă. Cred că ai dorit să-ți înlocuiești vărul.

— Nu fi ticăloasă, Carol, se strâmbă Lance, uimit de privirea rece care îi era adresată.

— Foarte bine, încuviință brusc Mark, luându-i brațul lui Sam și pornind spre masa lor. La cererea lui, chelnerul pregăti masa pentru patru persoane și se așezară cu toții pentru a urmări spectacolul de cabaret.

În lumina difuză, Sam îl privi pe Mark și îl văzu uitându-se la ea. Acesta se aplecă și îi șopti:

— Trebuie doar să-mi spui și plecăm imediat. Aceștia doi sunt cunoscuți pentru indiscrețiile lor.

Sam spuse impulsiv:

— Marele Mark Lane a fost deranjat de ceva! Nu, nu vom pleca acum, Carol moare de curiozitate să afle de ce ne aflăm aici și e nebună după tine. Nu cânta la urechea ei dacă n-ai de gând să suporți consecințele, șopti Sam fiind acoperită de muzică.

— Voi face acest lucru cu tine dacă vii mai aproape, șopti el.

— Mark! Samantha se aplecă puțin peste masă și își luă poșeta de seară. Îi zâmbi dulce lui Carol și lui Lance. Trebuie să-mi reîmprospătez machiajul, zise ea plecând în momentul în care luminile se aprindeau și spectacolul lua sfârșit.

Lance Bannister era singur la masă când se întoarse ea.

— Stai lângă mine, vreau să ne cunoaștem mai bine, păpușă. De unde ești?

— Din Scoția. Acolo l-am cunoscut pe John. Mulți australieni erau îndrăzneți, dar acesta pătrundea și în amănunte intime.

— Mark e un tip norocos, zise Lance sprijinindu-se cu coatele de masă.

— Mark? întrebă Sam privindu-l uimită.

— Da, Mark, scumpa mea. E minunat să ai grijă de copii ca tine. Însă toate lucrurile bune au un sfârșit. Carol mi-a spus că John e pregătit pentru tine.

Samantha îl studie cu răceală.

— Cât de mult te interesează asta, domnule Bannister?

El o privi pe femeia uimită și apoi râse copios.

— Mă interesează! Ești o femeie pe cinste, iubito. Șobolanii ca mine doresc să cucerească foarte repede astfel de păpuși.

— Ai grijă că ți se văd dinții. Presupun că destinația lor e să extermine... corpuri străine. Sam nu-l plăcea deloc și nu se mira că Mark îl dezaproba. Îi părea rău acum că-l tachinase pe Mark și că rămăsese aici.

Lance se oprise din râs și ochii lui înveninați îi studiau trăsăturile, oprindu-se pe decolteul ei generos. Veninul dispăru pentru a fi înlocuit de o dorință arzătoare.

— Noi doi, împreună, putem face timpul să se oprească, iubito. Prima mea dorință ar fi să te transform într-o femeie mai blândă.

Melodia pe care o cânta orchestra se termină și Sam îi văzu pe Mark și pe Carol vorbind cu un cuplu aflat la una dintre mese. Lance îi interceptă privirea.

— Carol ți-a furat prietenul, vei avea mult de lucru pentru a-l recăpăta, zise el ridicându-se și întinzându-i mâna. Dansează cu mine.

Sam rămase pe loc, iar el se apropie.

— Sau vrei să facem o mică scenă, ce zici, iubito?

Nu-și dorea acest lucru și acceptă invitația lui. Lance era un dansator excelent, dar profita din plin de orice apropiere. Sam se întreba unde oare l-a întâlnit Carol, pentru că ei i se părea că acest bărbat era ciudat. Sam cercetă încăperea și găsi figura lui Mark căruia probabil îi transmisese telepatic dorința ei, pentru că el se apropie imediat.

— Când mai vii în oraș? Voi fi întotdeauna liber pentru tine, șopti Lance pe un ton încărcat de subînțelesuri care o dezgustă pe Samantha.

Mark îl bătu pe umăr și, ignorându-i protestul, schimbă partenerele cu o ușurință care o surprinse pe Sam.

— S-a întâmplat ceva, scumpo?

Sunetul vocii lui o făcu să se învioreze. Samantha se apropie și mai mult de el și-i zâmbi atât de tandru încât ochii lui se întunecară.

— Acum nu mai e nimic în neregulă, Mark.

— Încerci să mă provoci din nou? Te avertizez...

— Oh, nu... pur și simplu mă simt bine. Nu-mi place deloc Lance Bannister.

— S-a purtat urât cu tine?

— Nu-mi place de el. Are... ochii insolenți. Te superi dacă plecăm acum?

Mark nu aștepta ca ea să termine pentru că se opri din dans și o conduse spre masa unde îl văzuse vorbind mai devreme.

— Angie, Jack, ea e Samantha. Țineți-o aici, mă voi întoarce, spuse el dispărând.

— Stai jos, Samantha, mormăi Jack Breem și soția lui chicoti.

— Mark e fără îndoială un dictator!

Îl priviră cum lua șalul și poșeta lui Sam și-i arunca puține cuvinte lui Carol. Îl ignoră complet pe Lance, ai cărui ochi cercetară sala pentru a se opri asupra Samanthei. Ea îi întoarse spatele și Mark ajunse foarte repede în spatele scaunului ei.

— Mulțumesc, Jack. Ești gata, dragă? Hai să bem o cafea pe undeva.

— Îmi pare bine că v-am cunoscut, spuse Sam. Îmi cer scuze pentru deranj. Sper că voi avea ocazia să vă cunosc mai bine.

Capitolul 11

Razele soarelui de după-amiază străluceau în buclele ei când se apropiau de fermă. Putea vedea în depărtare șirul de ponei care înconjura casa lui Mark Lane. O casă care părea ireală... După ce-și luă rămas-bun de la John, nu înainte de-a avea o scurtă discuție, Mark plecă.

Samantha trecu repede prin casă și se furișă în grădină împreună cu gândurile ei haotice care o oboseau din cauza ferocității lor. Consecințele erau dezastruoase, se simțea slăbită și nu se putea aduna. Adânc în interiorul ei se înfiripa suspiciunea că nu proceda bine, că ar trebui să amâne ziua nunții pentru ca mariajul ei să nu fie numai o farsă din care să nu poată scăpa.

John se simțea destul de bine acum. Veniseră deja cataloagele care înfățișau nunți luxoase și el va insista în curând să stabilească data. Nu avea cum să oprească înaintarea planurilor. Și Samantha obosise deja să răspundă mângâie-

rilor lui afectuoase. El dădea vina pe stresul în care trăise ea pe parcursul zilelor lui de spitalizare și credea în refacerea forțelor Samanthei.

Integritatea ei îi crea dificultăți când trebuia să-i răspundă cu bucurie în timp ce inima ei aparținea altcuiva. Nu putea să umple golul pe care-l lăsase Mark în urma lui. Dragostea ei nu dispărea o dată cu absența lui și durerea era imensă. De aceea, nu-i era ușor să se prefacă în fața lui John și să se gândească plină de bucurie la unirea lor.

Sam se îndreptă spre casă și îl văzu pe John împreună cu Sheila, adânciți în conversație, pe verandă. John privi în sus și o văzu că se apropie. Coborî treptele pentru a o întâmpina și inima lui Sam era plină de mulțumire, ca de fiecare dată când îl vedea mergând pe picioarele din ce în ce mai puternice.

El întinse brațele spre ea.

— Sam dragă, nu trebuie să mergi singură atât de departe, încă nu ți-ai refăcut puterile. El îi privea ochii lipsiți de expresie. Vino să stai jos, ai făcut un efort prea mare. Ar trebui să bei ceva răcoritor, trebuie să-ți spun niște noutăți importante.

Când se așezară, John îi vorbi Sheilei:

— Sam e foarte palidă, nu crezi, Sheila?

Aceasta o studie pe Samantha plină de curiozitate, iar cea din urmă se simți vulnerabilă și le zâmbi amândurora.

— John e mult prea îngrijorat. Nu s-a întâmplat nimic, am mers prea mult pe jos. A fost o prostie din partea mea. Mm, ce bun e sucul... Spune-mi noutățile, John.

El se aplecă spre ea, entuziasmat.

— Editorii mei mi-au trimis o scrisoare în care mă invită să țin niște cursuri la universitate. Doresc să le confirm imediat că accept. E minunat!

— Într-adevăr, John. Nu mi-am dat seama că ești o personalitate atât de importantă. Când?

— Cât de curând doresc, au spus ei, și m-au rugat să nu amân prea mult trimiterea confirmării.

— Dar e normal să accepți, e încântător! exclamă Sheila, entuziasmată.

— Și Sam are un cuvânt de spus...

— E o prostie să spui asta! Sigur că trebuie să te duci, John, zise Samantha.

— Ai uitat de nunta noastră? S-ar putea suprapune cu aceste cursuri și nu cred că ai vrea să-ți petreci astfel luna de miere.

— Nu, n-am uitat, spuse Sam cu o voce pierdută, în timp ce încerca să pară veselă. Probabil că dacă ei nu se grăbesc prea mult am putea să scurtăm luna de miere sau am putea... amâna căsătoria, ce zici?

John o privea oarecum amuzat.

— Ce chestie! Oare ce e mai important? Cursurile sau căsătoria? Nu prelungi agonia! termină el pe un ton ușor sarcastic.

Samantha reuși să se liniștească.

— Ai spus că scrisoarea e urgentă și că nu-ți poți petrece luna de miere ținând cursuri și știu că eu te-aș încurca destul de mult. Îți spun sincer că nu vreau ca tu să pierzi ceva și nu

înțeleg de ce mă forțezi să iau o hotărâre. Ori predai cursurile și ne căsătorim când te întorci, ori ne căsătorim și pleci la cursuri înainte de a merge în luna de miere, ori ne căsătorim și plecăm fără ca tu să mai ții cursurile.

—Hopa! Ai grijă, domnule John Lane! explodă plină de încântare Sheila.

John le privi dezamăgit înainte de-a izbucni în râs.

Sam se ridică atât de repede încât scaunul ei se răsturnă.

— Nu cred că e amuzant. Cred că voi doi puteți rezolva singuri această problemă. Se pare că John e hotărât să meargă la cursuri, așa că luați o hotărâre ținând cont de asta. Voi fi prin preajmă!

După câteva minute Sheila apăsă pe clanța ușii de la dormitorul lui Sam și o găsi încuiată, iar apoi bătu încet. Sam nu răspunse.

— Te rog, Sam, deschide ușa. Îmi pare rău pentru cele întâmplate și vreau să-ți vorbesc.

Sam își îngropă fața în pernă. De această dată nu avea de gând să cedeze în fața nimănui. Sheila nu-i mai vorbi și Sam îi auzi pașii îndepărtându-se.

Se prezentă la cină cu o privire care nu admitea discuții asupra acelui subiect. John o privi numai o dată și se liniști.

Mai târziu, Sam se afla pe treptele verandei privind luna care străjuia stelele mari. John veni lângă ea și-i înconjură talia cu brațul pentru a o conduce în grădină. Ei bine, asta era, își zise ea.

— Ei bine, Sam? întrebă John ajungând în fața ei și îmbrățișând-o.

— John? spuse ea în șoaptă.

El îi sărută urechea.

— Nu fi supărată pe mine, Sam. Am fost încântat de acea scrisoare și nu m-am gândit la altcineva decât la ce voi face eu. Hai să uităm asta, spuse el strângând-o cu putere în brațe. Îți amintești că la spital mi-ai spus că vei fi pregătită când voi fi și eu? Eu sunt și te aștept de mult timp. Vrei să stabilim data?

Transpirația brobonea fruntea lui Sam în timp ce el se apropia de ea. O sărută lung și blând. Ea îi răspunse și el deveni pasionat și Samantha se îndepărtă fără să vrea.

John își ridică puțin capul.

— Liniștește-te, draga mea, nu-ți fie teamă. Sărută-mă în continuare...

Trecură clipe lungi și John își lăsă brațele în jos.

— Sam, ești transpirată toată, dar pielea îți este rece. Încă mai ești bolnavă?

— Nu, John... nu pot... am fost o proastă, zise ea simțind cum inima ei intră în agonie.

John o așeză pe banca din grădină și-i înconjură umerii.

— Trebuie să te învăț să nu fii prostuță, iubita mea. El îi mângâie umerii și gâtul. Sam nu era impresionată, dar când mâinile lui deveniră pasionate, tremură incontrolabil. Bărbatul o sărută satisfăcut și plin de dorință, după care o eliberă și se ridică în picioare ca s-o privească.

— Nu va merge, nu-i așa, draga mea Sam?

Ea era înghețată și nu-l putea asigura de nimic. Fusese atât de convinsă că în timp îl va iubi și acum, când el se apropiase mai intim de ea, eșuase lamentabil.

— Ce s-a întâmplat cu noi, Sam? Lipsește ceva... m-am schimbat din cauza acelui accident blestemat... sau te-ai schimbat tu?

— Iartă-mă, John. Cred că nu ne-am înțeles prea bine în... în seara asta, pledă ea cu inima îndoită. Să te ia naiba, Mark Lane, pentru că ai spulberat fericirea lui John... și a mea! își zise ea în gând.

— Nu forța lucrurile. Nu mi-ai răspuns la întrebare. Lasă asta acum, pari foarte obosită. Încă nu te-ai făcut bine și contratimpul în care ne-am aflat astăzi are desigur legătură cu asta. Vom rezolva lucrurile mâine, zise el întorcându-i spatele și dispărând în întuneric.

***

Draperiile trase lăsau lumina soarelui să intre în cameră. Samantha deschise ochii și o văzu pe Mina așezând tava cu ceaiul pe masa de lângă pat. John apăru în pragul ușii deschise și căscă înainte să intre.

— Bună dimineața, Sam. E destul de târziu și devenisem îngrijorat că nu te trezeai.

— Bună dimineața, John. E chiar așa de târziu? întrebă ea simțindu-și pleoapele grele și inima goală când el se apropie. Nu încercă s-o sărute, își puse doar mâna pe fruntea ei în timp ce se așeza pe marginea patului.

— Am rugat-o pe Mina să-ți aducă ceai proaspăt, celălalt se răcise deja.

Sam se ridică pe perne și John îi oferi o ceașcă, așteptând ca ea să bea înainte de a vorbi din nou.

— Seara trecută a fost un fiasco, nu-i așa? Iartă-mă pentru felul dramatic în care ți-am vorbit. Eram plin de dorință și voiam ca tu să cazi imediat în brațele mele.

El o făcea să se simtă prost fiind atât de bun și cerându-și scuze când nu avea de ce. Ea fusese cea care greșise.

— John, te rog, am meritat-o din plin. Eram uimită... nesigură..., încercă ea să se scuze.

— N-are importanță, cred că aceste lucruri se întâmplă când femeile sunt prea emoționate. Ai trecut prin multe încercări și ai avut nevoie de multă putere pentru a putea rezista în ultimul timp. Familia te admiră pentru asta...

Samantha se lupta cu ce-i mai rămăsese din conștiința ei. Decepția aceasta trebuia să ia sfârșit, oricât de mult l-ar răni în momentul când i-ar spune adevărul despre comportarea ei; poate că dragostea lui nu era atât de mare pentru a nu putea s-o uite. Dacă ar putea citi viitorul ar considera că e mai bine să pună capăt relației lor. John i-ar păstra secretul și Mark nu va afla niciodată. Sam respiră adânc pentru a putea să-și deschidă inima. Curajul îi dispăru când el începu să vorbească:

— Te iubesc mult, Sam, dar te-ai purtat ciudat de când am ieșit din spital. Poți nega asta?

— Chiar așa, John? Poate că ai dreptate și ți-ai răspuns singur la întrebare. Vrei să mai ai puțină răbdare? Insistă ea.

John o studie grav și zâmbi ironic.

— Răbdarea a devenit un cuvânt prea obișnuit în vocabularul nostru. Bine, vom lăsa totul să se rezolve de la sine. Am de gând să încalec din nou, vii să vezi? zise el bătând-o pe umăr și plecând.

În timp ce se îmbrăca, Samantha simți că-i este foarte dor de casă. Oh, dacă ar putea da timpul înapoi, pentru a se afla din nou în frumoasa ei căsuță din Scoția, singură și liniștită...

Și apoi... veni o seară când John îi spuse cu ochii plini de înțelegere:

— Nu fi rușinată, Sam. Cel puțin nu ai pretins că mă iubești când nu simțeai asta pentru mine. Te-ai străduit mult de dragul meu... dar sufletul tău cinstit nu te-a lăsat să mă decepționezi. Am putea spune doar... ce a fost a fost?

Ochii Samanthei se umplură de lacrimi în fața resemnării lui. John se așeză pe scaunul de lângă ea și-i șterse ochii.

— Nu plânge, iubito, voi trece peste asta. Nu fi atât de îndurerată pentru un lucru ce nu-ți stă în puteri. Nu aveai de unde să știi că ceea ce ai crezut că e iubire era doar afecțiune și o mare dorință de a avea o familie. Sam, rămâi aici și lasă-mă să plec la acele cursuri. În acest fel putem crea o perspectivă, și la întoarcere lucrurile ar putea... sta bine din nou.

Pur și simplu nu-l putea lăsa să plece fără să fie sinceră. Nu era corect să-i dea speranțe false. Trebuie să se despartă chiar acum de el. Însă nu va auzi din gura ei nimic despre iubirea fără speranță pe care i-o purta vărului lui.

— ...după cum vezi, dragă John, nu pot rămâne aici la nesfârșit, spuse ea gândindu-se la eventuala întoarcere a lui Mark. Aș vrea să mai rămân aici. Familia ta, așa cum ai ghicit a umplut golul care mă înconjura și îmi va fi dor de toți, inclusiv de tine... Ea se opri, realizând cât de mult o durea. Trebuia să-și ia adio de la toți cei pe care începuse să-i iubească... draga Mame, care ocupase un timp locul bunicii Mary... Mandy, sora pe care n-o avusese niciodată... toți ceilalți care țineau la ea... și John. Ea îl rănise, însă el rămăsese blând, afectuos, înțelegător, iar Sam va simți întotdeauna că a abandonat o familie care devenise a ei... Dar trebuia să plece. Încă mai am micuța mea casă și cei de la spital mă așteaptă.

Durerea era prezentă în vocea lui John care îi strângea mâinile.

— Oh, Sam, nu fi atât de deznădăjduită. Crezi că nouă nu ne va fi dor de tine? Însă dacă asta e dorința ta, așa să fie. Familia nu te va lăsa să pleci așa ușor. Acum ești de-a noastră și toți îți vor spune că asta e și casa ta. Te vor primi întotdeauna cu sinceritate și căldură... sper că ne vei vizita într-o zi. El se rezemă de spătar și liniștea deveni dureroasă. Îi voi anunța că plec singur și că voi căuta un apartament la Adelaide, ceea ce e perfect adevărat, pentru că mă voi muta acolo oricum. Le putem da vestea la momentul potrivit, depinzând de durata cursurilor. Te rog, Sam, rămâi aici; nu te grăbi să pleci, te implor. Mă voi gândi cum să rezolvăm asta. Nu lăsa... această situație... să te alunge.

Samantha își rezemă obrazul de mâna lui și spuse simplu, cu sinceritate:

— Îți mulțumesc, John Lane, pentru inima ta înțelegătoare și pentru tot ce mi-ai spus. Voi face exact cum mi-ai spus și îți voi aștepta decizia. Am o singură cerere... t... te rog... nu-l lăsa pe... pe Mark să afle.

John zâmbi și-i mângâie obrazul.

— Încă îți mai e frică de acel vultur?

— Puțin, zise ea zâmbindu-i.

***

Ea ajunse la umbra copacilor și aștepta călărețul care se apropia repede. Sheila opri cu ușurință calul.

— Ce mai galop! Îmi amintește de o altă zi... Bruneta își scoase pălăria și își șterse fruntea. Sam, te-am urmărit pentru că voiam să-ți vorbesc și tu vei asculta ce am de spus, chiar dacă îți va plăcea sau nu!

— Bine, Sheila, hai să ne așezăm sub acest copac și să vorbim. Îmi aduci aminte de un războinic înfocat, zise Sam privind-o curioasă pe fata hotărâtă de lângă ea.

— Te-ai purtat destul de ciudat în ultimul timp și azi ai întrecut măsura. Samantha MacDonald, de ce-l lași pe John să plece singur? De ce nu te duci cu el?

— Nu cred că e treaba ta...

— Eu așa vreau să cred! i-o întoarse Sheila ignorând-o. El te iubește și are nevoie de tine...

— Nu mai are, o întrerupse Sam.

Sheila o privi, uimită.

— Ești nebună? Sigur că are. Ești iubita lui și vrea să-i fii alături. Ea o studie pe Sam și vocea îi deveni o șoaptă. Doar nu... nu vrei să spui...

— Nu mai sunt iubita lui.

Sheila era șocată.

— Dar de ce? Nu înțeleg. John voia să stabilească ziua nunții, te iubea atât de mult. Ce s-a întâmplat?

— M-a ajutat să găsesc curajul de a-i spune că nu-l mai iubesc.

Sheila digeră mirată cuvintele ei.

— Nu... nu pot crede asta. Cum a reacționat?

— În singurul fel în care putea reacționa un bărbat ca John... foarte bine, zise Sam, lăsând ochii în jos pentru a se feri de privirile căprui ale Sheilei.

Mâna acesteia o acoperi pe a ei.

— Sam, ce te frământă? Te-ai schimbat... vrei să vorbim despre asta? Uneori ajută.

Samantha dorea de mult timp să se destăinuiască cuiva. Nu familiei, erau prea apropiați de John și de Mark. Sheila îl iubea pe John și nu s-ar fi supărat să-i afle secretul, iar Sam avea încredere în ea. Nimeni nu-i putea da vreun sfat, nu exista nici unul, dar ar fi vrut să scape de taina care o rodea, și să o știe totodată în siguranță... Samantha își ridică încet capul.

— Sheila, l-am dezamăgit pe John. Când a venit timpul să-i arăt dragostea mea, aceasta dispăruse. Nu m-am putut

preface, cu toate că asta intenționasem. Sam respiră adânc. S-a comportat minunat, a fost atât de înțelegător. Nu-i puteam oferi o decepție. Îmi era imposibil să continui când... iubesc pe altcineva...

— Mark, constată Sheila fără a mai pune întrebări.

Samantha îi vorbi atunci despre atracția care o copleșise, despre efortul ei de a lupta împotriva acestei slăbiciuni. Îi povesti și despre ziua în care se prăbușise acel avion în care crezuse că se afla el și despre revelația pe care-o avusese. Își impusese atunci să nu-l rănească pe John, dar ființa ei refuzase să coopereze.

Și acum se despărțise de John cu acordul amândurora. El nu știa despre Mark pentru că ea nu dorise să-l facă să sufere prea mult... iar iubirea pe care i-o purta lui Mark va rămâne mereu ascunsă...

— Cred că soarta mea nu a fost să... primesc o pasăre cântătoare, șopti Samantha îndurerată.

Sheila rupse tăcerea adâncă în care se cufundaseră.

— Sam, crezi că John ar fi suferit mai mult dacă ar fi aflat de Mark?

Samantha deschise ochii.

— Cum aș putea ști? Îmi pot asuma acest risc? Tu ai face asta? Se pare că scrisorile lui sunt destul de vesele și e entuziasmat de cursurile pe care le ține. Nu am de gând să-l fac să sufere mai mult, să lăsăm lucrurile așa. În curând voi pleca și nu va mai avea nici o importanță.

— Mark știe ce sentimente ai pentru el?

— Nu, ferească Dumnezeu! exclamă Sam cu ochii mari. Îți imaginezi cât de zeflemitor ar fi... aș prefera să mor decât să-i dezvălui acest secret.

— Nu face asta, Sam, mă sperie expresia ta! exclamă Sheila scoțând din buzunar pachetul de țigări și aprinzând două dintre ele pentru a-i oferi una lui Sam.

Fumă gânditoare câteva minute și apoi întrebă îngrijorată:

— Sam, atunci înseamnă că n-ai suferi dacă John... s-ar întoarce spre altcineva?

— John? zise Sam privind-o. Adică spre tine?

— Da, spre mine.

— Sheila dragă, aș fi sincer fericită dacă el ar găsi dragostea pe care o merită și acest lucru mi-ar ușura povara pe care o port pe umeri.

— Vorbești serios?

Sam încuviință și Sheila își îndreptă umerii.

— Atunci, mă duc la el... are nevoie de o secretară, nu-i așa? Îl iubesc suficient de mult pentru a accepta și locul doi, asta... dacă mă vrea și el.

Simplitatea constatării ei o impresionă adânc pe Sam.

— Ai deja un loc în inima lui, draga mea.

Sheila era încântată de perspectivele pe care le avea, dar rămăsese tristă, remarcând:

— El se va întoarce înapoi, și când te va vedea...

— Am intenția să mă întorc în Scoția și te pot asigura că nu mă voi întoarce niciodată. Nu-mi pot schimba sentimentele. Trebuie să plec, Sheila... Mark se va întoarce acasă.

— Sam, sunt egoistă, mă gândesc numai la John și la mine, spuse contrariată Sheila.

— John a insistat să mai rămân. Nu pot, nu pot, trebuie să plec! Lacrimile îi curgeau pe obraji și Sheila o îmbrățișă plină de compasiune.

* * *

„M-am gândit mult la viitorul pe care-l puteam avea împreună. Nu a fost să fie, poate că accidentul a fost numai o avertizare din partea destinului. Credeam că nu mă va împiedica nimic să merg până la capăt. Îți mulțumesc pentru că m-ai ajutat să mă refac. Sheila mă ajută foarte mult și îți transmite un mesaj cifrat: «Bateriile nu sunt încărcate, dar vor fi în curând.»??? Apartamentul e frumos, însă simt lipsa îngerului meu păzitor. Să nu fii jenată când ne vom reîntâlni. Amintește-ți că îți sunt prieten. Probabil că Mame e furioasă, dar va accepta totul în curând. Nu o părăsi până când eu sau Mark ajungem acasă.“

Samantha ridică ochii din scrisoare și o văzu pe Mame care o studia din partea cealaltă a mesei. Și ea avea o scrisoare în mâinile care-i tremurau, provenind probabil din aceeași sursă. Schimbară privirile în liniște și dragostea din ochii bătrânei doamne o învălui pe Sam.

— Ce a fost, a fost, repetă Mame cuvintele lui John.

— Acum știi, Mame. Te rog să mă ierți, am încercat din răsputeri, spuse Sam.

— Nu te învinovăți, draga mea, așa a fost să fie. Știu ce simți pentru Mark. Dragostea nu poate fi stăvilită. Sper că nu ai de gând să ne părăsești, Sam. John mi-a scris...

— Mame, te rog! Inima mea plânge, dar trebuie să plec. Cum mai pot rămâne aici când știu ce față va face Mark când va auzi de această... despărțire? Îl iubesc, voi fi lângă el... nu, n-aș putea suporta asta. Probabil că sunt lașă... dar lasă-mă să plec, dragă Mame, lasă-mă să plec înainte ca el să se întoarcă. Poate că voi veni înapoi cândva...

— Dar și Mark ține la tine, Sam dragă.

— Probabil. Nu vreau ca el să simtă milă pentru mine și să mă oblige să rămân numai pentru că se consideră responsabil de ceva. Oricum, ca să fim sincere, eu nu fac parte din familie și nu am nevoie de așa ceva. A... ai vești de la el?

— Da, nu va sosi foarte curând. John trebuia să-i anunțe data nunții... acum nu știu...

— E bine, sănătos? întrebă Sam, fără a reuși să-și ascundă îngrijorarea.

— Da, dragă, așa cred. Vrei să-i citești scrisoarea?

— Nu! șopti Samantha. Nu, mulțumesc, Mame.

Zilele treceau foarte încet. Samantha își aranjase călătoria spre Scoția ei iubită.

Mame se îmbolnăvi subit și căzu la pat plângându-se de dureri în tot corpul, iar Sam trebuia să rămână acolo până la întoarcerea lui Mandy care se afla în vizită la copii. Sam avea grijă de casă și Allan de muncitori. Era destul de îngrijorată pentru că și Stephen era plecat... Familia părea împrăștiată în diverse locuri.

Sam reuși să ia legătura cu Luke prin radio și el îi promise că va veni foarte curând, sfătuind-o să țină pacienta la pat. Sam era disperată, când auzi avionul care sosi după-amiaza.

— Oh, Luke, ce bine că ai venit! Nu înțeleg ce se întâmplă cu Mame, are dureri care par să-i străbată întreg corpul. Nu are poftă de mâncare... n-a făcut febră...

Mame n-o lăsă pe Sam să stea în cameră în timpul consultației, pretextând că e jenată când o privește cineva. Nu-i plăcu acest lucru, pentru că avusese mare grijă de ea. Însă unele persoane în vârstă se comportă ciudat.

Luke ieși din cameră ușor surâzător și o găsi pe Sam așteptându-l neliniștită.

— Nu e nimic grav, Sam. Inima ei e bună, oasele bătrâne îi cam dau de furcă, e un pic răcită...

— Dar n-are febră, Luke, și mușchii ei au spasme. Doar nu crezi că e poli... Ea nu reuși să pronunțe tot cuvântul.

— Samantha dragă! Sigur că nu. Te rog să nu-ți faci griji, are nevoie de tine și a fost șocată de vestea plecării tale. Ai putea să mai rămâi o săptămână sau chiar mai mult?

Sam îl privi cu neîncredere.

— Mi s-au confirmat rezervările, dar dacă pot aranja ceva... presupun că nu pot pleca acum.

— Mă pot ocupa eu de asta, Sam. Voi amâna rezervările.

— Mulțumesc, zise ea mirată. Nu-ți pun la îndoială diagnosticul, Luke, dar n-am mai văzut nici un caz de răceală care să arate astfel. Mame nu e o persoană care cade la pat din orice.

Luke îi vorbi cu hotărâre.

— Eu sunt doctorul, dragă, totul va fi bine dacă vei avea grijă de ea și de casă până la întoarcerea lui Mandy. Hai să bem ceva și să-i trimitem un pahar și lui Mame... are nevoie de un întăritor.

— Nu, n-am de gând să fac asta. Cred că alcoolul îi va spori durerea.

Luke râse cu poftă.

— Oh, scumpă asistentă! Dacă zici tu, o vom lăsa să sufere... zise el când ajunseră în sufragerie. Așa, știu unde sunt băuturile... tu ce vrei să bei?

Sam îi spuse și adăugă:

— Cum de ești singur? Unde e Tommy?

Luke Mannering se umflă în pene.

— Ai în fața ta un bărbat care și-a atins visul. Doctorul zburător e pilotul propriului său avion.

Sam îl felicită și apoi îl întrebă:

— L-ai... l-ai mai văzut pe John?

Luke o privi grav.

— Da, draga mea, și n-ai de ce să-ți faci griji pentru el. Știu totul și sunt sigur că el va trece peste această situație. Sheila mi-a spus că e hotărâtă să-l prindă în mreje.

* * *

O săptămână mai târziu, Samantha încă mai privea munții. O dâră de praf îi atrase atenția... trebuia să fie Stephen care se întorcea de la familia Fionei. În curând va avea loc o nuntă în

familie, însă ea nu va fi prezentă. Poate va mai fi încă una, își spuse ea gândindu-se la Sheila. Fata nu pierdea timpul și după spusele ei, John începea să devină pe zi ce trece vechiul ei tovarăș și prieten.

Samantha se îndreptă spre grajduri, îl pregăti pe Champagne și plecă în direcția dealurilor. Dorea să mai facă o plimbare până la locul unde mâinile blânde ale lui Mark o mângâiaseră și acea voce tandră îi șoptise la ureche. Ce mult timp trecuse...

Sam descălecă și porni încet spre stâncile unde o adăpostise el și unde îi șoptise că e în siguranță în timp ce o strângea în brațe. Cât de bine își amintea vocea lui blândă.

Samantha se așeză pe pământ, izbucnind în plâns.

Champagne necheză și ea îl privi afectuos.

— Căluțule drag, îți accept scuzele pentru că m-ai aruncat din șa... dar lucrul acesta a avut consecințe...

Ea privi mult timp în gol. Calul necheză din nou și figura ei plânsă fu acoperită de o umbră.

— Samantha?

Nebunia punea stăpânire pe ea, auzea voci, vedea silueta lui familiară apropiindu-se.

Mark se aplecă și rămase pe vine privind-o adânc în ochi.

— Mac, te-a durut atât de mult? Cum te pot ajuta să suporți această suferință? Vocea lui era adâncă și tandră.

Șocul acestei apariții o amuțise pe Samantha. Privea fix ochii lui albaștri plini de compasiune și total lipsiți de ironie.

— De ce ți-a făcut John asta... de ce? întrebă el supărat.

— Suferință... durere... John? Cuvintele lui erau neinteligibile pentru ea. Ai înțeles greșit, Mark. John nu m-a făcut niciodată să sufăr. Eu l-am rănit pe el. Nu eram... potriviți.

— Potriviți? Dar vă iubeați... care e semnificația suferinței din ochii tăi?

El era prea aproape de ea și acest lucru o copleșea. Samantha făcu efortul de-a se mișca, dar Mark o opri prinzând-o cu mâinile acum blânde.

— Nu fugi, Mac. E ușor să vindeci capetele sparte, dar sticlele fierbinți nu ajută deloc inimile frânte. Ai încredere în mine... Vreau să te ajut să scapi de umbrele care întunecă ochii tăi minunați.

— Am încredere în tine. Am descoperit că... dragostea mea pentru John nu e atât de mare pentru a mă... căsători cu el. Era foarte important pentru ea ca Mark să nu-și acuze vărul.

— Atunci tu ai fost cea care a pus capăt relației? întrebă el privind-o cu ochi strălucitori.

Samantha își ridică plină de mândrie capul.

— Eu am făcut primul pas. Poți să spui că ființa mea s-a răzvrătit în absența iubirii.

— Iubești... pe altcineva?

Sam se ridică disperată în picioare și-i întoarse spatele.

— Dacă nu-l iubesc pe John asta nu înseamnă că iubesc pe altcineva!

— Și aveai de gând să pleci înainte de întoarcerea mea. Cât de grav l-ai rănit pe John? întrebă el cu un anumit scop.

— John a fost înțelegător... a fost bun cu mine. Sheila e deja lângă el și îl consolează pentru o pierdere nu foarte mare. Dacă Mame nu s-ar fi îmbolnăvit... nu aș mai fi rămas aici.

Mark o îngână sec:

— Dacă Mame nu s-ar fi prefăcut că e bolnavă aș fi... întârziat. Mi-a trimis un mesaj în care-mi spunea că pleci și că ai rupt logodna cu John, iar asta era tot. Când am întrebat-o despre ce e vorba a refuzat să-mi răspundă și mi-a spus doar unde te găsesc.

Sam chicoti, mirată.

— Am simțit că e ceva în neregulă cu boala ei și Luke a jucat un teatru excelent. Mame Lane m-a făcut să rămân aici intenționat!

— Oh, da, iubito! Gândește-te puțin cum am alergat de la un continent la altul pentru a avea o șansă...

Sam se înfioră.

— Șansa de a mă ironiza pentru ce am făcut? E adevărat că ai făcut atâta drum pentru asta?

— ... Șansa de a-mi dezvălui sentimentele. Mame a știut dintotdeauna, de-asta te-a reținut. Nu am venit ca să te iau peste picior, Samantha, în ciuda părerii proaste pe care o ai despre mine, ci pentru a pleda pentru iubirea care m-a copleșit din prima zi în care te-am întâlnit, chiar în acest loc. O dragoste care nu-și avea rostul pentru că era fără speranță, încă din start. Asta deoarece aparțineai singurului bărbat împotriva căruia nu puteam să lupt. Acum ești liberă, așa că voi începe lupta pornind de la ceea ce cred că ar putea fi al meu...

Vocea lui tremura ușor pentru că Samantha îl privea cu ochii acum limpezi. Se priviră timp îndelungat, ca pentru a se regăsi unul pe altul. Strălucirile aurii ale ochilor ei verzi se împleteau cu focurile din ochii lui albaștri.

Mark întinse brațele spre ea.

— Vino, Samantha MacDonald.

Inima ei bătea fericită când se duse în brațele lui.

— Dragostea sufletului meu... Iubirea dădea un alt timbru vocii lui.

— Și eu te iubesc... te voi iubi întotdeauna, zise ea fericită. Am vrut să fug de tine, dragul meu, șopti Sam impresionată.

Mark o privi în ochi și se pierdu în adâncurile lor verzi-aurii.

— Pentru asta sunt sigur că te voi pedepsi, Mac! exclamă el aplecând capul.

Pasărea din copacul care-și răsfrângea ramurile asupra lor își cânta trilurile pentru a le întări unirea minunată și soarele își cobora razele spre inimile lor în care va exista o flacără eternă.

Sfârșit